

Giới thiệu Yêu Em Đến Phát Điện

Thiên Nhã lơ mơ tỉnh dậy, thấy xung quanh bao phủ một màu đen sì, không ánh sáng, không tiếng động, im lìm đến mức đáng sợ. Cô khẽ rướn người ngồi dậy, phát hiện hai tay mình đang bị trói, cả miệng cũng bị dán keo lại.

Bất cóc? Cô bị bất cóc sao? Cô chỉ nhớ mới đây mình vừa đứng trước cổng trường chờ người đón, rồi bỗng từ đằng sau có kẻ lạ mặt đột ngột lao tới, lấy khăn bịt miệng cô. Sau đó, mọi thứ dần trở nên mơ hồ, tối sầm hết.

Đây rốt cuộc là đâu? Mọi thứ tối quá.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Điện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Thiên Nhã lơ mơ tỉnh dậy, thấy xung quanh bao phủ một màu đen sì, không ánh sáng, không tiếng động, im lìm đến mức đáng sợ. Cô khẽ rướn người ngồi dậy, phát hiện hai tay mình đang bị trói, cả miệng cũng bị dán keo lại.

Bất cóc? Cô bị bất cóc sao? Cô chỉ nhớ mới đây mình vừa đứng trước cổng trường chờ người đón, rồi bỗng từ đằng sau có kẻ lạ mặt đột ngột lao tới, lấy khăn bịt miệng cô. Sau đó, mọi thứ dần trở nên mơ hồ, tối sầm hết.

Đây rốt cuộc là đâu? Mọi thứ tối quá.

"Cạch". Cô nghe có tiếng mở cửa, cả tiếng bước chân nữa. Giữa cái đen mịt đang bao trùm lên không gian, cô thấy lơ mơ một bóng người cao lớn đang tiến về phía mình.

Thiên Nhã run rẩy, cô sợ hãi, cả thở mạnh một cái cũng khó khăn.

Trong căn phòng tối, Đoàn Dương Phong khẽ mỉm cười chưa chút nhìn cô gái, à không, phải đưa bé gái mười sáu tuổi ngồi trước mặt. Hôm nay vừa tròn một tháng từ ngày ba mẹ anh lần lượt từ trần. Vì sao ư? Chẳng phải nhờ phúc đức từ ba ruột của cô nhóc này hay sao? Hoàng Trung, con cáo già đó, ngang nhiên sử dụng thủ đoạn bẩn thỉu khiến gia đình anh điêu đứng. Anh phải trả thù.

Dương Phong kéo ghế lại gần Thiên Nhã đang hoang mang run sợ, ngồi xuống, lấy tay gỡ bỏ miếng keo trên miệng cô. Anh có thể nghe rõ tiếng thở dốc vì lo lắng của cô gái nhỏ sắp "lên trời".

Anh châm một điếu thuốc, hít một hơi, cho khói thuốc lan tỏa vào sâu trong cơ thể, rồi khẽ thở ra, khói thuốc lan tỏa, phả vào mặt cô gái đối diện khiến cô ho sặc sụa.

– Ai...khụ...a...ai...vậy? – Thiên Nhã giọng run run.

Dương Phong vẫn im lặng quan sát bóng hình cô gái bé nhỏ trong bóng tối.

– Nếu...nếu cần tiền thì có...có thể gọi cho ba tôi. Ông...ông ấy là chủ tịch tập đoàn K.R. Chỉ cần đưa ra con số, ông...ông ấy nhất định sẽ đưa...

– Tôi...không cần tiền.

Thiên Nhã nghe ra một giọng đàn ông trẻ tuổi lãnh khốc tàn bạo.

– Vậy anh...anh muốn gì?

– Muốn cô!

Thiên Nhã giật nảy mình, hai bàn tay đang bị trói, hốt hoảng đưa lên và cầu xin:

– Cầu xin anh! Ba tôi sẽ đưa anh tiền. Làm ơn đừng...

Chưa kịp ngắt lời, Thiên Nhã cảm thấy có một bàn tay nóng hừng hực đang vuốt ve khuôn mặt mình, rồi từ từ dọc theo cơ thể, trườn xuống cổ, vai, dừng một chút ở ngực, sau đó, tiếp tục lướt xuống đùi.

Dương Phong bất ngờ, cô gái nhỏ này chỉ mới mười sáu tuổi, cơ thể đã phát triển gần hoàn thiện thế này rồi sao? Sự tiếp xúc nhẹ nhàng này, kết hợp với sự run rẩy từ phía cô gái nhỏ trước mặt, hòa vào tiếng khóc thút thít tràn ngập uất ức, dường như đang đánh thức ham muốn dục vọng tiềm tàng trong cơ thể anh.

Bàn tay anh vuốt ve trên đùi cô, nhẹ nhàng, lắng lo lắng tìm vào nơi sâu thẳm sau chiếc váy học sinh cô mặc trên người.

– Sợ không? Sẽ rất đau đấy! – Anh ghé sát vào tai cô, vừa thổi một hơi nhẹ vào tai như kích toàn bộ hệ thần kinh gần như tê liệt của Thiên Nhã.

– Mười sáu tuổi...làm ơn...đừng...a..

Thiên Nhã khóc nức lên, hai đùi khép chặt lại. Nơi mềm mại nhất trên cơ thể cô đang bị xâm chiếm, cả cơ thể nhạy cảm của cô càng lúc càng nóng ran. Cô gục đầu vào vai người đàn ông trước mặt.

– Xin anh...tôi...mới...chỉ mười sáu tuổi...a...đừng mà...đồ cầm thú...tên ấu dâm..

Ngón tay thon dài vừa len lỏi sâu vào hơn. Thiên Nhã vừa xấu hổ, vừa tủi nhục, đau đớn, nói không ra câu, nức lên vài tiếng, nước mắt đã thấm ướt cả áo.

– Cầm thú! Tôi sao? Thế này có là gì so với những gì ba cô đã làm với gia đình tôi.

Thiên Nhã thực sự vừa chạm phải nỗi đau kịch liệt đang day dứt trong tâm trí Dương Phong.

Không chơi đùa thêm nữa, anh thô bạo đẩy cô xuống giường, đôi môi mòng quén rừ lần tìm môi cô, hôn cuồng nhiệt, thành công tìm được chiếc lưỡi cứng đờ của cô, không khoan nhượng mà áp chế nó. Hai bàn tay linh hoạt dùng một lực mạnh xé toạc chiếc áo trắng mặc trên người Thiên Nhã.

Cô giãy giụa, rồi bị khống chế, rồi càng vùng vẫy với hai bàn tay bị trói chặt, lại càng có cảm giác ngực mình bị hành hạ dữ dội hơn.

– Xin anh...mà...đừng...Aaa.

Đôi môi kia khẽ lướt xuống cổ, Thiên Nhã như cảm thấy ở đâu đó trên cơ thể mình bỗng trở nên nhóp nhép lạ thường.

– Ừm...a! – Cô khẽ rên lên.

Bất ngờ, hai nụ hoa nhỏ bị kẻ lạ mặt cắn nhẹ.

Thiên Nhã bất lực, sợ hãi tưởng tượng đến tương lai bị nguyên rủa, lắng mạ nhục nhã. Và rồi, mọi suy nghĩ như bị ngắt quãng khi cô cảm thấy có thứ gì đó cứng cứng nóng ran khẽ chạm vào giữa hai đùi mình.

Cô hoảng hốt, lấy chân đạp lung tung, khóc không ra nước mắt nữa, hét toáng lên:

– Làm...làm ơn đừng mà...Ba ơi! Mẹ ơi! Cứu...cứu...con.

Dương Phong khẽ rên nhẹ, nắm lấy hai chân đang khua lia lịa của cô, thở gấp gấp, nói:

– Ngoan! Thả lỏng người ra. Sẽ nhanh thôi! Không đau đâu!

Nhưng cô làm sao mà "ngoan" được? Sự sợ hãi lên đến tột đỉnh, cô dùng hết tất cả sức lực để vùng vẫy, thậm chí đạp lên cơ thể không mảnh vải của anh. Điều này càng làm cho dục vọng của Dương Phong lên cao. Cuối cùng, anh rướn mình lên.

– Là cô không nghe lời!

Cuối cùng, anh thô bạo đưa vật cứng sâu vào trong cơ thể cô, hòa làm một. Cảm giác hưng phấn này khiến anh dường như quên đi mối thù vạ kiếp giữa anh và gia đình. Hiện tại, trước mắt anh, chỉ có sắc dục và một cô gái nhỏ mới lớn nhưng quén rừ vô cùng.

– Aaaaa!

Lực đạo không hề khoan dung, không hề để tâm người phía dưới thân mình thậm chí chưa đủ tuổi trưởng thành, Dương Phong cảm thấy thỏa mãn hơn bao giờ hết.

Còn Thiên Nhã thì sao? Cô nước mắt lưng tròng, hét đến khản cổ, kêu cứu trong vô vọng, miệng liên tục kêu ba gọi mẹ. Đầu óc cô quay cuồng, tê dại, không thể suy nghĩ thêm gì nữa, ngoài chữ "rất đau". Cô cảm thấy bản thân vừa mất đi một thứ rất rất quan trọng đối với đời con gái. Mẹ thường dạy cô rằng không được cho tên con trai nào chạm vào cơ thể mình, dù chỉ một chút, nhưng giờ đây, lại có kẻ không chỉ đụng một chút, mà còn là cả cuộc đời cô.

Nơi đang "mây mưa" kia liên tục trút nước, một dòng máu đỏ hòa vào, thấm thía vào xương cốt nỗi đau đớn xé lòng của cô gái nhỏ – Hoàng Thiên Nhã. Thật đau đớn! Cô thậm chí không hề nhìn thấy mặt kẻ đã khiến cô ra nông nỗi này.

Cuộc sống trong bóng tối chỉ mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Điên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2

Trong một căn phòng tối, không ánh đèn, ban ngày cũng như ban đêm, rèm che phủ kín cửa sổ, chốt cửa vẫn khóa.

– La..lá...lá...

Có một cô gái ngồi trên chiếc ghế nhỏ, tay ôm một con gấu bông không rời, khẽ ngân nga những câu hát. Cô gái ấy chính là Thiên Nhã, cô gái tội nghiệp của năm năm trước, cô gái bé nhỏ thông minh, lanh lợi ngày nào bỗng hóa trở nên điên điên đại đại, ngẩn ngẩn ngơ ngơ.

Năm năm qua đi, cô sống mãi với bóng tối, không bước chân ra ngoài dù chỉ một bước, trở nên vô hình, không ai quan tâm, ngoại trừ người mẹ kính yêu của cô.

"Cạch" – Cánh cửa phòng mở ra, một cô gái bước vào. Không ai khác, ngoài Thiên Hương.

Cứ mỗi lần nghe tiếng mở cửa cộng với tiếng bước chân, Thiên Nhã bỗng lên cơn hoảng loạn khó tả, mọi đau đớn của năm năm trước bỗng dồn ép tâm trí cô.

– Đồ xấu xa! Đến...đến rồi! Tên biến thái! Cút! Cút ra!

Thiên Nhã ngồi thụp xuống ghế, ôm lấy con gấu bông thật chặt, hốt hoảng tìm kiếm chỗ ẩn nấp.

Việc này đối với Thiên Hương kia không có gì lạ. Người chị không cùng dòng máu này của cô càng dần dần ngậy ngậy thế này, chẳng phải một chuyện rất tốt sao? Nếu không nhờ vậy, cô ta chắc gì được chủ tịch tập đoàn K.R nhận làm con nuôi. Mặc dù cô biết thừa Hoàng Trung chỉ coi cô như kẻ thế thân, vui lấp chuyện xấu con gái ông ta làm ra, nhưng trong mấy năm qua, cô ta ít nhiều thể hiện được bản lĩnh trên thương trường của mình. Người ba nuôi này cuối cùng cũng tin tưởng cô, giao phó một vài việc lớn. Chưa biết chừng, Thiên Hương đã thay thế Thiên Nhã, trở thành viên ngọc quý trong tay ông ta tự bao giờ.

– Con điên kia! Mày trốn đi đâu rồi? Mau ra đây ăn sáng đi chứ!

Thiên Hương nhìn xung quanh phòng, ngó ngang ngó dọc. Thật tình thì cô ta đâu có rảnh thời gian, thành tâm thành ý đích thân đem đồ ăn lên cho Thiên Nhã. Cô ta chỉ qua muốn lấy lòng mẹ nuôi, lấy lòng người nhà này mới tỏ ra tử tế tốt bụng. Chứ đằng sau lưng, cô ta nghĩ gì là một chuyện khác.

"Rộp..". Thiên Hương nghe có tiếng sột soạt phát ra từ gầm giường. Cô ta khẽ nhếch hàm, giọng ngọt sớt, tiến sát về phía mép giường.

– Chị Thiên Nhã! Em Thiên Hương này! Chị ra mau ra đây đi, chị mau ra đây đi! Em mang đồ ăn sáng cho chị đây. Hôm nay, toàn món ngon nha!

Thiên Nhã vẫn không trả lời.

Thiên Hương kia bỗng nổi đóa lên:

– Con chết tiệt kia mày không ra là chết với tao!

Nói rồi, cô ta cúi xuống, bất kịp thấy ánh mắt sợ hãi ngẩn lẹ của Thiên Nhã, đưa tay, lôi thật mạnh ra ngoài.

Thiên Nhã vẫn siết chặt con gấu bông, thút thít khóc.

– Mày khóc cái gì? Thứ đại trai như mày, sao không chết luôn đi? Mày sống trên đời làm gì, báo hại tao lúc nào cũng phải phục vụ mày.

– Đi...đi...ra! – Thiên Nhã đứng một góc, sợ hãi nhìn Thiên Hương.

– Cái con điên này! Mày nói ai đi hả? Mày có ăn không thì bảo!

Thiên Hương bực tức cầm lấy miếng sandwich, nhét vào miệng Thiên Nhã, ép cho cô ăn bằng được mới thôi.

Thiên Nhã hoảng loạn lập tức cắn thật mạnh vào tay cô em gái độc ác của mình.

– Á!

Người kia lập tức vứt miếng sandwich xuống đất, suýt xoa lấy cánh tay đã tứa máu.

Cánh cửa phòng bật mở ra, bà Mỹ Quyên – mẹ của Thiên Nhã sốt sắng chạy vào. Thấy cô con gái bé nhỏ của mình đang nằm sòng soài trên đất, tay vẫn không rời con gấu bông bà mua tặng, ánh mắt u ám chỉ toàn sự kinh hãi, lòng chột quặn thắt.

– Thiên Hương! Sao chị con...? – Bà nhìn lên đứa con gái nuôi đang đứng gần đó, mặt nhẵn mày nhỏ.

– Mẹ! Chị Thiên Nhã, con chỉ muốn giúp chị ăn sáng, nhưng, nhưng, chị ấy cắn con. Mẹ xem...tay con chảy máu rồi!

Bà Quyên không để ý nhiều đến Thiên Hương, lo lắng chạy vội đến bên con gái ruột, ôm vào lòng.

Thiên Nhã tuy điên, nhưng vẫn còn nhận ra được mẹ mình. Vì trong suốt năm năm qua, bà là người duy nhất không bỏ rơi cô, vẫn yêu thương, quan tâm tới bữa ăn, sức khỏe của cô hằng ngày. Cô khi ở trong vòng tay của bà mới cảm thấy thực sự an toàn, cảm thấy được che chở, ánh mắt sợ hãi đã dịu đi phần nào.

– Có phải con ép chị con ăn không? Chị con tâm lý không được ổn định, con phải từ từ thôi chứ?

– Mẹ! Không phải đâu mà! Con đưa miếng sandwich lên nhẹ nhàng nói chị ăn đó chứ, mà chị thì...mẹ, mẹ rõ ràng không xem con là con của mẹ. Lúc nào, mẹ cũng chỉ biết có chị Thiên Nhã thôi.

Đến bây giờ, Hoàng Thiên Hương vẫn chối thẳng, sẵn sàng dựng màn kịch người em gái tốt bụng bị bà chị điên bắt nạt trước mặt cho mẹ nuôi xem. Quả thật về điệu bộ và lời nói chẳng kém gì ngôi sao Hollywood.

– Mới sáng sớm, có chuyện gì ồn ào vậy!

Hoàng Trung đứng ngoài cửa phòng Thiên Nhã, tay cầm một tách trà nóng, ánh mắt đen kịt nhìn Thiên Nhã ngẩn ngơ trong vòng tay vợ mình.

Vừa nhìn thấy ba, Thiên Nhã lập tức chúi mặt vào lồng ngực mẹ, né tránh sự lãnh khốc của ông.

– Ba! Ba coi! Con cho chị ăn, rồi chị cắn con chảy máu tay luôn! – Thiên Hương lập tức chạy lại nhõng nhẽo.

Bà Quyên biết ông Trung từ năm năm trước đã định bỏ mặc sự sống chết của con gái mình vì sợ tin đồn cô bị cưỡng hiếp khi mới mười sáu tuổi, rồi trở nên điên dại lan ra ngoài khiến ông xấu mặt. Cũng may, bà nảy ra ý định nhận con nuôi, thế thân cho cô, nếu không, bà và con gái sớm đã phải đi khỏi đây rồi.

– Thiên Hương! Con...

– Thiên Hương làm sai gì chứ? Thiên Nhã không ăn thì thôi bà làm gì quá lên vậy! Bình thường nó có làm gì đâu chứ, suốt ngày ru rú trong phòng, nhìn ăn một bữa chết người à? Nếu Thiên Hương của tôi xảy ra chuyện gì, bà đừng trách!

Ông Trung nói từng lời như xé cả ruột gan bà Quyên. Dù gì ông cũng từng chiều chuộng, thương yêu Thiên Nhã đến vậy, huống hồ cô mới là con ruột, Thiên Hương kia chỉ là đứa trẻ mồ côi được nhận về. Sao ông lơ đãng xử với đứa con gái tội nghiệp đáng thương của mình tàn khốc thế này?

– Thiên Hương! Con mau xuống dưới nhà băng bó lại, nếu cần thì khám bác sĩ đi. Ba không yên tâm chút nào! Xuống ăn sáng nhanh lên rồi ba con ta đi làm!

Sự đòi thật bất công. Hoàng Trung đối xử tốt với con gái nuôi cỡ nào thì đối xử tệ hại với con gái ruột bấy nhiêu. Bà Quyên cũng chỉ còn biết ôm con mà xót xa, mà đau đớn.

Trước cổng căn biệt thự số 02, đường X, phố Y, nơi gia đình Thiên Nhã đang sinh sống, bỗng có một chiếc hơi màu đen tuyền dừng lại ở đây.

Người ngồi sau xe là một nam thanh niên mặc vest đen thanh lịch, gương mặt anh tuấn lạnh lùng, không chút biểu cảm. Đây chẳng phải ông lớn tập đoàn D.C nổi tiếng đây sao? Chẳng phải người đã vực dậy D.C từ đống đổ nát của người chủ tịch quá cố đây sao? Phải! Đoàn Dương Phong sau năm năm trời sinh sống tại Mỹ. Cuối cùng cũng quay trở về.

Người lái xe kiêm trợ lý của anh khẽ rụt rè hỏi:

– Dương Phong! Tôi có điều muốn hỏi. Đừng chê tôi nhiều chuyện?

Môi mông của người ngồi phía sau mấp máy:

– Anh cứ hỏi!

– À...Chẳng phải Hoàng Trung là kẻ thù của anh sao? Lần này anh mới trở về đã ghé thăm nhà ông ta làm gì?

Dương Phong khẽ nhướn miệng cười, liếc nhìn biển số biệt thự, ánh mắt sâu xa khó đoán:

– Tìm vợ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Điên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3

Tại phòng khách, Hoàng Trung đang ung dung nâng niu tách trà nóng, tận hưởng cuộc sống giàu sang này.

– Ông chủ! Ngoài kia có một cậu thanh niên nói muốn gặp ông chủ!

Di Lan giúp việc hót ha hót hải chạy vào báo cáo khiến ông ta suýt hoảng hồn mà ném tách trà đi.

Hoàng Trung tức giận:

– Chỉ là một thằng nhãi thôi! Cho nó vào đi! Mới sáng sớm, các người gây loạn gì chứ?

Di Lan chạy ngay ra ngoài cổng mở cửa, Đoàn Dương Phong bước vào, nhìn ngấm căn biệt thự xa hoa này, thầm nghĩ: "Hoàng Trung! Ông sống tốt quá rồi!"

Anh vô cùng đặc ý muốn nhìn thấy vẻ mặt của ông ta sẽ ra làm sao khi biết anh chính là kẻ đã cưỡng bức con gái ông ta năm năm trước. Chờ đi! Báo ứng sắp đến với ông rồi! Hoàng Trung.

– Xin chào! Chủ tịch tập đoàn K.R! Ông vẫn khỏe chứ?

Dù đã năm năm trôi qua, Đoàn Dương Phong từ chàng thanh niên hai hai tuổi năm nào đã trưởng thành lên rất nhiều. Tuy vậy, giọng nói của anh vẫn luôn ám ảnh trong đầu Hoàng Trung. Chỉ cần nghe đến giọng điệu quen thuộc này, tay chân ông ta lập tức bủn rủn. Chẳng phải con trai Đoàn Hưng đây sao? Anh là đang muốn quay trở về báo thù ông?

– Mà...mày....là... – Hoàng Trung ngồi bật dậy.

– Sao vậy? Năm năm qua, tôi đi biệt mà không nói một lời nào với ông, thành thật xin lỗi. Vậy nên, lần này trở về, tôi muốn tặng ông một tin vui.

– Mày ra khỏi đây ngay lập tức! Di Lan! Đuổi cậu ta ra!

Dương Phong khẽ nhếch miệng, về đặc ý:

– Khoan đã! Trước khi tôi đi, tôi muốn gặp mặt con gái Thiên Nhã của ông một chút. Không biết cô ấy giờ ra sao rồi? Mười sáu tuổi có thể xinh đẹp như vậy. Chắc lớn lên càng mê hồn người hơn rồi. Chỉ cần nghĩ đến đêm hôm đó, cách con gái ông dụ dỗ tôi...

Hoàng Trung cứng cổ họng, ông ta như muốn lên cơn đột quỵ. Tại sao thằng nhãi này lại biết chuyện con Thiên Nhã? Chẳng lẽ người gửi những bức ảnh cùng tên khôn cưỡng bức con ruột ông ta lại chính là anh – Đoàn Dương Phong. Chết tiệt! Ông ta thật không ngờ, mình tính toán kĩ càng như vậy, rốt cuộc vẫn lộ sơ hở để thằng nhãi này nhân cơ hội trả thù mình.

– À! Phong! Cậu cứ ngồi xuống! Từ từ nói chuyện!

– Không cần! Tôi nói nhanh luôn đây! Không giấu gì ông, tôi muốn lấy con gái bảo bối của ông làm vợ, coi như chịu trách nhiệm cho đêm đó của Thiên Nhã. Tôi biết ông khó lòng đồng ý. Nhưng biết sao được? Tôi vẫn giữ mấy tấm hình khóa thân năm 16 tuổi của con ông. Giả dụ như nó được đăng lên báo thì...

Hoàng Trung điếng người. Nếu Dương Phong để cả thế giới biết ông có một đứa con gái bị cưỡng bức năm 16 tuổi, mặt mũi ông để ở đâu. Con nhỏ Thiên Nhã đó đúng ăn cháo đá bát! Ông ta thương cô như viên ngọc quý trên tay. Thế mà, "một con sâu làm rầu nồi canh", chỉ vì cô, ông thực đã rơi vào hoàn cảnh thụ động.

Nhưng ông biết thằng nhãi kia đòi kết hôn với con gái ông cũng chỉ vì đơn thuần nghĩ Thiên Nhã vẫn là bảo bối của ông. Có cô trong tay, đem cô ra làm con tin, bắt ông làm cái này cái kia. Đoàn Dương Phong sai rồi! Hoàng Trung, ông ta không phải là người, ông ta làm gì có tình cha con gì với Thiên Nhã chứ. Ông ta bây giờ càng trở nên đặc ý. Cuối cùng, cũng có chỗ để đuổi cái của nợ kia ra khỏi nhà.

– Ba! Nhà có khách hà ba?

Thiên Hương mặc bộ đồ công sở đi xuống, hai mắt vừa va đập vào khuôn mặt Đoàn Dương Phong thì lập tức sáng trưng. Cô ta khẽ nhìn gương mặt anh tuần với chiếc mũi cao cùng đôi môi mông khiêu gợi kia, cảm thấy bản thân như bị sét đánh, đứng đờ ra một chỗ nhìn anh không chớp mắt.

Hoàng Trung chợt nảy ra ý định gì đó:

– À...à...Thiên Nhã. Con xuống đây! Cuối cùng, ta cũng có thể tìm được thủ phạm đã làm chuyện tồi tệ năm đó với con rồi!

Thiên Hương đang dẫn người ra, không hiểu ba nuôi đang nói gì, bèn diễn theo, thái độ vô cùng đau đớn:

– Ba...ba nhắc lại chuyện đó làm gì nữa? Ba có biết nhắc đến con chỉ muốn chết đi cho xong không? Còn nữa, người này...

Hoàng Trung thờ phào trong lòng. Cũng may, Thiên Hương này đúng là vẫn có não hơn con gái ông ta.

– Không sai! Chính cậu ta đã làm! Con đừng lo! Thiên Nhã! Cậu ta đến để chịu trách nhiệm! Cậu ta muốn lấy con!

Thiên Hương không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tự dưng ba nuôi gọi cô bằng cái tên "Thiên Nhã", xong còn nói gả anh cho cô ta. Ý gì đây? Cô ta mặc kệ! Nếu thực ông ta muốn cô lấy hắn, cũng được thôi. Cô thích trăm lần hơn so với việc ở với lão già nham hiểm này.

– Là...là...anh...sao? – Thiên Hương cố làm vẻ sợ hãi khi nhìn thấy anh, bắt chước cách Thiên Nhã vẫn thường bị ám ảnh. Cô ta thật ghen tỵ, tại sao người bị cưỡng hiếp không phải là mình?

Dương Phong đến gần cô ta, khẽ vén lọn tóc thừa lên tai Thiên Hương:

– Đừng sợ! Bảo bối! Nếu em muốn, ngày mai chúng ta đi đăng kí kết hôn luôn!

Hàng vạn dây thần kinh của Thiên Hương bỗng bị tê liệt hoàn toàn. Nụ cười kia đã đưa cô ta lên đến thiên đường, khẽ mỉm cười, trao ánh mắt triu mến nhìn anh.

Dương Phong nghĩ thầm trong bụng: cô gái nhỏ này có thể khiếp sợ như vậy khi bị anh cưỡng bức, không ngờ vẫn sống tốt qua mấy năm, con gái Hoàng Trung có khác, chả qua cũng chỉ là thứ cận bã giả nai như nhau.

Hoàng Trung chạy đến, kéo Thiên Hương ra, cười cười:

– Đúng vậy! Mai cậu đem Thiên Nhã đi đăng ký kết hôn rồi đưa con bé về nhà sống chung luôn đi, đám cưới với đăng kí kết hôn từ từ hẵng làm cũng được. Tôi già rồi! Để con gái trong nhà lâu ngày nguy hiểm lắm! Cậu cứ thoải mái đưa con bé đi ngay! Cậu không cần đến đón con bé. Người cha này sẽ tự mình dẫn con gái về nhà chồng.

Dương Phong đắc ý, bước ra khỏi cửa. Lão cáo già này có thể vì thể diện mà ngu ngốc, sợ hãi như vậy. Đến hạnh phúc cả đời của con gái cũng không quan tâm! Không hổ danh là cầm thú! Ba mẹ anh thất bại trước tay ông ta có lẽ chỉ một phút sai lầm. Còn với anh, sẽ không để mọi chuyện lặp lại thêm lần nữa.

– Vậy tôi về trước! Tạm biệt! Ba vợ!

Chờ Dương Phong đi thật xa, Hoàng Trung mới nhẹ nhõm, ngồi xuống ghế.

Thiên Hương sốt ruột chạy lại hỏi:

– Ba...muốn con kết hôn với hắn thật à?

Hoàng Trung đập tay xuống bàn, tức giận:

– Thiên Hương, đừng quên con là ai! Con không được thích hắn! Thằng nhãi ấy cứ đẩy cho con Nhã là được!

– Hắn phát hiện mình bị lừa dối, sẽ trả chị về thôi ba. Chỉ bằng ba cho con lấy hắn, làm nội gián cho ba!

– Ngông cuồng! Không hiểu chuyện! Con không biết ta chính là đang muốn đẩy con Nhã điên đi sớm sao? Để nó trong nhà lâu ngày cũng bị phát hiện. Đây nó đi rồi, con sẽ thành con gái duy nhất của ta. Đến lúc đó, hắn có bảy cái miệng cũng không làm gì được.

Thiên Hương kia tâm trạng hệt hẵng. Lão già này quá nham hiểm! Một người tốt như thế lại bị con điên Thiên Nhã cướp mất. Trong khi cô ta phải chịu cảnh ngày ngày cực nhọc làm việc, lấy lòng lão già này. Thật không công bằng! Cô ta nhất định sẽ tìm mọi cách tiếp cận Dương Phong để anh tin tưởng cô, rồi đuổi con điên kia ra ngoài đường. Nhất định như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Năm năm, khoảng thời gian không ít cũng không nhiều, Đoàn Dương Phong từ một kẻ đến kinh doanh là gì còn không biết đã trở thành người đứng đầu tập đoàn D.C – thành tựu cả cuộc đời của ba anh. Vực dậy nó trước nguy cơ phá sản, nợ nần chồng chất thành một D.C phát triển ngày hôm nay. Để làm được điều đó chỉ trong năm năm, anh đã phải không ngừng làm việc, làm việc, kiếm tiền và kiếm tiền. Nó trở thành một thói quen. Và đến giờ cũng vậy.

Đoàn Dương Phong đang vui đùa vào đồng báo cáo của cấp dưới.

"Tít...tít...tít...". Có tiếng chuông điện thoại.

– A lô! – Đoàn Dương Phong nhấc máy.

Bên kia đầu dây là bà Mươi – người giúp việc nhà anh.

– Cậu chủ! Cậu về nhà ngay đi! Có một ông đem một cô gái đến tự xưng là ba vợ cậu...

Đoàn Dương Phong bắt đầu nghi ngờ, Hoàng Trung có cần gấp gấp muốn đuổi con gái mình ra khỏi nhà vậy không? Dù gì trước đây, nghe đồn ông ta thương con gái hơn tất cả, ít ra cũng phải một màn nước mắt cha con ly biệt. Thế nhưng, ngay từ đầu, ông ta tỏ ra khá vui mừng. Gà con gái cho kẻ thù có gì tốt đẹp. Chẳng phải Thiên Nhã đó là viên ngọc ông ta yêu quý nhất sao? Chấp nhận giao cả cuộc đời cô cho anh chẳng khác nào đưa thịt vào miệng hổ. Không được! Có chuyện rồi!

– Nói ông ta chờ tôi ở nhà! Tôi lập tức về ngay!

– Nhưng ông ta đưa cô gái kia lên phòng cậu rồi về luôn. Mà tôi thấy cô gái đó hình như...

Bà Mươi chưa kịp nói hết câu thì bỗng giật mình nghe có tiếng đập bàn mạnh từ điện thoại, rồi tiếng "tút...tút...".

Cúp máy, Dương Phong lập tức thu dọn bàn làm việc, phóng xe về nhà. Anh dần dần cảm thấy có điều gì bất thường ở đây. Càng nghĩ, anh càng thấy bản thân mình thật ngu ngốc khi nghĩ Hoàng Trung cũng đơn thuần như bao kẻ nham hiểm khác anh từng gặp. Anh thật sai lầm! Ông ta thông minh hơn hẳn những kẻ khác rất nhiều. Anh tuy có tài kinh doanh giỏi, nhưng còn quá trẻ, chưa đủ mưu mô để so với lão cáo già đó.

– Cậu chủ! Cậu về rồi!

Bà Mươi hót ha hót hải chạy ra mở cửa.

– Cô gái đó đâu rồi!

– Trên phòng của cậu. Nãy giờ, tôi không nghe thấy động tĩnh gì hết! Không biết cô ấy...

Đoàn Dương Phong hùng hăng hổ hổ chạy lên lầu. Hay là ông ta kiếm một Thiên Nhã khác thế thân? Không, không thể nào, ông ta muốn mất thể diện sao?

"Tít...tít...tít..." Hoàng Trung gọi cho anh.

– Sao rồi? Phong. Cậu thấy thế nào? Hãy chăm lo cho cái thứ rác rưởi đó giùm tôi nhé! Thân tặng cậu câu này! Cậu vẫn còn ngây thơ lắm, không đủ trình để đấu với tôi đâu!

– Hoàng Trung! Ông lừa tôi! Ngày mai, tôi lập tức đăng lên báo vụ con gái ông...

– Ấy chết! Đứa bị cậu cưỡng hiếp ấy à? Nó đâu còn là con tôi. Nhưng biết sao được, tôi sinh nó ra, chẳng lẽ lại vứt nó đầu đường xó chợ. Tôi không tàn nhẫn đến mức đó đâu. Vậy nên tôi gửi nó cho cậu, mong cậu chăm sóc nó cẩn thận, đừng vứt bỏ nó. Nghe cho rõ đây! Từ nay về sau, Thiên Nhã không còn là con gái tôi nữa, tôi chỉ có một đứa con tên Thiên Hương. Vậy nên, nếu có chuyện gì, đừng đem thứ rác rưởi ấy ra bắt tôi làm cái này cái kia cho cậu! Tạm biệt. Đừng gọi tôi là ba vợ nữa!

"Choang..." Chiếc điện thoại bị Dương Phong ném xuống lầu dưới, màn hình vỡ tan tành. Đến giờ, anh mới nhận ra bản thân mình vẫn chưa thực sự để phòng ông ta, cứ nghĩ bản thân đã nắm được thóp của kẻ thù, ai ngờ thứ đó chỉ là đồ bỏ đi với ông ta, anh thật không cam lòng. Hoàng Trung đó đến con gái ruột cũng không cần. Ông ta quá thâm độc, quá nham hiểm. Ngay đến anh, người từng vì thù hận mà cưỡng hiếp một cô bé mười sáu tuổi đã thấy bản thân quá cảm thú rồi. Không ngờ trên đời, vẫn còn tồn tại kẻ khác tàn nhẫn hơn anh.

Nghĩ đến Thiên Nhã đang ở trong phòng mình, anh lập tức chạy nhanh vào phòng.

– Hoàng Thiên Nhã! Cô đâu rồi! Ra đây ngay cho tôi!

Lạ thay, bước vào phòng, anh không thấy một bóng người nào cả. Hay là cô chạy trốn mất rồi? Anh nhìn xung quanh, phòng anh không có cửa sổ, với nếu cô có chạy trốn bằng cửa chính thì bà Mươi phải biết chứ.

Anh liếc mắt khắp nơi một lần nữa, chợt phát hiện có một mảnh vải hồng bị kẹt ở cửa tủ quần áo. Và anh thì không hề có cái áo nào màu hồng hết.

Anh đập cửa tủ quần áo:

– Tôi cho cô hai lựa chọn, một là tự bước ra, hai là để tôi lôi cô ra. Tôi đếm từ một đến ba! Một, hai,...

Thiên Nhã vẫn dửng dưng về khúm núm sợ hãi mọi ngày, tay vẫn không rời con gấu bông mẹ cô tặng, giọng nói của người đàn ông này rất giống...giọng con

quái vật trong ác mộng của cô. Nếu bước ra ngoài, cô sợ sẽ bị ăn thịt.

– Ba!

Chữ "ba" vừa dứt, Phong tức giận thô bạo kéo cửa tủ ra. Thiên Nhã vừa nhìn thấy anh thì lập tức òa khóc, hốt hoảng ôm đầu hét toáng lên.

– Quái vật! Cút ra! Biến thái! Cút ra!

Dương Phong ngớ người, cô gái này là Thiên Nhã. Vậy kẻ hôm trước gọi Hoàng Trung là ba chẳng lẽ là Thiên Hương. Ông ta từ khi nào có thêm đứa con gái thứ hai vậy. Thiên Nhã này, hình như tâm lý không ổn định.

– Cảm ơn!

Anh vừa thét lên, vừa kéo tay Thiên Nhã, lôi cô ra ngoài. Còn cô vẫn sợ hãi, khúm núm ôm chủ gấu bông, không dám nhìn mặt anh.

– Tên gì? – Anh hỏi để xác nhận.

Cô không trả lời.

– Tôi hỏi tên cô là gì? – Anh gầm giọng mạnh hơn.

Thiên Nhã giọng run run, meo meo nói:

– Thiên...Thiên Nhã!

Anh nghe xong, bực tức đập tay lên tường. Chết tiệt! Đã không nắm được thóp của Hoàng Trung rồi. Còn rước thêm rắc rối vào nhà.

– Tôi đưa cô về nhà!

Vừa nghe xong, Thiên Nhã chợt nhớ những gì ba ruột cô nói với mình trên đường "bắt cóc" cô đến đây: "Mày phải nhớ, nếu mày muốn mẹ mày sống tốt, mày phải ngoan ngoãn ở cạnh thằng đó biết chưa hả, còn nếu nó không cần mày thì cút ra đường luôn cho tao, tốt nhất đừng quay về. Năm năm qua, tao chịu hết nổi mày rồi. Mày mà vác mặt về nhà, tao đuổi mẹ mày đi luôn!".

Thiên Nhã thương mẹ, sợ mẹ khổ. Nghe anh nói, cô lập tức lắc đầu lia lịa:

– Đừng mà! Không về đâu! Chỗ đó đáng sợ lắm! Không về đâu!

Nghe chữ "đừng mà" của cô, anh bỗng chạnh lòng. Anh như nghe được giọng nói yếu ớt, sợ hãi của cô bé mười sáu tuổi đêm đó. Cô gái này vì anh mà trở nên điên điên dại dại, thêm một người cha nghiệt ngã, cay độc. Sống trong căn nhà đó chắc khổ thân cô lắm. Anh đưa cô về nhà, chả khác gì đưa cô trở về địa ngục. Nhưng để cô ở trong nhà anh, nhìn thấy cô, anh lại nghĩ đến việc mình bị lừa gạt một cách trắng trợn như vậy, thật không nuốt nổi con tức này.

Cuối cùng, anh nhận ra, mình thực sự đã rước về nhà một cục nợ. Giữ lại không được, ném đi càng không xong. Đoàn Dương Phong tuy lòng dạ sắt đá, cũng không nhẫn tâm như Hoàng Trung, anh quyết định giữ cô trong nhà vài hôm rồi tính tiếp.

– Được rồi! Không đưa cô về nữa!

Anh nói xong, quay sang nhìn cô, thấy cái vẻ sợ sệt đó vẫn còn, anh thật khó chịu, anh đáng sợ tới mức đó sao? Hay cô biết anh chính là kẻ cưỡng bức cô nên cô sợ? Hôm đó, tối như vậy, cô làm sao thấy mặt anh?

Anh thở ra một hơi, cố gắng dùng giọng dịu dàng nhất có thể:

– Thôi được rồi! Thiên Nhã ăn gì chưa?

Cô lắc đầu.

– Ngoan! Đứng dậy đi! Xuống lầu rồi tôi cho em ăn!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Từ ngày Thiên Nhã bị ông Trung đưa đi, bà Quyên không ăn không uống, suốt ngày nhốt mình trong phòng gọi tên con.

– Ông đem Thiên Nhã đi đâu rồi! Trả con bé về cho tôi. Con bé có tội tình gì chứ? Mau đưa con bé về nhà đi!

Hoàng Trung vừa đi làm về, nghe tiếng khóc rờn của vợ mình, lòng càng trở nên bức bối.

– Tôi đem nó trả cho cái thằng làm nhục nó rồi! Bà hài lòng chưa? Tôi không có ném nó ngoài đường là may cho nó rồi!

Nói xong, ông ta bức tức bỏ ra ngoài phòng khách – nơi Thiên Hương đang nằm bất chân chữ ngũ xem phim, về mặt hoàn toàn nhăn nhó.

– Con làm gì mà mặt mày khó coi vậy? – Ông ta ngồi xuống cạnh cô ta.

Giọng Thiên Hương không hề nhẽo, nhão như bùn:

– Ba còn nói! Ba cho Thiên Nhã tới chỗ tốt như vậy! Rõ ràng là không thương con. Mà con có thương Dương Phong thật đâu! Con chỉ muốn làm nội gián cho ba thôi!

Ông ta tức giận:

– Còn nói không thương nó, không thương mà con ghen tỵ với con Nhã làm gì? Ta nghĩ nó ở nhà thằng đó chắc cũng bị chà đạp không ít. Dù gì thì ta cũng lừa thằng nhãi đó một vỏ đau vậy! Với ở cạnh ta không tốt bằng ở cạnh thằng nhãi đó sao?

Thiên Hương không nói không rằng, bỏ lên lầu. Cô ta đứng hết chịu nổi lão già này rồi. Phải kiếm một nơi khác tốt hơn để trú chân thôi. Tên Đoàn Dương Phong điều kiện tốt như vậy, cô ta không thể bỏ qua. Cô ta nghe nói Hoàng Trung dùng thủ đoạn bỉ ổi khiến D.C đứng trước nguy cơ phá sản, còn chủ tịch D.C thì lên con đột quỵ chết, người vợ đau lòng cũng tự tử đi theo, cho nên Dương Phong – con trai hai người đó mới hận Hoàng Trung sâu đậm. Giả dụ như bây giờ, cô phản bội Hoàng Trung, làm nội gián cho Phong. Không biết anh ta có chịu đuổi con điên kia ra ngoài, rồi lấy cô không? Thiên Hương nhất định phải thử.

Mặt trời đi xuống dần, rồi mất hẳn sau những tòa nhà cao tầng, trời sắp tối. Đoàn Dương Phong vừa đi làm về. Anh nghe có tiếng bà Mươi í ới trên lầu, nghe có vẻ bất lực lắm.

– Thiên Nhã! Cô nghe lời tôi đi có được không? Mau cởi đồ ra, tôi giúp cô tắm. Mấy ngày nay, cô không tắm rồi. Cậu chủ không thích người ở dơ đâu?

Nghe xong, anh thờ dài. Thiên Nhã này lúc trước chắc hẳn là một tiểu thư cảnh vàng lá ngọc kén chọn lắm đấy. Ăn uống đã khó khăn, đến việc đi tắm cũng không tự làm được. Bề ngoài là một cô gái hai mốt tuổi, bên trong chắc chỉ là một đứa trẻ bốn, năm tuổi.

"Cạch". Anh mở cửa ra thì bà Mươi thốt lên.

– Thiên Nhã tiểu thư! Cô làm gì vậy? Đừng chui xuống gầm giường.

Đoàn Dương Phong đến phát cáu với cô gái này. Mấy ngày nay, tuy cô ở nhà anh, nhưng cùng lắm chỉ có bà Mươi hay lui tới chăm sóc cho cô thì chạm vào cô được, còn anh, cô không thêm nếm xia đến.

– Trời đất! Cậu chủ! Cậu làm gì vậy? Tôi phải năn nỉ cô ấy mãi, cô ấy mới chịu ra đây nói chuyện với tôi, không thì cứ trốn trong tủ suốt. Cậu mở cửa vào làm bao nhiêu công sức của tôi đổ sông đổ bể! – Bà Mươi phàn nàn.

Hai người đang nói chuyện thì dưới gầm giường vang lên tiếng nói yếu ớt:

– Biến thái đến rồi! Biến thái đến rồi! Mau đi trốn! Mau đi trốn!

Bà Mươi nghe xong, chỉ biết lắc đầu. Bà sống trên đời đã hơn sáu mươi năm rồi, chưa bao giờ thấy cô gái nào tội nghiệp như vậy. Đã bị ngán ngán ngờ ngợ ra thế này, còn bị cha mẹ gạt bỏ. Cũng may, cô đang ở với cậu chủ của bà, tính cậu chủ lại tốt, nếu không thật không biết sẽ ra làm sao?

– Tội nghiệp! Chắc là cô ấy bị cưỡng hiếp, ám ảnh quá nên mới sinh bệnh điên đây mà. Ai đời mà thất đức thế không biết?

Bà vẫn không biết, kẻ thất đức đó chính là cậu chủ – người bà vẫn thường khen ngợi có tuệ căn. Đoàn Dương Phong nghe xong thì cảm thấy không ổn chút nào. Tâm trạng dần vật thật khó chịu! Bởi anh – kẻ gây ra mọi việc mới có thể thấu hiểu hết hành động của Thiên Nhã lúc này. Chắc chắn, cô sợ tiếng mở cửa phòng, sợ cái đồ trước mặt người lạ, cả giọng nói của anh nữa, đặc biệt là khi anh tức giận, giọng nói càng giống đêm đó mấy phần.

Anh cúi xuống gầm giường, Thiên Nhã nhìn thấy mặt anh thì lập tức lấy con gấu bông che mặt lại:

– Quái vật! Biến thái!

Sao cơ? Cô nói gì? Anh là "quái vật". Giống lắm sao? Tính anh rất nóng, nếu với người thường, anh đảm bảo không tha rồi. Nhưng thấy cô sợ hãi, anh chỉ còn cách cố gắng kiềm nén, tự nhủ: "Không được mắng cô ấy nữa! Cô gái này là cái của nợ mình tự gây ra! Mình phải chịu trách nhiệm!"

– Vậy giờ Thiên Nhã muốn thế nào mới chịu đi tắm đây!

– Mẹ...mẹ....mẹ....Quyên!

Thường ngày ở nhà, người tiếp xúc được với Thiên Nhã chỉ có mẹ. Đến việc tắm rửa, cho ăn, cho uống, bà cũng tự mình làm. Thiên Nhã chỉ tin một mình bà.

Đoàn Dương Phong nghĩ cô đang nhớ mẹ, muốn về nhà, bất giác nói:

– Thiên Nhã nhớ mẹ sao? Tôi đưa em về nhà với mẹ.

Không gian trong phòng im lặng một lúc lâu.

Vài phút sau, anh thấy con gấu bông được đẩy ra khỏi gầm giường, một cô gái nhỏ từ từ chui ra.

– Không muốn về nhà đâu! Đừng đưa Thiên Nhã về nhà!

Phong bắt đầu thấy kì lạ. Mỗi lần nói muốn đưa cô về nhà, thì ngay lập tức cô nghe lời. Cái nhà đó đáng sợ tới mức đó sao? Hay Hoàng Trung đã nói gì với cô, làm cô sợ, không dám về nhà. Cô không làm gì sai cả, người sai là anh, sao kẻ nào cũng muốn đá cô ra ngoài như vậy.

Dương Phong nhìn cô gái nhỏ này, có chút thuận mắt. Tuy cô ấy điên, nhưng cử chỉ và suy nghĩ đều rất ngây thơ, hồn nhiên. Càng nhìn, càng khiến người ta cảm thấy thương.

– Cậu chủ! Cậu ra ngoài đi! Chắc giờ cô ấy chịu nghe lời tôi đi tắm rồi!

– Vậy...tôi ra ngoài!

Anh liếc nhìn gương mặt lấm tấm mồ hôi của Thiên Nhã, khẽ cười, rồi đứng dậy, quay gót, bước ra khỏi phòng.

Anh lấy điện thoại, bấm một dãy số:

– A lô! Ngày mai, anh cho người đến đây gỡ bỏ cánh cửa phòng ngủ giùm tôi....Được rồi! Càng sớm càng tốt.

Anh nghĩ bỏ cánh cửa phòng đi rồi, người khác vào phòng cô sẽ không phải mở cửa rồi phát ra tiếng "cạch" ám ảnh trong đầu cô nữa. Cảm giác được chăm sóc, bảo vệ một người khác khiến anh cảm thấy ấm áp vô cùng.

Đến giờ ăn, bà Mươi ăn chưa kịp no, đã vội buông bát đĩa, đem đồ ăn lên tận phòng cho Thiên Nhã. Bà cảm thấy bản thân phải có trách nhiệm chăm sóc cô như một người mẹ.

– Thiên Nhã! Ăn rau đi nào! Cô đừng chỉ ăn thịt! Cô xem người cô, đã gầy gò xanh xao lắm rồi! Phải ăn rau!

Thiên Nhã lắc đầu lia lịa. Bà Mươi đưa cái muỗng thức ăn đầy rau gần đến miệng cô, ngay lập tức có một lực đẩy, đẩy tay bà ra xa.

Anh ngồi bên cạnh bà Mươi, bắt đầu cảm thấy sốt ruột, bữa ăn đã kéo dài hai tiếng đồng hồ. Cô cứ ăn uống thế này, đến bao giờ mới mập lên nổi.

– Thiên Nhã! Nếu em không ăn rau, con quái vật kia sẽ đến bắt em ăn thịt cho coi. Ăn rau vào rồi, em sẽ có sức mạnh, không sợ bị nó ăn thịt nữa!

Cô nghe xong, khép nép nhìn anh – lần đầu tiên liếc mắt để ý tới anh:

– Có thật ăn vào rồi, anh sẽ không ăn thịt Thiên Nhã không?

Khóe môi anh giật giật, anh nói "con quái vật kia" hóa ra là đang tự ám chỉ mình. Anh thật cứng họng trước cô rồi, đành chấp nhận đóng vai ác hù con nít vậy.

– Đúng đúng!

Bà Mươi nghe xong, không nhịn được cười:

– Phong! Cô ấy đúng là cục nợ đời cậu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Thiên Hương từ sáng sớm đã việc có bị bệnh, không muốn đi làm cùng Hoàng Trung. Thật ra, hôm nay, cô ta có ý định tới tìm Dương Phong, tỏ rõ muốn làm nội gián cho anh. Cô ta không tin anh sẽ không chấp nhận yêu cầu hấp dẫn này. Bởi, Thiên Hương nắm rõ trong lòng bàn tay rất nhiều bí mật của Hoàng Trung, cũng như các vụ làm ăn ngầm của ông ta, ngay cả danh sách những quan chức đã nhận tiền "tài trợ đặc biệt" từ Hoàng Trung để trốn thuế. Chỉ cần nghĩ đến cảnh, Thiên Nhã bị anh đuổi ra khỏi nhà, khóc lóc đầu đường xó chợ, bị người ta chà đạp là cô cảm thấy vui rồi.

Thiên Hương trang điểm đậm, mặc chiếc váy ngắn bó sát người, lộ đường cong cơ thể, sau đó, khoác lên mình chiếc áo khoác dài, cổ tình giấu giếm không cho ai biết cô đi "kiếm trai". Thêm chiếc khẩu trang y tế, giọng nói khàn khàn, hắt xì vài cái. Nhìn vào, ai cũng nghĩ cô ta đi khám bệnh vì cảm cúm.

– Con đi đâu vậy! Thiên Hương! Con đi gặp Thiên Nhã đúng không? Con biết nó ở đâu, nói cho mẹ biết đi! Mẹ xin con đó!

Bà Quyên vừa thấy Thiên Hương ăn bận định ra ngoài, rồi rít chạy lại hỏi. Một ngày nay, người mẹ mất con này không lúc nào người ngoại nhớ con, sợ con khổ. Bà cho người đi tìm, nhưng rốt cuộc vẫn bị chồng bà phát hiện, ngăn cản bằng mọi cách.

– Mẹ này! Mẹ thấy con giống đi gặp chị không? Khụ...khụ...con đang đi khám bệnh đó! Cả người con lạnh cóng hết lên rồi đây. Mẹ không quan tâm con thì thôi! Ngày nào, cũng Nhã, Nhã!

Nói xong một hồi, Thiên Hương bức bối bỏ ra ngoài, đúng là thêm một bà già rắc rối, cũng sắp hóa điên theo đứa con mất rồi.

Cô ta lái xe thẳng đến nơi làm việc của Dương Phong, tự xưng là con gái chủ tịch tập đoàn K.R tới để bàn chuyện hợp tác với anh, rồi không nói không rằng, tự tiện chạy lên phòng anh.

"Cốc...cốc...."

– Mời vào!

Thiên Hương mở khóa, bước vào phòng, bỏ khẩu trang ra, thấy một gương mặt đầy anh tuấn đang chăm chú với đồng tài liệu trên bàn, càng nhìn càng khiến cô ta thêm đắm đuối.

– Xin chào! Dương Phong!

Anh ngược lên, nhận ra cô – kẻ hôm trước giả làm Thiên Nhã:

– Cô là...Thiên Hương!

– Đúng! Xin lỗi vì lần trước đã lừa anh! Thật ra thì em cũng bị ép buộc thôi. Anh biết mà, để có được vị trí như ngày hôm nay, em phải làm vừa lòng lão già đó!

Dương Phong nghe xong, không muốn nói thêm câu nào nữa, anh lại tiếp tục bận rộn với công việc, rõ ràng thêm nếm xia gì tới kẻ trước mắt. Giọng nói đầy sự ganh ghét, dối trá của người phụ nữ này khiến anh vô cùng chán ghét. Phải rồi! Đáng lẽ cô ta nên là con ruột của Hoàng Trung mới xứng chứ? Anh đang nghĩ có nên đổi họ của Thiên Nhã sang họ anh, dứt hoàn toàn ra khỏi mối quan hệ huyết thống với Hoàng Trung không?

– Nếu cô không có chuyện gì thì mời ra ngoài cho!

Thiên Hương nghiến răng, nắm chặt bàn tay. Không thể bỏ cuộc! Cô ta tung ra con át chủ bài.

Chiếc áo khoác dài kín đáo được cô ta vứt bỏ ra ngoài. Cô ta không tin loại đàn ông cầm thú đến mức một con nhóc mười sáu tuổi cũng không tha như anh lại không thể rung động trước cơ thể quyến rũ của mình.

Thiên Hương tiến đến chỗ Phong, ngồi lên bàn làm việc của anh, bàn tay mị hoặc khẽ nắm lấy chiếc cà vạt của anh.

– Phong! Anh nói xem! Giữa em và Thiên Nhã! Ai đẹp hơn?

Chiếc bút đang kí từng nét chữ của Dương Phong dừng lại, anh ngược lên nhìn gương mặt đầy mị hoặc của Thiên Hương.

– Hiện tại, cô đứng là đẹp hơn em ấy!

Thiên Hương nghe xong nở mũi, nghĩ kế hoạch đã thành công.

– Nhưng nếu Thiên Nhã chịu ăn chút, chắc chắn xinh đẹp hơn cô. Dù gì tuổi mười sáu của em ấy tôi đã giữ. Lúc ấy, em ấy còn xinh đẹp hơn cô vài phần.

Thiên Hương cắn môi, người đàn ông này thực muốn chơi xỏ cô ta đây mà. Con điên Thiên Nhã đẹp hơn cô ta sao? Chuyện buồn cười nhất cô ta từng nghe. Thiên Hương đã tức tới ói máu, nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh.

– Không giống với anh nữa! Em đến đây hôm nay là có chuyện muốn thương lượng với anh. Thật ra, ngay từ lần đầu gặp mặt, em đã rất thích anh. Vậy nên, em có thể vì anh làm tất cả mọi thứ, kể cả việc phản bội lại ba nuôi. Em giữ rất nhiều bí mật của ông ấy, chỉ cần anh chịu yêu em, rồi đuổi Thiên Nhã đi, em sẽ giao tất cả bằng chứng cho anh. Đến lúc đó, Hoàng Trung chỉ còn nước rục rục xương trong tù thôi. Anh thử nghĩ xem? Anh vừa trả thù được, lại vừa...có được em!

Anh ngược nhìn Thiên Hương, nắm lấy bàn tay đang nắm chiếc cà vạt của cô ta, khẽ vuốt ve, rồi khẽ nhếch miệng:

– Thiên Hương tiểu thư! Nếu cô cảm thấy "không khỏe" có thể đến quán bar tìm một vài chàng trai. Xin lỗi cô! Tôi không phải trai bao! Năm năm trước, tôi đã phạm sai lầm. Năm năm sau, nhất định sẽ không phạm sai lầm nữa!

Từ lúc anh sử dụng cách bí ối nhất có thể để trả thù Hoàng Trung năm năm trước. Rồi năm năm sau, anh trở về, Hoàng Trung thì vẫn ổn, chỉ tội thêm một Thiên Nhã ngây ngô. Anh hiểu ra rằng sử dụng những cách bí ối sẽ chẳng bao giờ có kết cục tốt đẹp. Mà anh hiện tại còn gánh thêm một cái "của nợ" ở nhà. Anh muốn quang minh chính đại dùng pháp luật trừng trị Hoàng Trung.

– Cút ra khỏi phòng tôi! Ngay lập tức!

Gương mặt lãnh khốc của Dương Phong khiến Thiên Hương sợ hãi, vội nhặt chiếc áo khoác lên, vội vã ra khỏi phòng.

– A lô! Ông chủ! Cô Thiên Hương vừa nói chuyện gì đó với Phong rồi rời khỏi!

Một kẻ lách sau bức tường ở cầu thang đang nói chuyện điện thoại với ai đó.

Thiên Hương cho rằng bản thân thông minh, rốt cuộc vẫn bị Đoàn Dương Phong từ chối một cách phũ phàng. Có trời mới biết, mọi hành động, cử chỉ của cô ta đều được Hoàng Trung theo dõi rất gắt gao. Đặc biệt, từ ngày ông ta phát hiện cô ta có tình cảm với Phong, càng trở nên đề phòng, nghi ngờ hơn. Hôm nay, cô ta đến tìm anh, mọi sự đã nắm rõ trong lòng bàn tay Hoàng Trung. Hai con chó ấy chắc chắn rồi cũng có ngày cắn lại lẫn nhau.

Tại nhà Đoàn Dương Phong, bà Mươi vẫn đang tập ăn rau cho Thiên Nhã. Chăm sóc cô gái điên này tuy có chút vất vả. Nhưng càng ngày càng thấy cô nghe lời, ngoan ngoãn hơn, bản thân bà Mươi cảm thấy vui vẻ biết chừng nào? Bà tự hỏi không biết ai đã sinh ra cô gái đáng yêu này.

– Thiên Nhã! Có ăn thêm chút salad nữa nào!

Thiên Nhã há miệng thật to, cả củ cải to bị nuốt trọn vào bụng.

– Quái vật...đi đâu rồi?

Bà Mươi cười:

– Thiên Nhã! Cậu chủ không phải quái vật! Cậu ấy rất tốt!

Thiên Nhã hai má phồng to, vừa ăn vừa nói:

– Không phải! Quái vật...sẽ ăn thịt người đó! Không được lại gần quái vật đâu nha! Lát hồi quái vật mà về, Thiên Nhã sẽ đưa bà đi trốn, bà không phải sợ đâu!

Cô chính là đang lo lắng, muốn bảo vệ cho bà Mươi sao? Bà nghe mà cảm động. Bà làm việc cho nhà họ Đoàn từ khi ba mẹ anh còn sống lận, cuộc đời bà gắn với nơi đây, bà không có con cháu, chưa một lần cảm giác được hương vị gia đình là thế nào. Thiên Nhã làm bà cảm thấy ấm lòng.

Bà Mươi nghe có tiếng bước chân quen thuộc từ ngoài cổng, đoán biết cậu chủ đã về.

– Cậu chủ!

Đoàn Dương Phong vừa xuất hiện trước mặt Thiên Nhã, cô lập tức kéo bà Mươi muốn lôi bà đi:

– Nhanh lên! Quái vật về rồi kìa! Trốn đi! Trốn đi!

Hôm nay, tâm trạng Dương Phong không hề tốt, gấp và nói chuyện với ả Thiên Hương kia khiến anh không mấy vui, cảm giác như nhân phẩm bị một ả tiện nhân chà đạp. Anh không đoái hoài gì đến cô, lững thững lên lầu, đi thẳng vào phòng riêng.

Bà Mươi nhận ra điều đó, chỉ biết thờ dài lắc đầu. Còn Thiên Nhã thì khác, cô vui mừng reo lên:

– Quái vật sợ quá bỏ đi rồi! Lần sau, Thiên Nhã sẽ ăn thật nhiều rau để quái vật không dám làm gì Thiên Nhã nữa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Đoàn Dương Phong thức dậy từ sớm. Đêm qua, anh không ngủ được. Anh vẫn luôn trằn trọc suy nghĩ làm cách nào có thể moi được đồng bí mật kia của Hoàng Trung mà không phải thông qua con đàn bà Thiên Hương.

– Hôm qua, cậu ngủ không ngon nhĩ?

Bà Mươi chau mày nhìn Phong. Bà tuy là người làm, nhưng đã theo anh từ khi sinh ra, giúp mẹ chăm sóc anh, tình cảm có thể nói không khác gì ruột thịt.

– Có chút chuyện làm tôi suy nghĩ thôi! Thiên Nhã chưa dậy sao?

Bà cười cười:

– Tối qua, cô ấy vui quá nên thức hơi muộn!

– Vui gì?

– Vui vì con "quái vật" bỗng sợ cô ấy, vừa về là lẩn vào trong phòng!

Anh nghe xong, vừa nhấp một ngụm trà, chờ cho bà Mươi quay mặt đi chỗ khác, mới khẽ nhoẻn ra một nụ cười. Thật tức cười! Một chuyện con con thế cũng khiến cô vui sao? Cô còn trẻ hơn cả con nít.

Bà Mươi mở cổng cho Đoàn Dương Phong lái xe đi làm. Đây vốn là thói quen của bà, sáng sớm mở cửa và nhìn chiếc xe của cậu chủ khuất khỏi tầm mắt.

– Bà ơi! Bà ơi!

Thiên Nhã đứng trong nhà, í ới gọi bà.

– Thiên Nhã dậy rồi sao? Cô đánh răng, rửa mặt chưa đó?

– Xong hết trơn rồi! Thiên Nhã đói.

– Được rồi! Bà lấy đồ ăn sáng cho Thiên Nhã!

Bà Mươi đi vào bếp, lấy ra một suất ăn sáng cho cô. Từ ngày có Thiên Nhã, bà cảm thấy không còn buồn chán mỗi khi cậu chủ đi làm nữa. Có thêm một người, căn nhà như vui hẳn ra.

"Bíp...bíp...". Bà Mươi đang cho Thiên Nhã ăn thì ngoài cửa vang lên tiếng chuông. Bà bán tín bán nghi. Căn nhà này chưa bao giờ có người khác lui tới. Kể cả có là đối tác của cậu chủ, cũng bàn việc bên ngoài. Dương Phong chỉ mới vừa đi. Ai có thể biết địa chỉ nhà này?

– Cháu chào bà!

Thiên Hương đứng ngoài cửa lễ phép.

Bà Mươi mở cửa:

– Cô là...

– Dạ. Nói ra thì sợ bà không tin. Thật ra cháu là Thiên Hương – em gái của chị Thiên Nhã. Cháu đến đưa chị ấy về. Mẹ nhớ chị Thiên Nhã lắm! Bà ấy từ ngày xa chị thì gần như hóa điên theo chị ấy luôn rồi!

Dương Phong chưa bao giờ kể chuyện cô em gái khác dòng máu của Thiên Nhã cho bà Mươi nghe. Bà nhìn cách cư xử của cô ta cũng có chút lễ phép lịch sự, gương mặt tựa hồ có nét giống Thiên Nhã. Chắc cô ta không lừa bà đâu. Thiên Nhã đã thành ra như vậy. Ai có thời gian rảnh đi hăm hại con bé nữa.

– Vậy, cô vào nhà đi! Chắc Thiên Nhã vui lắm!

Vui sao? Thiên Nhã trong nhà vừa nghe mang máng giọng Thiên Hương, đã chạy ù vào phòng, muốn núp xuống gầm giường thì sợ bị lôi ra như lần trước. Cuối cùng, vẫn chui vào tủ.

– Ủa! Thiên Nhã đâu mất rồi! Con bé vừa ở đây mà!

Bà Mươi nhìn xung quanh bàn ăn, thức ăn còn đó, người thì biến mất.

– Chắc em ấy chạy lên phòng rồi bà ạ! Ở cùng chị lâu nên cháu biết tính chị cháu. Mà phòng của chị ở đâu vậy bà. Cháu muốn nói chuyện riêng với chị ấy.

Bà Mươi thực sự bị đốn hạ trước vai diễn của Thiên Hương. Thấy gương mặt buồn bã, thương hại nhìn xung quanh kiếm Thiên Nhã, bà càng tin hơn. Bà nghĩ em gái của cô chắc cũng tốt như cô vậy. Nên bà đã chỉ phòng cho cô ta, còn cho cô ta không gian riêng để "chăm sóc" Thiên Nhã thoải mái.

Thiên Hương tiến đến căn phòng cuối cùng ở lầu hai – một căn phòng không có cửa.

– Chị Thiên Nhã! Em Thiên Hương đây! Chị trốn đi đâu rồi! Ra đây chị em mình nói chuyện có được không?

Cô ta vừa nói vừa liếc ra ngoài cửa xem bà Mươi đang làm gì, đề phòng bà phát hiện.

Thiên Nhã vẫn không chịu bước ra ngoài. Nhưng Thiên Hương không tức giận như mọi lần, cô ta biết Thiên Nhã hiện tại nghĩ gì.

– Chị Nhã! Mẹ mấy ngày nay không ăn không uống gì? Mẹ nhớ chị lắm! Bà ấy không gặp được chị sẽ tự tử mất. Em biết ba nói chị không được về nhà. Chị yên tâm! Giờ chị theo em, em đưa chị đi gặp mẹ ở một chỗ kín đáo, nhất định ba không phát hiện. Chị không ra thì em đánh đi vậy. Tội nghiệp mẹ, vì chị mà khổ cả cuộc đời.

Thiên Nhã nghe xong, mắt đầm lệ, cô nhớ mẹ, nhớ bàn tay mẹ cho cô ăn, tắm cho cô, làm mọi thứ thay cô. Vì vậy, cô liều mạng mở cửa tủ, bước chân ra ngoài, nhìn Thiên Hương sợ sệt.

– Đi! Đi gặp mẹ!

Thiên Hương tiến sát gần chỗ Thiên Nhã đang ôm chặt con gấu bông, ánh mắt lo lắng, cô ta khẽ đưa bàn tay vén mái tóc mai của Thiên Nhã lên tai, cười nham hiểm:

– Vậy chị đi theo em!

Thấy hai cô gái nói chuyện xong, Thiên Nhã có vẻ đã nghe lời em gái về nhà với mẹ, bà Mươi không khỏi bất ngờ. Thiên Nhã rất ít nghe lời người khác. Phải là người tin cậy nhất mới có thể đem cô ra khỏi găm giường hay tủ quần áo.

– Cháu xin phép bà cho cháu đưa chị về nhà! Mẹ cháu cần chị ấy hơn bao giờ hết!

Bà Mươi nghe xong, liền thở dài, có chút luyến tiếc. Mấy ngày nay, có Thiên Nhã, bà vui cỡ nào, giờ để cô đi, bà thật không đành lòng. Nhưng thấy Thiên Nhã ở đây lâu ngày, chắc nhớ mẹ lắm. Bà không thể ích kỷ giữ cô ở đây được.

– Nếu vậy, Thiên Nhã phải về với mẹ rồi, Thiên Nhã nhớ phải ở cạnh mẹ, an ủi mẹ nghe chưa?

Thiên Nhã nhìn bà, gật gật, sau đó, nhìn Thiên Hương đang tủm tỉm cười.

– Chào bà cháu đi!

Nói xong, Thiên Hương dắt Thiên Nhã ra khỏi cổng. Thiên Nhã bước vào xe, chiếc xe bắt đầu lăn bánh. Bà Mươi nhìn theo cô mà mắt rung rung, mới sáng nay bà vừa cho cô ăn xong, thế mà chỉ một khắc sau, bà phải vẫy tay chào cô đi mất rồi.

– Bà ơi! Bà ơi! Yêu bà!

Thiên Nhã từ đằng xa, đập đập cửa kính, thốt lên câu nói đó khiến bà Mươi xúc động đến nỗi quên cả việc gọi điện cho cậu chủ báo tin. Sự tin tưởng của bà đã giúp kế hoạch của Thiên Hương thành công toàn tập.

Đã một tiếng đồng hồ trôi qua, Thiên Hương lái xe như bay lao khắp con đường này đến con đường khác. Hôm nay, cô ta sẽ khiến Thiên Nhã không bao giờ có thể quay lại cuộc đời cô ta nữa. Nếu Dương Phong không chịu ném Thiên Nhã đi, cô tự ném.

Đến một đoạn đường vắng, Thiên Hương dừng lại, cô ta nghĩ chỗ này đã đủ cách xa thành phố rồi. Vội vàng xuống xe, mở cửa cho Thiên Nhã.

– Rồi! Ra ngoài đi!

Ánh mắt Thiên Nhã ngơ vờ nhìn cô:

– Mẹ...đâu rồi?

– Tao nói xuống, nghe không hả?

Giọng nói như hồ gươm thét vào tai Thiên Nhã khiến cô giật mình, nhanh chóng xuống xe, nhìn tứ phía, không có lấy một bóng người. Cô bắt đầu sợ hãi, sợ hãi cái vẻ thù địch hiện tại của em gái mình.

Thiên Hương nhìn về sợ hãi kia mà hả dạ. Cô ta không thể trả thù Dương Phong thì trả thù Thiên Nhã. Từ nay, anh đừng hòng tìm được người chị điên này của cô ta.

Xong đâu đó, cô ta lập tức bước vào xe, lái nhanh đi thật xa, bỏ lại Thiên Nhã một mình đứng bơ vơ giữa cảnh đường vắng teo, hiu hắt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Điên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8

Thiên Nhã đứng giữa đường vắng, liếc mắt nhìn xung quanh, cô không thấy mẹ, Thiên Hương cũng đi mất hút rồi. Bây giờ, bên cạnh cô chỉ có con gấu bông mẹ tặng, đám cây bụi bên đường và xa xa là cái nghĩa trang vắng tanh hiu quạnh.

Trời đã nhá nhem tối, cô vẫn đứng đó, ngơ ngác chờ một hồi, cô sợ mẹ đến nơi hẹn không thấy cô. Rồi cuối cùng, cô òa khóc, men theo con đường, chạy đi thật nhanh, vừa đi vừa gọi:

– Mẹ ơi...bà ơi...quái vật ơi...!

Cô đơn, vô vọng, bất lực, bị vứt bỏ, đặc biệt là bị vứt bỏ, những thứ cô luôn sợ hãi lần lượt ập tới. Trong màn đêm đang xuống dần, Thiên Nhã cứ hoảng sợ chạy khắp nơi như thế.

Bây giờ tối, Đoàn Dương Phong mới đi làm về. Anh cảm thấy căn nhà hôm nay yên ắng lạ thường. Cái giọng nói trong suốt cứ làm nhảm những thứ vớ vẩn của cô gái điên với con gấu bông của mình không còn. Anh chỉ thấy mỗi bà Mươi đang cặm cụi trong bếp.

– Cậu chủ về rồi à?

– Thiên Nhã lại trốn tôi rồi à?

Anh vừa ngắt lời, đôi đũa trong tay bà đột nhiên rơi xuống – một tiếng báo chẳng lành. Bà quay ra nhìn anh, mỉm cười:

– À! Cái của nợ của cậu ấy hả! Con bé đi rồi! Tôi mừng quá cậu chủ ạ! Cuối cùng, người nhà con bé cũng đón con bé về nhà với mẹ rồi!

Nghe bà nói, anh bắt đầu thấy không ổn. Không nói không rằng, ném cặp táp cùng áo vest xuống đất, chạy đến chỗ bà Mươi gấp gấp hỏi cho rõ:

– Bà nói ai đưa Thiên Nhã đi?

– Cái cô tên Thiên Hương, em gái Thiên Nhã ấy!

Thiên Hương sao? Người đàn bà độc ác muốn biến anh thành trai bao, hơn nữa, còn độc địa đưa ra điều kiện bắt anh đuổi Thiên Nhã ra khỏi nhà, cô ta sao có thể ngoan ngoãn đưa Thiên Nhã về nhà chứ? Thậm chí cho dù Thiên Nhã đồng ý muốn về nhà vì nhớ mẹ, anh cũng không cho. Ở đó, có Hoàng Trung, có thêm một Thiên Hương nữa, cô sao chịu nổi thêm đá kích? Thiên Nhã càng đau khổ, tội nghiệt của anh càng thêm nặng.

Nghĩ tới điều trên, anh không thể chần chừ thêm chút nữa, lái xe lao tới nhà Hoàng Trung ngay lập tức. Anh nhất định đòi bằng được Thiên Nhã trở về.

– Mở cửa! Mở cửa! – Anh đập tay vào cái chuông nhỏ trước cửa nhà, tâm trí không ổn định chút nào.

Di Lan ra mở cửa cho anh.

– Xin lỗi! Cậu Phong! Cậu không được phép vào nhà!

Mặc kệ lời người phụ nữ giúp việc đó, anh bất chấp xông vào phòng khách. Khi ấy, Hoàng Trung và Thiên Hương đang ngồi bàn chuyện làm ăn. Thấy anh, Hoàng Trung không chút lo sợ, dù gì sau chuyện lần trước, ông ta chỉ xem anh như thằng nhãi mới lớn ngông cuồng, chỉ Thiên Hương liếc ngang liếc dọc, sợ hãi.

– Các người đem Thiên Nhã đi đâu mất rồi!

Hoàng Trung không thèm nhìn anh một cái, nhấp ngụm trà:

– Phong! Thiên Nhã là ai? Tôi không biết. Cậu vào nhầm nhà rồi! Đây không phải nhà Thiên Nhã!

Anh trừng mắt quay sang nhìn Thiên Hương, giọng nói lạnh băng:

– Hoàng Thiên Hương! Cô đem Thiên Nhã đi đâu rồi! Nói mau!

Thiên Hương giật bắn người, ánh mắt sợ hãi nhìn Hoàng Trung đang cầm đầu vào đồng bàn thảo dự án cầu cứu, thật không biết nói dối ra sao?

Ngay lúc đó, bà Quyên từ trên lầu xuống, nghe trọn được cuộc nói chuyện, hốt ha hốt hải chạy đến chỗ anh:

– Cậu nói sao? Thiên Nhã bị Thiên Hương đem đi đâu? Con bé hiện tại đang ở đâu? Con tôi...con tôi... – Bà vừa nói, giọng vừa nghẹn lại, không thốt thành câu nữa, một tay vỗ vỗ ngực, trái tim bà đau nhói.

Di Lan chạy tới đỡ bà Quyên:

– Phu nhân! Bà bình tĩnh đi!

Bà Quyên là người duy nhất yêu quý Thiên Nhã trong căn nhà này, nếu không cô ngốc đó cũng không suốt ngày làm nhảm tên bà. Ngay cả bà cũng không biết Thiên Nhã ở đâu, chứng tỏ cô hiện tại không có trong nhà. Vậy cô đi đâu mất rồi, anh như phát điên lên mất.

– Thiên Hương! Rốt cuộc cô đưa Thiên Nhã đi đâu rồi?

Hoàng Trung buông tờ giấy xuống, thái độ bức tức:

– Đoàn Dương Phong! Thiên Hương cả ngày ở cạnh tôi, con bé không liên quan. Có khi có người biết chuyện gia đình tôi, giả danh con bé, lừa đem Thiên Nhã đi bán cho bọn buôn nội tạng cũng nên? Nếu cậu tìm Thiên Nhã thì tôi thấy cậu nên đi tìm đi. Cậu còn lằng nhằng ở đây, Thiên Nhã của cậu chết lúc nào không hay!

Anh nghe xong mà khinh bỉ. Chuyện gia đình ông ta ngoài người nhà ông ta, đi giúp việc kia với anh thì còn ai biết nữa. Giả định không có căn cứ gì hết. Ông ta rõ đang viện cớ bảo vệ à tiện nhân kia. Nhưng ông ta nói không sai, anh phải đi kiểm cô ngay mới được.

– Thiên Hương! Cô chờ đó! Tôi mà tìm được Thiên Nhã sẽ không tha cho cô đâu!

Anh chạy vội ra ngoài xe, đầu óc rối tung. Anh hận bản thân từ sớm tới tối bận họp hành, tắt di động 24/24, giả anh nghe bà Mười gọi một cuộc báo việc Thiên Nhã có người đưa đi, cô đã không lưu lạc ngoài đường vào ban khuya rồi. Thế giới rộng lớn như vậy, anh biết tìm cô ở đâu. Lỡ cô gặp kẻ xấu xảy ra chuyện gì, anh có dành cả đời để chuộc tội cũng không hết.

Bà Quyên nhìn theo bóng anh chạy ra ngoài, tay liên tục vỗ vỗ ngực:

– Thiên Hương! Cô sao có thể ăn ở thất nhân thất đức như vậy! Mau trả Thiên Nhã cho tôi đi! Mau trả con bé cho tôi!

Thiên Hương đứng phắt dậy, Đoàn Dương Phong không ở đây nữa, cô ta có thể nói dối trắng trợn:

– Con biết gì đâu! Con tính đem Thiên Nhã yêu dấu về cho mẹ. Mà giữa đường, chị ta đòi dừng xe, xong nhân cơ hội chạy khỏi xe luôn. Con làm sao biết chị ở đâu? Đúng! Chỉ có chị mới là con của mẹ. Còn con, chỉ là đứa thấp hèn, để tiện thôi đúng không?

Bà Quyên nghe xong, chỉ tay vào mặt Thiên Hương, thờ không ra hơi, giọng nói mất hẳn, bà lên con đau tim dữ dội. Di Lan chạy đến, vuốt vuốt ngực cho bà.

Hoàng Trung gất lên:

– Đủ rồi! Cô Lan! Cô đem phu nhân lên lầu nghỉ ngơi đi!

Di Lan dạ dạ vâng vâng, rồi đỡ bà Quyên lên lầu.

Khi hai người kia hoàn toàn đi khỏi, ông ta mới quay sang nhìn Thiên Hương tức giận:

– Thiên Hương! Đừng hòng lừa ta. Con rõ ràng đem Thiên Nhã vứt đi rồi. Đạo này, con làm ta rất không hài lòng. Tốt nhất! Ta khuyên con, chúng ta đang ngồi trên một con thuyền, ta mất thì con cũng sống không xong đâu. Đừng để ta biết con phản bội ta, nếu không kết cục sẽ rất thảm bại.

Cả người Thiên Hương bỗng run lạnh, toát mồ hôi khi nhớ lại những gì ông ta đã từng làm với cô ta.

– Con biết mà! Con vẫn luôn trung thành. Giờ con mệt rồi, con đi ngủ.

Nói đến Dương Phong đang điên cuồng chạy hết nẻo đường đến nẻo đường khác tìm Thiên Nhã. Cả đêm hôm ấy, anh không về nhà, tốc độ xe luôn giữ ở mức cao nhất. Anh thầm cầu nguyện ba mẹ mình dưới suối vàng sẽ phù hộ anh tìm thấy cô.

Còn Thiên Nhã? Cô vẫn vô thức lang thang đi khắp nơi, chiếc váy trắng đã vấy đầy bùn đất, gương mặt tái mếp không còn chút sức sống, tóc tai bù xù, cô chưa có gì vào bụng cả. Hai mắt sưng húp, đỏ hoe vì khóc, giọng nói khàn đặc, yếu dần:

– Mẹ ơi...bà ơi...quái vật ơi...Thiên Nhã đói...Thiên Nhã sợ...Thiên Nhã muốn về nhà...

Cuối cùng, cô cũng đi ra đến đường lớn. Cứ thế dờ dẫm, bước qua đường rồi dừng lại ở đấy. Đằng xa, có hai đốm sáng chói đang tiếng về phía cô.

– Này cô ơi! Tránh đường! – Người đàn ông mặc áo trắng trong xe hốt hoảng phát hiện ra cô đứng ở phía trước.

Cô dờ mắt nhìn người trong xe, miệng vẫn lẩm bẩm câu nói lúc này, không còn sức để chạy nữa, cứ đứng đó chờ tử thần mang cô đi thật xa khỏi thế gian tội lỗi này.

Người trong xe bắt lực, vừa hét vừa đạp phanh thắng gấp, nhưng không kịp, chiếc xe va vào Thiên Nhã. Cô nằm xuống đó, trên trán rỉ ra một dòng

máu. Đôi mắt đỏ hoe cứ thế mờ dần rồi nhắm hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Đôi mắt Thiên Nhã khẽ mở dần, thế giới xung quanh dần hiện ra, một cái trần nhà trắng tinh đập vào mắt cô.

– Tỉnh dậy rồi sao?

Thiên Nhã nghe thấy giọng nói lạ lẫm, lập tức vùng tỉnh dậy, cảm giác cả người đau ê ẩm, thêm một cái dây truyền nước gắn vào tay, khó chịu vô cùng. Cô ngó ngang ngó dọc không ngừng, đưa tay giật giật lấy kim truyền nước ở cổ tay.

Người đàn ông kia khẽ hoảng hốt:

– Cô bình tĩnh đi! Cô đang tìm kiếm gì sao?

– Gấu...gấu...

Người kia chợt hiểu ra. Cũng may, lúc cô bị tai nạn, anh vội vã đem cô đến bệnh viện, nhưng không quên đem con gấu bông kia theo.

Anh vội chạy ra ngoài bãi đỗ xe, mở cốp xe, lấy con gấu bông đã dính đầy bụi bẩn, sau đó, đem vào phòng bệnh, trao tận tay cho cô.

– Chào cô! Tôi tên Thái Uy Vũ! Thành thật xin lỗi vì đã lái xe không cẩn thận rồi tông vào cô. Cô tên gì? Nhà ở đâu? Tôi đưa cô về!

Thiên Nhã nhận được con gấu bông thì ôm lấy ôm đề, không thèm nhìn anh. Tuy nhiên, Thái Uy Vũ vốn là một bác sĩ tâm thần, những biểu hiện của Thiên Nhã hiện tại, anh đương nhiên nhận ra đây không phải sự mất bình tĩnh của một người bình thường, chắc chắn cô gái nhỏ này tâm trí không ổn định.

Với kinh nghiệm trong nghề, anh mở cặp táp, lấy ra vài viên kẹo chocolate, đưa cho cô:

– Nếu cô chịu nói tên ra, những viên kẹo này sẽ là của cô.

Thiên Nhã liếc nhìn chằm chằm vào món đồ trên tay Uy Vũ, thoáng bị quyến rũ, cô thích đồ ngọt:

– Thiên...Nhã!

Nhận được câu trả lời hài lòng, Uy Vũ cúi xuống nhét chiếc kẹo vào tay Thiên Nhã. Cô gái này tuy bị điên, nhưng cách cư xử dễ thương chết người như vậy, chẳng khác gì một thiên thần. Mọi sự thật giống như định mệnh sắp đặt, cho anh gặp cô.

– Cô còn nhớ nhà cô ở đâu không?

Thiên Nhã lắc lắc đầu lia lịa, miệng vừa nhồm nhoàm nhai kẹo.

– Vậy cô có nhớ người nhà cô tên gì không?

Thiên Nhã suy nghĩ hồi lâu, cô cơ hồ không biết nên nói người nhà nào, nhà của cô là nơi có mẹ hay nơi có bà Mươi đây? Giờ cô phải về nhà nào? Cuối cùng, Thiên Nhã lắp bắp:

– Bà Mươi...quái vật...

Nghe xong, Thái Uy Vũ cười lớn, buột miệng hỏi:

– Cô sống với quái vật sao? Tên quái vật là gì cơ?

Ngay lúc đó, chiếc tivi đang phát sóng chương trình "Tài chính kinh doanh" trong phòng bệnh bỗng đưa tin: "Sau vài năm trở lại đây, vốn đầu tư cũng như cổ phiếu của tập đoàn D.C tăng mạnh. Đây là dấu hiệu phục hồi cho một D.C bước lên từ đống đổ nát của quá khứ. Thành công này có được chính là nhờ một tài năng kinh doanh trẻ tuổi – Đoàn Dương Phong..."

Thiên Nhã nghe xong, nhìn thấy hình ảnh "quái vật" trên cái màn hình kia, chỉ chỉ vào đó:

– Đoàn Dương Phong...D.C

– Thiên Nhã! Nhà cô ở đó sao? Cô không nhớ lắm đó chứ?

Thiên Nhã vẻ chần chừ, gật gật đầu:

– Thật mà!

Thái Uy Vũ tựa hồ không tin cho lắm, cô gái này rốt cuộc có mối liên hệ gì với một nhân vật lớn như Đoàn Dương Phong. Nhưng anh vẫn muốn thử đưa cô đến D.C một lần. Biết đâu lời của cô là sự thật?

Sau ba ngày ngủ thiếp đi trên giường, Thiên Nhã hiện tại thực nóng lòng muốn về nhà. Suốt đoạn đường đi, cô không ngừng ngó ra cửa sổ, sốt ruột mà cũng lo lắng, hết nhìn đường đến nhìn người lái xe:

– Đừng có ném Thiên Nhã đi đó!

Thái Uy Vũ cười cười:

– Sao phải ném Thiên Nhã đi chứ? Thiên Nhã đáng yêu vậy mà!

Một giờ sau, chiếc xe giảm tốc độ, dừng lại trước cổng tòa nhà có gắn chữ D.C to đùng trên cao. Thái Uy Vũ mở cửa xe, dắt Thiên Nhã vào bên trong tòa nhà.

Trên lầu hai mươi, Đoàn Dương Phong như kẻ điên, hét quát tháo cấp dưới, xong quay sang ném tài liệu lung tung, chốc chốc anh lại gọi điện cho cảnh sát:

– Các người rốt cuộc tìm thấy người chưa vậy hả? Các người có phải cảnh sát không? Mấy ngày trời rồi, đến hơi một người cũng không thấy!

Chiếc điện thoại bị đập ngay sau đó. Ba ngày, ba ngày trôi qua, anh bật vô âm tín với Thiên Nhã. Ngày nào, anh cũng lái xe xa thật xa đi tìm, liên hệ mọi tổ chức tìm kiếm người thất lạc trong toàn thành phố, in tờ rơi tìm người. Rốt cuộc vẫn không có tin gì, đành bắt lực quay trở về công ty.

"Tít...Tít...". Chiếc điện thoại bàn từ phòng tiếp tân vang lên, anh bắt máy, thét lớn:

– Lại có chuyện gì nữa đây?

– Chủ tịch! Anh bình tĩnh đi! Ngoài này, có một người tên Thái Uy Vũ đem theo một cô gái tên Thiên Nhã nói...

Vừa nghe tên Thiên Nhã, anh ném điện thoại xuống, vội vàng chạy ngay xuống phòng tiếp tân. Thiên Nhã của anh, cô gái nhỏ của anh trở về bên anh rồi sao? Không biết mấy ngày nay, cô ở cùng ai, sống thế nào, ăn đủ no không?

Thang máy xuống đến lầu một, anh liếc mắt xung quanh tìm dáng người bé nhỏ của cô. Và rồi, anh thấy dáng người con gái gầy guộc đang ngồi ở ghế chờ, trong tay vẫn ôm con gấu bông quen thuộc, bên cạnh là một người đàn ông lạ mặt.

– Thiên Nhã! – Anh chạy đến chỗ họ, gọi tên cô.

Thiên Nhã vừa nhìn thấy anh, bỗng dưng bao nhiêu uất ức bao ngày qua tràn về, cô sụt sịt mũi, rồi khóc lớn, đứng dậy, hai tay dang ra, chạy đến ôm lấy anh, gương mặt áp sát vào lồng ngực anh.

– Quái vật ơi!

Đoàn Dương Phong đứng hình một hồi khi thấy cô chủ động ôm anh. Từ khi nào mà trong mắt cô, quái vật trở nên tốt bụng và an toàn đến mức cô có thể ôm vào lòng thế này. Trong lòng cô, anh quan trọng vậy sao? Anh thấy vui vui khi nghĩ đến điều đó, anh đưa tay vuốt vuốt mái tóc của cô:

– Thiên Nhã ngoan! Không sao rồi! Lát hồi, sẽ đưa em về nhà! Từ nay, không được đi đâu nữa biết chưa!

Thái Uy Vũ nhìn hai người kia, anh có chút tò mò về mối quan hệ giữa họ. Hành động, cử chỉ thân mật của Dương Phong giành cho Thiên Nhã, chẳng lẽ họ là một cặp. Anh khẽ chép miệng, tiếc nuối. Vậy mà anh cứ nghĩ cô gái đó là định mệnh đòi anh.

Đoàn Dương Phong dắt tay Thiên Nhã đến trước mặt Uy Vũ:

– Cảm ơn anh vì đã mang trả Thiên Nhã về cho tôi. Anh muốn bao nhiêu, tôi sẽ hậu tạ!

– À không! Tôi phải xin lỗi mới đúng! Hôm đó, tôi đi công tác trở về, vô tình đâm vào cô ấy. Tôi làm vậy vì trách nhiệm thôi. Phải rồi! Hình như Thiên Nhã mắc bệnh tâm lý thì phải?

Dương Phong khẽ nhìn ánh mắt hoen lệ của Thiên Nhã, đưa tay lau vài giọt nước mắt trên má cô, gương mặt dịu dàng, có chút khổ tâm:

– Đúng vậy! Em ấy rất đáng thương!

– Tôi khuyên anh nên đưa em ấy đi điều trị đi trước khi nó càng thêm nặng. Đúng là trùng hợp, tôi là Thái Uy Vũ, bác sĩ tâm lý, văn phòng làm việc của tôi cách đây không xa lắm! – Uy Vũ vừa nói vừa rút trong túi ra một tấm danh thiếp đưa cho Dương Phong – Đây là địa chỉ, anh hãy đưa cô ấy đến chỗ tôi thường xuyên, tôi sẽ điều trị miễn phí cho cô ấy! Giờ tôi có việc, tôi đi trước!

Dương Phong nhìn ngắm tấm danh thiếp một hồi. Ban đầu, anh nghĩ việc này nên làm, vì anh cũng muốn cô hết bệnh. Nhưng lỡ cô hết bệnh rồi, biết anh cường bức cô khiến cô năm năm sống trong bóng tối, cô có hận anh, rồi rồi bỏ anh không? Khi cô hết điên, trở về nhà, Hoàng Trung nhất định sẽ nhận lại cô làm con, có phải cô sẽ trở thành kẻ thù đối đầu với anh? Ba ngày vừa qua, cô đi khỏi, anh đã đủ điên tiết. Cô rời xa anh cả đời, anh sống ra sao? Anh thừa nhận, anh bắt đầu có tình cảm với cái của nợ này mất rồi.

Anh đang suy nghĩ lung tung, chợt cảm thấy có ai đang giật giật áo của mình.

– Quái vật ơi! Về nhà đi! Thiên Nhã đói! Quái vật hứa cho Thiên Nhã ăn rồi đó!

Anh mỉm cười:

– Phải gọi là Phong! Không được gọi quái vật nữa. Gọi nữa là không cho ăn bậy giờ!

Ánh mắt Thiên Nhã long lanh nhìn anh một hồi, bặm môi làm như uất ức lắm khi gọi anh bằng cái tên khác:

– Được rồi! Quái...Phong!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Điên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Bà Mươi không khỏi bất ngờ sau khi nghe Đoàn Dương kể tường tận mọi việc liên quan đến Thiên Nhã, kể cả việc người khiến cô ra nông nổi này là anh.

Bà lắc đầu buồn khổ:

– Phong! Tôi hiểu cậu muốn nôn nóng trả thù, nhưng Thiên Nhã có tội tình gì mà đổ hết lên đầu con bé chứ?

– Bà nói phải, tôi lúc đó còn quá trẻ và nông nổi. Chính vì vậy... – Anh vừa nói vừa nắm lấy tay Thiên Nhã – Tôi muốn bù đắp tất cả cho Thiên Nhã bằng cả cuộc đời mình. Tôi quyết định rồi, tôi sẽ kết hôn với em ấy.

Bà Mươi há hốc mồm ngạc nhiên:

– Cậu chắc chứ? Dương Phong!

– Tôi chắc chắn – Anh trả lời dứt khoát, không do dự.

Người ngu ngơ nhất ở đây là Thiên Nhã, cô không hiểu hai người họ đang nói gì cả, bàn tay lạnh lạnh của cô bỗng được sưởi ấm làm cô thấy hạnh phúc, tuy không biết gì, nhưng vẫn siết chặt lấy tay anh, tựa hồ không muốn buông ra. Ánh mắt Thiên Nhã lác liếc liên tục, hết nhìn bà Mươi sang nhìn nụ cười dịu dàng của Dương Phong. Cô cũng cười theo, hỏi anh:

– Phong Phong! Kết hôn là gì đó?

– Là hạnh phúc. Thiên Nhã có muốn hạnh phúc không? – Anh trả lời, có chút đùa cợt với sự ngốc nghếch vô đối của cô.

– đương nhiên muốn!

Một nhà ba người cười vui vẻ.

Thật ra Dương Phong nôn nóng kết hôn với Thiên Nhã đều có lý do cả. Anh muốn biến cô trở thành vợ hợp pháp của mình trên giấy tờ dưới sự chứng giám của mẹ cô. Nếu cô thành vợ của anh thật rồi, lỡ sau này cô có hết bệnh, tìm ra sự thật đi chăng nữa, cũng chẳng còn cách nào rời xa anh. Và cũng đúng vào lúc cô bình thường trở lại, anh sẽ để cô mặc chiếc áo cưới đẹp nhất bước vào lễ đường cùng anh. Nhưng việc quan trọng ở đây là trước khi cô hết bệnh, anh phải làm cô yêu anh, đặc biệt giải quyết xong ân oán với Hoàng Trung. Để có được hạnh phúc này, anh sẽ phải cố gắng nhiều hơn nữa.

Hai hôm sau, anh chính thức cùng cô đi đăng ký kết hôn.

Trước đó một hôm, anh đã tới nhà Hoàng Trung, khẽ nhắc di Lan báo cho bà Quyên chuyện này. Di Lan rất mực trung thành với bà, cũng thương cô chủ xấu số của mình, nên đã bí mật làm theo lời anh, không để ông chủ biết giúp bà Quyên thuận lợi gặp được con.

Thủ tục hoàn tất, tờ giấy chứng hôn với dấu ấn đỏ ngay ngắn thu gọn vào mắt bà Quyên, bà rung rung:

– Cuối cùng thì con cũng tìm thấy người tốt với con thật rồi! Thiên Nhã!

Thiên Nhã chạy tới ôm bà:

– Mẹ đừng có khóc! Thiên Nhã vui lắm! Kết hôn là hạnh phúc! Phong Phong nói vậy mà!

Bà kìm nén lòng mình lại, lau lau giọt nước mắt trên mi, đưa tay vuốt ve gương mặt nhỏ bé của cô. Đúng vậy! Thiên Nhã của bà đã mập lên, gương mặt ngày càng rạng ngời hồng hào, không còn cái vẻ sợ hãi xanh xao như lúc trước. Bà đứng rất hận Đoàn Dương Phong vì khiến con gái bà thành ra thế này. Nhưng giờ khác rồi, chỉ cần cô bên cạnh anh, bà tin cô sẽ hạnh phúc.

– Mẹ an tâm! Con sẽ chăm sóc Thiên Nhã thật tốt! Nhất định không để em ấy chịu khổ! – Dương Phong nói.

Bà Quyên nở nụ cười nhìn anh:

– À không! Mẹ nghĩ con mới khổ chứ? Chăm sóc con bé này không phải dễ đâu. Nó rất ngang ngạnh, nhất định phải ngọt chút nó mới nghe, càng quát tháo nó càng vùng vằng.

Anh đương nhiên hiểu điều này, dù gì cũng đã nếm thử mùi vị ngang bướng của Thiên Nhã vài lần, anh ít nhiều có kinh nghiệm trong việc dạy bảo cô vợ ngốc này.

– Con biết rồi! Thưa mẹ!

Nói rồi, anh thấy bà Quyên kéo Thiên Nhã ra một chỗ, nói rất nhiều thứ, khoe miệng khề giật giật. Đừng nói với anh bà ấy chính là đang dạy Thiên Nhã cách làm vợ người ta đấy nhé! Nói nhiều như vậy, cô có nhớ hết không?

Tối đó, bà Mười đã trang hoàng sẵn phòng tân hôn cho hai người, rồi thắp một nén nhang cho ông bà chủ ở trên trời, thông báo việc anh kết hôn. Bà cảm thấy lòng thanh thản lạ. Trước lúc bà chủ tự tử đã dặn dò bà nhiều thứ, trong đó, việc kết hôn của anh là quan trọng nhất, giờ cũng thực hiện được rồi.

Dưới phòng khách...

– Trả gấu bông cho Thiên Nhã!

Dương Phong vốn thuộc tuýt người lạnh lùng, khô khan. Nhưng anh thực không ngừng nổi sự thích thú đùa giỡn với cô vợ ngốc ngây thơ này.

– Giữa gấu bông và anh, em chọn ai?

Thiên Nhã thực làm anh đau lòng, cô đưa hai tay ra, trả lời ngay tức khắc:

– Gấu bông! Trả cho Thiên Nhã!

– Vậy anh sẽ ném gấu đi, rồi Thiên Nhã thay anh bằng gấu. Chịu không?

Thiên Nhã nhìn anh một hồi, gương mặt dần dần xị xuống, có vẻ sắp có "cháy nhà lớn", cô òa khóc lớn, liên tục đâm vào người anh:

– Trả gấu cho Thiên Nhã! Trả đây!

Anh đành chịu thua, buộc phải đem gấu bông trả cho cô. Anh tự nhủ với lòng, một ngày nào đó sẽ đem nó giấu đi thật kĩ để cô không tìm được nữa. Đến lúc đó, sẽ phải ngoan ngoãn chọn anh thôi.

Cả đêm bà Quyên trằn trọc không ngủ được, bà không kìm nổi niềm vui sướng lúc này. Giờ thì nguyện vọng của bà là chỉ cần được nhìn thấy cô con gái bé bỏng của mình khoác lên mình chiếc váy cưới, bước vào lễ đường trong tâm thế của một người bình thường thì bà đã mãn nguyện, cho dù có phải đi xuống tuổi vàng gặp tổ tiên dòng họ cũng không hối tiếc.

Bà bật dậy, muốn đi ra ngoài khuôn viên hóng gió chút rồi mới ngủ tiếp.

"Cạch". Chợt, bà nghe có tiếng ai mở cửa phòng Thiên Hương giữa đêm. Thiên Hương đó hết lần này đến lần khác hăm hại Thiên Nhã. Nửa đêm nửa hôm, lại có người lén lút mò vào phòng, thật đáng nghi ngờ.

Bà Quyên khẽ nhón chân bước tới phòng cô ta, áp tai vào cửa.

– Hiện tại, không có ai ở đây! Con không cần giữ lễ nghĩa!

– Ba đừng như vậy nữa! Mẹ mà biết không hay đâu!

– Ta nói rồi, giữa chúng ta không có huyết thống, mối quan hệ giữa chúng ta chỉ trên danh nghĩa. Con đừng quên, con đã làm cách nào để vô được cái nhà này.

– Ba à...

Bà Quyên không khỏi bàng hoàng, hốt hoảng, cả người bà lạnh toát. Mối quan hệ giữa chồng bà và Thiên Hương không phải cha con, còn là gì chứ? Càng nghĩ bà càng thấy vô lí. Bà nhớ năm năm trước, biết chuyện Thiên Nhã, ban đầu, Hoàng Trung còn phản đối kịch liệt việc nhận con nuôi vì sợ sau này phải chia gia sản cho một người không cùng huyết thống. Nhưng vì bà cứ lằng nhằng cầu xin không ngớt, ông đành nói dối cả thế giới rằng ông đã cho con đi du học, chờ đợi bà giúp Thiên Nhã hết bệnh. Nhưng Thiên Nhã rốt cuộc không khỏi bệnh thì ba năm sau, ông đem Thiên Hương về, nói cô ta trạc tuổi Thiên Nhã, muốn nhận cô ta làm con nuôi. Khi ấy, bà mừng vì đã tìm được kẻ thế thân, Thiên Nhã cũng sẽ không bị đuổi đi nữa, còn giờ thì...

Không thể nghe thêm cuộc nói chuyện này thêm được nữa, bà Quyên dùng tay mở choàng cửa ra. Một khung cảnh quá đơ bản, quá vô liêm sỉ đập vào mắt bà. Kia chẳng phải Thiên Hương, con gái cưng của chồng bà hay sao? Sao hai người có thể ôm ấp nhau thân mật trên cả tình cha con đến vậy. Bộ đồ Thiên Hương đang mặc, cả cái cách Hoàng Trung nhìn cô ta có thể vọng tình say mê đến vậy.

– Hai người...hai người đang làm...cái...cái...gì thế này!

Trái tim bà như có hàng ngàn mũi kim đâm vào. Người chồng bà ngủ cạnh giường bấy lâu, hóa ra không phải bên ngoài có tình nhân, mà ngay trong nhà, với một người phụ nữ đáng tuổi con gái mình, ông ta còn là con người hay không? Nước mắt bà không chảy ra nổi, bà chỉ thấy nhục nhã thay cho chồng mình.

– Mẹ...mẹ...sao mẹ lại ở đây?

Thiên Hương méo miệng. Cả Hoàng Trung cũng không thốt lên nổi câu nào. Họ bị bắt quả tang tại trận, chỉ biết sững sờ nhìn nhau.

Trái tim bà Quyên càng đau thắt dữ dội, con đau lên đến đỉnh điểm. Bà ôm lấy ngực, hấp hối thở không ra hơi. Lần cuối cùng bà nhìn thẳng vào ánh mắt chồng mình, ánh mắt ấy vẫn nhạt như nước lã, như chính tâm địa của ông ta. Bà không chịu nổi, đôi chân dần quy xuống, đôi mắt cố mở to để nhìn cho kĩ và nhớ cho rõ gương mặt của hai kẻ đề tiện này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Một sớm ban mai thức giấc, khi những tia nắng vẫn còn mờ màng chưa vuren xa khắp không gian, Đoàn Dương Phong thức giấc. Chết tiệt! Cả đêm qua anh mất giấc. Cứ mỗi khi anh muốn nhắm mắt và ngủ quách đi cho xong, cô vợ ngốc nghếch của anh lại lay lay cho anh dậy, nói làm nhảm đủ chuyện với anh. Giờ thì hay rồi, Thiên Nhã có thể ngủ nướng tới trưa, còn anh phải đi làm. Huống hồ, anh còn phải ghé thăm mẹ vợ cho đúng phép tắc.

Anh khẽ bước khỏi giường, trước khi đi, còn không quên đặt một nụ hôn lên trán Thiên Nhã, cười thâm trong lòng.

Vẫn như bao buổi sáng thường ngày, mọi thứ cứ diễn ra bình thường. Cho đến khi, anh lướt qua nhà mẹ vợ, tiếng khóc nức nở dội vào tai anh. Trước công, có vài người đứng ngoài chỉ trỏ, bàn tán xôn xao.

Anh dừng lại hỏi một người phụ nữ:

– Cho hỏi có chuyện gì xảy ra vậy?

– Chàng trai trẻ! Cậu không biết sao? Căn nhà này là của chủ tịch tập đoàn K.R. Hôm qua, không hiểu sao vợ ông ta lên con đột quỵ rồi chết luôn lúc nào không hay. Sáng ra cả nhà mới phát hiện ra là bà chết, giờ con gái bà ở trong đó khóc um sùm lên luôn!

Nghe như sét đánh ngang tai, anh bàng hoàng, sững sốt. Nghe những lời bàn tán ngoài kia, nhìn những đám đông người cứ ùn ùn kéo đến, có cả nhà báo nữa, anh như trở về cái cảm giác năm năm về trước khi mẹ anh treo cổ tự tử, anh cũng chỉ có thể thần thờ, im lặng và đau xót tận xương tủy.

– Có phải cậu Dương Phong đó không? – Di Lan gõ gõ cửa kính xe, vẻ sợ hãi, nhìn trước ngó sau cẩn thận – Tôi có chuyện này nhất định phải nói cậu biết. Cậu cho xe tới góc nào vắng vẻ chút.

Anh theo lời di Lan, lùi xe vào một góc khuất, lúc này, mới bước xuống xe. Cái dáng vẻ thập thập thò thò, chốc chốc nhìn xung quanh xem có ai của di Lan làm anh cảm thấy ngại ngùng.

– Cậu Phong! Tôi nói nhanh thôi! Tôi sợ ông chủ phát hiện, tôi sẽ chết mất. Thật ra...thật ra...bà chủ...bà chủ...là do bị người ta làm cho tức chết!

Đôi mắt Dương Phong mở to, anh nắm lấy vai di Lan, vội vã hỏi:

– Di nói đi rồi cuộc ai đã làm?

Di Lan lấp bắp:

– Đêm...đêm...qua, tôi...tôi thấy bà chủ vào phòng cô Thiên Hương.

– Có liên quan gì?

– Thật ra...cậu không biết đó thôi! Tôi sống lâu trong nhà bà chủ lâu vậy rồi, tôi phát hiện...phát hiện cô Hương và ông chủ có gian tình, chỉ là vì sợ ông chủ nên tôi kín miệng.

Nghe xong, anh đập tay mạnh vào cửa xe. Nói đến đây, anh đã hiểu toàn bộ sự thật đằng sau. Khốn nạn! Á Thiên Hương kia, vậy mà còn có lần muốn câu dẫn anh, hóa ra chỉ là dạng gái điểm lầu xanh.

Anh dặn dò Di Lan:

– Di nhân cơ hội nhà đang lộn xộn lo đám tang thì lánh về quê vài ngày đi! Nếu di thực sự muốn bảo toàn mạng sống thì hãy nghe theo lời tôi. Di biết quá nhiều rồi, không đi lúc này, sẽ không còn có cơ hội nữa. Chuyện còn lại cứ để tôi lo!

Di Lan khẽ rung mình, tuyệt đối nghe theo lời anh, nhanh chóng quay trở lại nhà Hoàng Trung, chuẩn bị hành lý tức thời.

Cả ngày hôm đó, anh không thể tập trung vào công việc. Cứ nghĩ đến việc về nhà phải đối mặt với ánh mắt long lanh trong sáng đầy mong chờ của Thiên Nhã, anh thực không biết làm thế nào bây giờ? Tối qua, anh hứa quá nhiều với cô. Anh hứa sáng nay đi thăm mẹ vợ, sẽ mang bánh qui cho bà. Anh còn hứa cứ mỗi cuối tuần, sẽ cho cô gặp mẹ. Tất cả lời hứa ấy đều tan tành rồi, tệ hơn sau cú sốc này, cô nhất định suy sụp, bỏ ăn bỏ uống đến kiệt sức. Anh suy nghĩ một hồi, quyết định lấy điện thoại ra, bấm một dãy số:

– A lô! Thái Uy Vũ xin nghe! Cho hỏi ai vậy? – Người đầu dây bên kia bắt máy.

– Tôi! Dương Phong! Chồng Thiên Nhã!

Anh cố nhấn mạnh chữ "chồng" để Thái Uy Vũ đỡ thắc mắc về mối quan hệ của anh với cô. Lần trước gặp mặt, anh nhìn vào mắt kẻ này, ngay lập tức biết Vũ rõ ràng có chút cảm tình với vợ anh rồi.

Bên kia im lặng hồi lâu, sau đó, giọng Thái Uy Vũ bật ra có chút vui vẻ ngượng ngao:

– Vâng! Anh đã quyết định chữa bệnh cho vợ sao?

– Đúng vậy! Tôi rất bận, không thể đưa cô ấy đến văn phòng của anh nên anh làm ơn đến nhà tôi có được không? Thiên Nhã rất sợ bị đưa đi xa. Anh yên tâm, bao nhiêu tiền tôi sẽ trả?

– Không! Không cần! Vậy, tôi sẽ bắt đầu liệu trình vào ngày mai luôn!

– Được!

Anh dập máy, thầm nghĩ: "Cái tên này có cần nôn nóng muốn gặp vợ mình đến mức đó không chứ?".

Còn Thái Uy Vũ, anh ta có chút ngạc nhiên vì Dương Phong – người đứng đầu một tập đoàn lớn có một cô vợ điên. Tính tình về rất khó chịu và lạnh lùng. Phải chăng Dương Phong chính là nguyên nhân làm cho Thiên Nhã hóa khờ. Có chồng thế này, chắc cô khổ sở lắm!

Tối đó, kết thúc bữa ăn nhẹ buổi đêm do bà Mươi chuẩn bị, anh vẫn miệt mài bên bàn làm việc.

– Phong Phong! – Thiên Nhã khấp lếp sau cánh cửa gọi tên anh.

Thấy cô, anh cười:

– Sao Thiên Nhã đứng đó? Lại đây nào!

Cô vui vẻ bước đến chỗ anh. Cái gương mặt lúng túng ngây ngây kia của cô khiến anh thương biết chừng nào? Liệu anh có nhìn thấy gương mặt này lâu nữa không?

Anh khẽ kéo cô ngồi xuống chân mình, ôm cô vào lòng.

– Thiên Nhã nhớ mẹ! Phong Phong cho Thiên Nhã gặp mẹ đi!

Dương Phong hoàn toàn bối rối, không biết trả lời cô sao cả, anh chỉ biết thương và thương thôi, chỉ biết ôm chặt cô hơn trong lúc này.

– Mẹ bận đi đến một nơi xa rồi! Chắc lâu lắm mới quay về gặp Thiên Nhã được!

– Thật sao? – Về mặt cô hoàn toàn xị xuống, hụt hẫng.

– Thôi Thiên Nhã nghe lời đi ngủ đi!

Cô đứng dậy, gương mặt vẫn không tiến triển, gật gật đầu, rồi lê từng bước nặng nề về phòng ngủ. Nhìn cô, anh cảm thấy bản thân mình thật vô dụng. Anh vẫn chưa bù đắp được gì cho cô thì biết bao tai ương lại ập đến. Đau khổ hơn là...cô thậm chí không biết mẹ mình đã mất, không thể về nhà thấp cho bà nén nhang. Anh nghĩ đến mà đau lòng.

Mười hai giờ đêm, anh mới đi ngủ. Khẽ nằm xuống cạnh bên cô, thấy gương mặt lấm tấm mồ hôi, hình như đang mơ phải ác mộng rất đáng sợ.

– Đừng mà...xin anh đừng...!

Thiên Nhã nói mơ rồi bừng tỉnh dậy khiến anh cũng giật mình theo. Tiếp theo, cô loay hoay nhìn xung quanh tìm chỗ trốn.

Anh lo lắng đến thót tim, khẽ đưa tay chạm vào người cô thì cô lập tức hét ra, trạng thái rất hoảng hốt:

– Đừng...đừng động vào tôi! Đừng động vào tôi!

Rồi, cô ôm đầu khóc, khóc rất lâu, nước mắt thấm ướt cả cổ áo. Anh định ôm cô vào lòng, nhưng lại thôi. Anh thừa biết cô vừa mơ thấy gì. Hóa ra bệnh tình của cô đến nửa đêm mới tái phát. Tại anh! Tất cả đều tại anh!

Anh chỉ biết im lặng, cầm chiếc gối đi ra khỏi phòng. Có anh ở cạnh chỉ khiến cô thêm sợ hãi. Anh luôn thiết tha mong chờ hằng đêm có thể ôm cô ngủ say giấc, thế mà...đó lại là việc khiến cô sợ hãi nhất.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Căn nhà của Hoàng Trung bây giờ nhuộm một màu trắng xen đen giữa những dòng người lớn nhỏ vào viếng bà Quyên.

– Mẹ ơi! Sao mẹ bỏ con mà đi như vậy? Mẹ ơi...

Ngày thứ hai tang bà Quyên, Thiên Hương vẫn khóc lên khóc xuống, ngắt lên ngắt xuống dữ dội. Không ai hay biết cô ta đang diễn kịch.

Còn Hoàng Trung im lặng nhìn vào bức hình vợ nằm ngay ngắn trên bàn thờ, ra vẻ xót thương không nói lên lời. Nào ai biết được, ông ta đang hoảng sợ. Hình ảnh bà Quyên chết không nhắm mắt liên tục hiện lên trong đầu ông.

Thiên Hương vẫn nhập vai rất tốt. Cho đến khi có một số lạ gọi đến cho cô ta.

– Thiên Hương! Cô chắc đang đau lòng lắm nhỉ? – Giọng Dương Phong đầy vẻ mỉa mai.

– Anh đừng nói móc em nữa! Giờ em đã đủ mệt mỏi lắm rồi!

Giọng cười lãnh khốc vang lên từ đầu giây bên kia:

– Một mối? Sợ hãi thì đúng hơn! Tôi nói cô biết, nếu không muốn chuyện xấu của cô và Hoàng Trung được phơi bày, nội trong ba ngày, cô phải mang toàn bộ bí mật của Hoàng Trung nói cho tôi biết. Cô vốn thông minh nên chắc đã hiểu, nếu nghe lời tôi, chỉ có Hoàng Trung chết, còn không, da mặt cô có dày tới đâu cũng không chống lại nổi chỉ trích của người đời đâu!

– Anh...anh nói gì tôi không hiểu!

Thiên Hương chưa kịp nói rõ thì Dương Phong cúp máy. Chắc chắn anh đã biết chuyện cô ta và Hoàng Trung gian dối với nhau, rồi chọc bà Quyên tức chết. Dương Phong sẽ không làm gì nếu không có bằng chứng xác thực. Cô ta bắt đầu sợ hãi, đầu óc rối bời, suy nghĩ mãi cũng không biết vì sao anh lại biết chuyện này.

Cuối cùng, cô ta quyết định sẽ đem cuốn sổ thu chi bí mật kia cho anh. Dù sao Hoàng Trung vốn độc địa tàn bạo, chưa biết chừng một ngày nào đó sẽ đem cô ta ra làm lá chắn cho những hành vi phạm pháp của mình, chỉ bằng hạ bệ con cáo già đó trước, rồi giải thoát cho mình, sau đó, tìm một cái trụ vàng mới để ôm. Như vậy cô ta mới có thể sống mãi cuộc sống giàu sang phú quý này. Cô ta thà chết cũng nhất định không quay lại cuộc sống nghèo khó bần hàn lúc trước.

Ngày đầu tiên, Thái Uy Vũ chữa trị cho Thiên Nhã. Anh tới nhà từ sớm.

– Bây giờ, Thiên Nhã nói thử xem, Thiên Nhã sợ gì nhất?

Thiên Nhã nghĩ một hồi, xòe năm ngón tay liệt kê:

– Tôi nè, tiếng mở cửa nè, sợ người lạ mà sợ Thiên Nhã nè, sợ người lạ đụng vô người Thiên Nhã nè, sợ gián nè, sợ tiếng còi xe nè, sợ Thiên Hương nè, sợ...sợ ông kia nè, cũng sợ quái vật nữa. Mà giờ Thiên Nhã ăn nhiều rau nên Thiên Nhã không sợ quái vật nữa, với Thiên Nhã biết quái vật rất tốt rồi!

Thái Uy Vũ cẩn thận ghi chú từng thứ Thiên Nhã vừa nói. Anh không biết Thiên Hương và "ông kia" là ai mà khiến cô sợ hãi. Nhưng anh biết người cô gọi bằng "quái vật". Tính tình Dương Phong quả thật đáng sợ.

– Vậy bây giờ chúng ta tập "hết sợ" với những cái còn lại được không? Giống như cách Thiên Nhã hết sợ quái vật đó!

Cô gái đầu, suy nghĩ một hồi:

– Có được không dợ?

– Nếu Thiên Nhã chưa chuẩn bị thì chúng ta thử giãn chút nhé. Tôi đưa em ra ngoài chơi.

Mặc dù Thiên Nhã đã hứa với Dương Phong ngoan ngoãn ở nhà, không nghe lời người lạ rủ rê ra ngoài. Nhưng Thái Uy Vũ không phải người lạ đối với cô. Lần trước, cô bị Thiên Hương ném đi, chính anh đã đưa cô về nhà, nên cô tin anh ta tuyệt tuyệt đối. Hơn nữa, từ lâu lắm rồi, nguyện ước của cô là có thể bước ra khỏi cửa, tung tăng đi dạo bên ngoài. Bất chấp tất cả, cô đồng ý hoàn toàn.

Bà Mươi đem hai ly nước cam hấp dẫn ra mời khách:

– Khoan đã! Bác sĩ Vũ, cậu tính đưa Thiên Nhã đi đâu?

– Tôi tính đưa em ấy đi ra ngoài nhìn ngắm thế giới xung quanh cho khuây khỏa tinh thần. Cứ nhốt em ấy mãi trong nhà, đến bao giờ bệnh tình mới thuyên giảm.

Bà Mươi nghe có lý. Lần này không như lần trước, Thái Uy Vũ chắc chắn là người tốt. Rồi, bà cũng đồng ý luôn, với điều kiện họ phải trở về trước khi Dương Phong đi làm về.

Bà nhìn theo hai dáng người bước ra khỏi cổng, thầm nghĩ không biết cậu chủ có phải sẽ trách cứ bà hay không đây?

Nhưng sự thực thì hai người kia đã phản bội lòng tin của bà. Tiếng xe của Dương Phong ngày một gần sát tai bà khiến bà không khỏi giật mình.

– Bà Mươi! Thiên Nhã đâu rồi! Không phải đang điều trị cùng bác sĩ Vũ sao?

Bà Mươi thoáng nhìn đồng hồ, đã trễ thế này rồi cơ à? Bà lúng túng không biết trả lời cậu chủ làm sao. Dương Phong rất nóng tính.

– Thật ra...thật ra Thiên Nhã đi...đi chơi bên ngoài với...với bác sĩ Vũ rồi! Cậu ta nói điều trị như vậy mới có tiến triển nên tôi...

– Nên bà đồng ý!

Cảm xúc của anh thật khó tả lúc này. Anh biết việc nhốt Thiên Nhã mãi ở nhà là không tốt. Nhưng anh bận quá, không có thời gian đưa cô đi chơi. Anh nghĩ Thái Uy Vũ nói cũng có phần đúng. Cái anh khó chịu ở đây là đem vợ anh ra ngoài, không xin phép anh một tiếng, hơn nữa, đi đến giờ này còn chưa về. Ai cũng được? Sao cứ phải là Thái Uy Vũ?

Anh lập tức chạy ra ngoài cổng, trùng hợp thấy một cảnh...

– Thiên Nhã giỏi quá! Biết chạy xe đạp rồi!

Thái Uy Vũ ở đằng sau chạy theo Thiên Nhã. Cô đang rất vui, rất rất vui, Dương Phong chưa bao giờ thấy cô vui như vậy. Cô biết chạy xe đạp, đôi mắt sáng rõ lên so với thường ngày. Thái Uy Vũ có thể khiến cô vui đến vậy sao? Người đó lại không phải là anh. Càng nghĩ anh càng tức.

Hai người kia vui vẻ tới nỗi bước đến sát cổng mới ngược mắt lên phát hiện ra gương mặt chẳng khác gì quỷ dữ của anh.

Thiên Nhã sợ sệt khẽ nép sau lưng bác sĩ Vũ. Điều này như một đòn thúc đẩy khiến cơn ghen của Dương Phong lên đỉnh điểm.

Anh đảo mắt nhìn cô, thấy trên chân cô có vết trầy lớn. Chắc chắn do tập xe đạp. Anh liền lấy đó làm lý do trách móc Uy Vũ.

– Bác sĩ Vũ! Về sau anh đem vợ tôi ra ngoài làm ơn nói tôi một tiếng. Với lại anh xem, vợ tôi do anh mà chân tay sứt sẹo thế kia. Anh coi được sao?

Thái Uy Vũ gượng cười:

– À thật xin lỗi! Nhưng Dương Phong, anh thông cảm cho, từ nay về sau làm ơn đừng xen vào liệu trình chữa trị của tôi. Anh thường ngày chỉ biết làm ăn

kinh doanh, anh đâu phải bác sĩ tâm lý, anh không hiểu thì đừng vội nói tôi vô trách nhiệm!

Cái tên bác sĩ Vũ này quả không tầm thường. Dám trả treo với anh một cách bình tĩnh, còn khiến anh phải cứng họng không nói thêm một câu nào nữa. Anh thật ngửa mặt với tên bác sĩ Vũ này.

Bà Mười tiền Thái Uy Vũ ra về mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Giờ, bà chỉ cầu mong cậu chủ của bà kiểm chế lại, đừng mắng Thiên Nhã.

Cô ngồi đối diện với anh, chỉ dám nhìn xuống sàn nhà, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt như tóe lửa của anh.

– Đi chơi với hần vui không?

Thiên Nhã gật gật.

– Thiên Nhã thích hần rồi đúng không?

Thiên Nhã cũng gật gật. Cô đơn giản nghĩ Thái Uy Vũ giống như bà Mười, cô cho rằng "yêu quý và gần gũi được" chính là "thích". Nhưng anh thì không nghĩ thế, anh nghe xong, đập tay vào bàn, tức giận không nói thêm câu nào, bỏ lên phòng.

Đang bước từng bước nặng nề lên cầu thang, anh bất ngờ nhận thêm một cuộc gọi từ Thiên Hương.

– Tối nay, anh rảnh chứ? – Cô ta hỏi, giọng mệt mỏi.

– Quyết định rồi sao?

– Phải! Tối nay, tại quán bar Sao Đêm, em hẹn anh ở đó.

Anh cười khinh bỉ:

– Chẳng phải cô đang lo tang lễ cho mẹ sao? Chẳng phải đau đớn đến chết đi sống lại kia mà. Sao còn tâm trạng đi bar?

– Anh sai rồi! Đối với em, anh quan trọng nhất. Kể cả mẹ, hay Hoàng Trung đều không thể so sánh được.

Anh cúp máy ngay lập tức, không thể nghe thêm nổi lời người phụ nữ nói nữa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Khoảng chín giờ tối, Dương Phong chuẩn bị tới chỗ hẹn, tâm trạng vẫn không tiến triển. Anh đã phải cố gắng ngăn không cho mình nổi cáu với Thiên Nhã, nhưng không thể nào thay đổi được gương mặt quý dữ của mình.

Thấy anh ra ngoài, Thiên Nhã lên nhìn anh.

– Phong Phong! Đừng giận Thiên Nhã!

Trước sự cầu hòa của cô, anh vẫn không hề lay chuyển, giữ nguyên gương mặt đáng sợ kia quay sang liếc cô một cái khiến toàn bộ cơ thể Thiên Nhã run lẩy bẩy.

Sau khi anh lái xe đi, Thiên Nhã tự dưng òa khóc lớn, chạy vù lên phòng. Cô nghĩ Dương Phong ghét cô mất rồi, anh cũng sẽ như Thiên Hương và "ông kia" đem ném cô ra ngoài, từ nay không cho cô gặp mẹ nữa. Nên, cô phải kiểm chỗ trốn trước, không để anh tìm ra.

Cô lục tung mọi góc ngách trong phòng với mong muốn tìm được chỗ an toàn nhất. Cả cái tủ quần áo trong phòng bị cô mở ra toang tành, quần áo vút tung tóe, rơi ra một vài tấm hình. Tâm trí Thiên Nhã đang không bình tĩnh thì bỗng bị cuốn hút bởi chúng. Cô thấy có chút quen mắt, không phải cô từng chụp nó, mà cô hiểu kì với hình ảnh người con gái không một mảnh vải trên người trong tấm hình. Cảm chúng trên tay, ngắm nhìn gương mặt đang ngủ của cô gái.

– Aaa....!

Quán bar Sao Đêm nằm trong một hẻm nhỏ của thành phố.

Dương Phong ngồi một góc chờ Thiên Hương, anh không muốn uống gì ngoài nước trắng. Để không bị cô ta lừa gạt, anh phải thật tỉnh táo.

Thiên Hương bước vào quán bar, nhiều ánh mắt nhìn theo cô ta, bọn đàn ông đó từng người từng người một như bị hấp hồn trước vẻ đẹp quyến rũ của cô ta. Điều này khiến Thiên Hương vô cùng tự tin.

– Thật xin lỗi! Để anh chờ!

Cuộc nói chuyện bắt đầu. Thiên Hương ngồi sát cạnh anh, nhâm nhi ly rượu vang đỏ.

– Đừng nói dài dòng! Mau đưa cuốn sổ đó đây!

– Đừng vội! Uống chút rượu đi đã!

Chai rượu đỏ đã trực được cho vào ly của anh, nhưng anh đẩy ra:

– Thật xin lỗi! Tôi còn phải về sớm không vợ tôi sẽ ngóng.

Vợ? Thiên Hương nghe xong không khỏi ngạc nhiên. Từ khi nào anh có vợ, rõ ràng cô ta đã điều tra tỉ mỉ về anh. Chẳng lẽ....Thiên Hương nghĩ tới mà muốn học máu, đừng nói với cô ta, ý anh nói đến Thiên Nhã. Đoàn Dương Phong điên thật rồi! Anh ta đi lấy một con điên về làm vợ. Thiên Hương thấy bản thân đã quá chậm trễ nên bị kẻ thù cướp mất mục tiêu. Nhất định hôm nay phải giành lại.

"Tít...tít". Điện thoại của Dương Phong đổ chuông, là trợ lý của anh gọi đến. Dương Phong buộc phải ra ngoài nói chuyện vì bên trong quá ồn ào. Sắp tới, D.C sẽ tham gia triển lãm công nghệ thông tin cấp quốc gia. Vậy nên trong thời gian này, từ trên xuống dưới D.C bận rộn chuẩn bị sản phẩm dự thi. Nếu thắng cuộc, D.C sẽ ngày càng có uy tín trong mắt khách hàng, vốn đầu tư từ nước ngoài cũng rót vào D.C nhiều hơn.

Nghe xong cuộc điện thoại, anh trở vào. Thiên Hương nhìn theo bước chân của anh, mỉm cười lẳng lơ.

Anh uống một ngụm nước, nhấp thêm lần nữa:

– Tôi không muốn dài dòng với cô. Trong tay tôi có nhân chứng chứng minh cô và Hoàng Trung gian dối với nhau rồi...

Thiên Hương bật miệng anh lại, sát gần gương mặt anh, nói khê:

– Anh đừng nói ở đây! Không chừng có người nghe thấy đó!

Anh hất tay cô ta ra, ánh mắt lạnh khốc:

– Giờ cô là đang câu giờ có đúng không? Rốt cuộc có âm mưu gì?

Đáp trả sự nóng ruột của anh, Thiên Hương vẫn bình tĩnh. Cô ta mặc kệ lời anh nói, đi ra phía đám thanh niên trai gái lơ lửng nháy nhót ở đằng kia.

– Đã đến đây rồi, sao anh không chơi cùng em một lúc?

Cô ta xoa tóc xuống, bước lên sân khấu, nhảy những bước nhảy uốn éo cuồng nhiệt. Đám người ở dưới không ngừng hô hào, cổ vũ cô ta. Việc này đối với Thiên Hương quá quen thuộc. Từ năm mười chín tuổi, cô ta đã sống bằng nghề này. Cũng nhờ nghề này, gặp được Hoàng Trung, từ một con điểm làm việc ở vũ trường, bỗng chốc biến thành con thiên nga trong trắng, ngây ngô, từ đứa con gái mặt hạng, trở thành tiểu thư cảnh vàng lá ngọc.

Dương Phong nhìn theo bước nhảy của cô ta, không có hứng thú, anh chỉ thấy nóng lòng, nghĩ tới chuyện anh dùng sự tức giận của mình dọa nạt Thiên Nhã, thấy hối lỗi, muốn quay về nhà ngay lập tức xin lỗi cô.

Bỗngưng ánh đèn sân khấu kia chói lóa rơi vào mắt anh, rồi anh có cảm giác đầu óc tê dại, mắt mờ mờ dần. Anh ngất lịm đi.

Thiên Hương thấy kế hoạch đã thành công một nửa, tiến tới chỗ anh, dìu anh ra khỏi quán bar trước những ánh mắt hối tiếc của đám đàn ông khác. Cô ta khẽ cười:

– Dương Phong! Đêm nay, anh là của em!

Sáng hôm sau, Đoàn Dương Phong mới trở về. Anh thật không dám nhìn mặt Thiên Nhã hay bà Mươi, đặc biệt, cảm giác thất bại trước Thái Uy Vũ khiến anh như muốn chết đi cho rồi. Cả đời anh, ngu ngốc không biết bao nhiêu lần, nhưng ngu ngốc nhất chính là để tiện nhân kia có cơ hội lừa gạt mình. Trong đầu anh, không ngừng ghê tởm cái vẻ khóc lóc vô cùng đáng thương, giả tạo của Thiên Hương sáng nay.

– Phong! Anh phải có trách nhiệm với em!

Đêm qua, anh có thể lên giường với hạng phụ nữ này sao? Quá kinh tởm! Thiên Nhã sau này biết chuyện, chắc sẽ hận anh mất.

Bà Mươi trực sẵn ở cổng chờ anh, vẻ mặt bà vô cùng thất vọng:

– Phong! Hôm qua, cậu đã đi đâu vậy?

Anh né tránh ánh mắt bà, không trả lời.

– Cậu không muốn trả lời cũng không sao? Cậu vào xem Thiên Nhã đi! Xem vợ cậu đi! – Bà Mươi nói, nước mắt rung rung.

Trái tim anh thắt lại, Thiên Nhã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ vì anh lạnh nhạt với cô một chút, có thể khiến cô đau lòng khóc lớn vậy. Anh chạy lên phòng. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt anh là Thái Uy Vũ, anh ta đang ôm vợ anh vào lòng. Không kìm nén nổi cơn tức giận thêm nữa, Thái Uy Vũ này quá đáng lắm rồi.

Dương Phong xông vào trong...

"Bốp..."

Nhưng anh chưa kịp nói câu nào đã bị Uy Vũ cho một đấm trời giáng. Dương Phong ngược mặt lên trừng mắt nhìn anh ta, lấy tay lau lau vết máu trên miệng.

– Sao anh dám...?

– Đồ khốn! Tôi không ngờ nhìn bề ngoài anh không đến nỗi nào mà có thể làm ra những chuyện kinh khủng, độc ác, tàn nhẫn đến như vậy! – Thái Uy Vũ cười khinh bỉ.

Dương Phong nghi ngờ Thái Uy Vũ biết chuyện gì đó. Rồi bất chợt, anh nhìn thấy dưới sàn nhà có những mảnh hình bị xé tan tành. Đó chẳng phải tấm hình anh chụp năm năm trước. Anh như vỡ lẽ. Thiên Nhã đã nhìn thấy chúng. Thiên Nhã đã nhớ ra tất cả.

Ngay lúc đó, bà Mươi bước vào, giọng buồn bã:

– Xin lỗi! Cậu chủ, tôi đã nói hết tất cả cho bác sĩ Vũ!

Dương Phong sốc nặng, khụy gối xuống sàn, đầu đón ngắm nhìn cô gái của anh khóc lớn đến khàn cả giọng, gương mặt đầy vẻ ám ảnh sợ hãi, cả người lúc nào cũng run lẩy bẩy, hai tay ôm đầu, không dám nhìn ai cả, ngoại trừ Thái Uy Vũ, miệng liên tục kêu lên:

– Đừng...đừng mà...tránh xa tôi ra đi! Tránh ra!

Giọng anh nghẹn cứng, không nói lên lời, anh sợ mất cô hơn tất cả.

– Thiên Nhã! Anh xin lỗi! Anh xin lỗi!

– Đến nước này, anh có xin lỗi em ấy cũng vô ích. Tôi quyết định rồi, tôi sẽ đưa em ấy đi và chữa bệnh cho em ấy, ở cạnh anh, bệnh tình của em ấy càng tệ hơn thôi. Anh...làm ơn hãy ly hôn đi!

Anh nhìn Uy Vũ bằng đôi mắt đỏ ngầu, cười điên dại. Ly hôn sao? Anh ta có quyền gì bắt anh ly hôn? Dựa vào danh bác sĩ tâm thần vì muốn cứu chữa cho bệnh nhân ư? Anh ta là cái thá gì? Muốn cướp vợ anh sao?

– Cút...cút khỏi nhà tôi! NGAY LẬP TỨC!

– Nếu không có Thiên Nhã, tôi sẽ không đi đâu cả! – Thái Uy Vũ đồng dạng trả lời.

– Bây giờ anh không đi?

Thái Uy Vũ vẫn đứng đó, không trả lời, ánh mắt đen kịt.

Sức chịu đựng của Dương Phong đã vượt qua giới hạn, anh nắm lấy cổ áo Uy Vũ, lôi anh ta ra ngoài, đấm tụi bụi. Thái Uy Vũ cũng không chịu thua, anh ta phản công lại. Họ hoàn toàn không để ý tiếng khóc của Thiên Nhã đã ngưng từ lâu.

Giữa lúc hai người đàn ông đánh nhau, bà Mươi nước mắt lưng tròng, tá hỏa chạy ra:

– Thiên Nhã...Thiên Nhã bị ngắt xiu rồi! Hai người dừng lại đi! Phải đưa cô ấy đi bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Diên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Sau khi thành công leo lên giường với Dương Phong, Thiên Hương vô cùng đắc ý. Giờ cô ta chỉ còn chờ thời gian trôi qua thật nhanh, rồi sẽ có cốt nhục của anh, lấy đó làm lí do bắt anh ly hôn để ở bên cô ta. Tuy nhiên, việc quan trọng hơn cả lúc này là phải lấy được lòng tin của anh, cho anh thấy được cô ta có ích thế nào hơn Thiên Nhã tâm thần kia.

Thiên Hương quay trở về nhà bằng cửa sau một cách bí mật không để ai trong nhà biết được, mặc áo tang vào, choàng lên người cái lớp vỏ bọc bi thương kia.

— Con làm sao vậy? Trông mặt mũi hốc hác quá! — Hoàng Trung hỏi.

— Chắc tại đêm qua con không ngủ được!

— Nếu mệt thì đi nghỉ đi, việc tang lễ không quan trọng, mình ta lo là được! Con nên giữ sức chút, vì...

Cả người Thiên Hương nổi hết cả da gà. Hoàng Trung từ phía sau ôm lấy cô ta. Chết tiệt! Cái lão già biến thái này, đến bao giờ mới thoát nổi ông ta đây?

Chờ cho Hoàng Trung đi ra ngoài tiếp tục lo hậu sự, Thiên Hương ngay lập tức đóng cửa. Sau đó, mở két sắt ra, lục tìm cuốn sổ bí mật. Cô ta nhớ rõ rằng mình đã để nó vào trong đây. Nhưng sau mười lăm phút đồng hồ, mọi trang sức, vàng bạc và tiền của đã bị ném hết ra ngoài, vẫn không tìm thấy nó. Tâm trạng Thiên Hương bắt đầu hoảng loạn.

— Con đang tìm cái này đúng không?

Tiếng mở cửa phòng khiến Thiên Hương giật cả mình. Cô ta quay lại, từ ngạc nhiên đến hoảng sợ. Hoàng Trung vẫn chưa đi, trên tay đang cầm cuốn sổ đó. Mọi chuyện về Thiên Hương, ông ta vốn đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

"Chát..". Ông ta tát vào mặt Thiên Hương một cái thật mạnh.

— Con khôn này! Tao cho mày ăn sung mặc sướng để đến bây giờ mày phản bội tao đúng không? Tội qua, chắc mày ngủ với thằng Phong luôn rồi đúng chứ?

Thiên Hương ôm mặt, khóc lóc, ôm chân ông ta:

— Trung! Em không có, chắc có ai đã nói xấu em thôi! Tin em đi!

Hoàng Trung đá cô ta ra, phũ phàng:

— Đến bây giờ vẫn còn ngu biện được! Mày giỏi lắm! Nhưng mày không biết rằng, tao đã cho người theo dõi mày. Từ lúc mày đòi lấy thằng Phong làm nội gián cho tao là tao đã nghi ngờ lắm rồi. Mày nghĩ mày có thể thoát khỏi tao sao? Tao nói mày biết, nếu không phải tao cần một đứa con gái thế thân, ngay bây giờ tao có thể giết mày, rồi vứt xác mày ngoài đường, nghe rõ chưa?

— Em xin lỗi! Em hứa sẽ không như thế nữa! Anh tha cho em đi! Em không muốn ngủ với Dương Phong, bởi vì hán biết chuyện em với anh khiến vợ anh tức chết, đem nó ra ép em làm việc cho hán! — Thiên Hương quỳ lạy, khóc lóc sụt sùi, cố cứu vãn tình thế.

Hoàng Trung lãnh khốc nhìn đáng vẻ tội nghiệp của cô ta, không chút động lòng:

— Thiên Hương! Mày không hiểu sao? Tao đã sống với mày hai năm rồi, khả năng diễn kịch của mày tao biết! Tao cho mày một cơ hội cuối cùng. Sắp tới, cả D.C và K.R sẽ tham gia triển lãm công nghệ, tao cần mày đánh cắp thông tin sản phẩm dự thi của bên thằng Phong. Mày không làm được...cùng lắm tao dựng vở kịch con gái bị tai nạn chết. Từ nay, đỡ một mối vì phải giấu diếm thiên hạ.

Ông ta nói xong, vội vã bước ra ngoài, để lại mình Thiên Hương trong phòng tím tái mặt mày, khóc không thành tiếng. Cuộc đời cô ta thế là đi tong. Cho dù Thiên Hương có mưu mô xảo quyệt đến đâu cũng không bằng một góc của Hoàng Trung.

Suốt sáu tiếng đồng hồ qua, Thiên Nhã vẫn chưa tỉnh dậy.

Qua ô cửa kính, thân hình nhỏ bé của cô nằm bất động trên giường thu cả vào tầm mắt Dương Phong. Thái Uy Vũ cũng chưa trở về. Hai người đàn ông bọn họ trực ngoài cửa từ sáng đến giờ, không đánh nhau, không cãi cọ nữa. Họ ngồi xuống, bình tĩnh nói chuyện.

— Sao năm năm trước anh lại làm vậy với cô ấy? — Thái Uy Vũ giọng mệt mỏi.

Dương Phong không muốn giải thích, vì anh biết, năm ấy, anh có bao nhiêu đau đớn, bao nhiêu tổn thương, tất cả chỉ là cái cớ để anh ngu biện cho bản thân.

— Vì tôi ngu, khốn nạn, căm thù và đáng chết.

Thái Uy Vũ cau mày:

– Tôi nói anh nghe một chuyện rất quan trọng! – Uy Vũ quay sang nhìn ánh mắt đầy hồi lỗi của Dương Phong – Nếu thực sự Thiên Nhã vì bị cưỡng hiếp mà bị tâm thần thì cách duy nhất để em ấy trở lại bình thường, chính là phải giúp em ấy đối diện với nỗi sợ hãi ấy. Thiên Nhã bây giờ hóa điên chỉ vì muốn trốn tránh những kí ức đáng sợ.

Dương Phong im lặng không nói gì, anh chìm trong suy nghĩ. Hiện tại, chắc Thiên Nhã đã nhớ ra chuyện bị cưỡng bức năm mười sáu tuổi. Có thể cô cũng mơ hồ nhận ra giọng nói của anh nên mới sợ hãi anh đến vậy. Anh hận mình không đem thiêu hủy đồng ảnh đó sớm đi cho rồi.

Trước sự lạnh thính từ anh, Uy Vũ vẫn luyện thuyên:

– Tôi nghĩ việc em ấy hồi phục rất khó. Tôi biết anh yêu Thiên Nhã. Hai người đã kết hôn. Nhưng, nếu anh thật lòng muốn em ấy hạnh phúc, anh không nên giữ em ấy cho riêng mình nữa. Hãy để em ấy đi đi! Tôi nói anh hiểu đúng không?

– Không bao giờ tôi cho phép em ấy rời xa tôi!

Anh đồng dạng đứng dậy, trả lời Uy Vũ, rồi rảo bước vào phòng bệnh, ngồi bên giường Thiên Nhã, nắm lấy tay cô, hôn lên đó. Anh bản thân nhớ về những lỗi lầm của mình với cô, nhiều vô số. Nhưng anh đã yêu cô, yêu cô đến phát điên. Vì vậy, anh sẽ ích kỷ níu giữ cô lại. Thái Uy Vũ cho rằng rất khó để chữa bệnh cho cô. Nếu anh ta không chịu chữa, anh chữa. Anh tin tình yêu của mình sẽ đánh thức cô.

– Biến thái...cút ra! Tránh xa tôi ra!

Giọng Thiên Nhã vang lên, những ngón tay nhỏ nhắn của cô khẽ cử động đánh thức mọi giác quan đang bị tê liệt vì đau đớn của Dương Phong. Anh nắm chặt tay cô:

– Thiên Nhã! Thiên Nhã! Em tỉnh rồi sao?

Vừa nghe giọng anh cất lên, Thiên Nhã mở mắt ra, choàng tỉnh dậy, lập tức rút tay lại, hét toáng lên:

– Aaaa....cứu tôi với...tránh ra đi.....anh cút ra đi...đồ biến thái...khụ...khụ

Thái Uy Vũ vội vàng chạy đến bên cô, ôm lấy cô ngay trước mặt anh:

– Thiên Nhã ngoan! Bình tĩnh nào! Không sao hết! Anh ở đây, hấn không làm gì em được đâu!

Cô áp mặt vào lồng ngực Uy Vũ, hai tay nắm chặt lấy áo anh ta, khóc nức nở.

– Dương Phong! Tôi xin anh! Ra ngoài đi! Dấu hiệu bệnh của Thiên Nhã càng trầm trọng hơn rồi! Tất cả vì anh cứ ích kỷ giữ em ấy bên mình nên mới ra cơ sự này đây anh biết không hả?

Thái Uy Vũ không hề biết rằng, không phải Thiên Nhã, anh mới là người sốc nhất ở đây. Anh thật muốn gào thét vào mặt tất cả trong lúc này rằng anh yêu cô, anh muốn bù đắp cho cô, chẳng lẽ cũng là sai trái. Cái cách mà cô đối xử với anh bây giờ, đâu phải chỉ là sự xa lánh thông thường. Đó là sự sợ hãi tột độ, sự ghê tởm, khinh bỉ. Nó giống như một con dao nhọn đâm vào tim anh từng nhát, từng nhát một.

Anh cảm thấy mắt mình như uồn ướt, ngập trong làn nước. Không chịu được nữa, đành chỉ biết lững thững đi ra ngoài, không dám quay sang nhìn cái cảnh vợ mình ôm người đàn ông khác. Phải chăng đây chính là báo ứng cho việc làm dã man của anh năm năm trước? Cho dù vậy đi chăng đi nữa, anh cũng sẽ làm, sẽ đợi, đợi cô hết bệnh, nghe quyết định của cô, nhất định sẽ không để cô đi ngay lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Đám tang bà Quyên kết thúc. Bây giờ, chính là thời khắc quan trọng đối với Thiên Hương. Nếu cô ta không ăn cắp được bản thảo dự án dự thi triển lãm của Dương Phong, Hoàng Trung nhất định sẽ giết cô ta. Thà phản bội Dương Phong, còn hơn đem cái mạng nhỏ này ra làm trò đùa với tử thần.

Sáng sớm cùng ngày, Thiên Hương đến D.C tìm Dương Phong. Trước mắt, cứ thám thính xem cái bản thảo đó rốt cuộc ai giữ rồi tính sau.

– Xin chào! Tôi có thể giúp gì được cho cô! – Nhân viên tiếp tân niềm nở.

– Cho hỏi Dương Phong có ở đây không ạ! Tôi là Thiên Nhã – vợ anh ấy!

Cô nhân viên kia không khỏi ngạc nhiên. Đã từ lâu, trong công ty bàn tán rằng tổng giám đốc đã có vợ, chỉ là chưa tổ chức lễ thành hôn thôi. Thực hư chuyện này không ai biết. Nhưng cô từng thấy anh ôm một cô gái trong lòng, liên tục gọi tên Thiên Nhã. Tuy không nhìn được rõ mặt cô gái đó, nhưng dáng dấp của người đứng trước mắt có phần rất giống.

– À xin lỗi cô! Tổng giám đốc không có ở đây! Hay là cô lên phòng tổng giám đốc chờ cũng được?

Thiên Hương khẽ mỉm cười với cô nhân viên ngốc nghếch, rồi bước đi. Thật may mắn! Anh không có ở đây. Cơ hội này nhất định không được bỏ qua.

Phòng anh rất ngăn nắp, mọi thứ được sắp xếp gọn gàng. Thiên Hương ngó ngang ngó dọc, đóng kín cửa. Sau đó, cô ta lục tung tất cả góc ngách bàn làm việc của anh lên. Vừa làm vừa sợ, hai bàn tay cô ta run lẩy bẩy, sợ anh trở về.

Thiên Hương xem qua mọi tài liệu, đều không liên quan đến cuộc triển lãm. Chả nhẽ bốn ngày sau là bắt đầu rồi, D.C lại chưa hề chuẩn bị gì.

Cô ta đảo mắt quanh phòng, phát hiện một chiếc USB cắm vào CPU máy tính, nghi ngờ nó, vội bật máy tính lên kiểm tra. Trúng phóc! Dự án mang tên "căn nhà yêu thương" cùng toàn bộ danh mục mã nguồn đều ở trong đó. Cô ta như muốn hét lên trong sung sướng, tìm được rồi. Để anh không phát hiện, Thiên Hương cẩn thận sao chép toàn bộ tài liệu đó chuyển sang USB của mình, sắp xếp bàn làm việc của anh như cũ, sau đó rời đi. Trước khi đi, ra đến bàn tiếp tân, còn không quên nói cô nhân viên tiếp tân:

– Đừng nói với anh ấy tôi đến đây nhé! Anh ấy không thích tôi đến công ty đâu. Nếu anh biết hôm nay tôi đến, thảo nào cũng mắng cho một trận.

– Cô yên tâm! Chắc tại cô xinh đẹp quá, tổng giám đốc sợ cô đến đây hút hồn nhân viên nam của anh ấy khiến họ không làm việc được nên không cho tới

Thiên Hương cười, cảm giác mang lệnh danh vợ anh thật thích thú, rồi nhanh chóng đi gặp Hoàng Trung.

Lúc đó, ông ta đang ở nhà hưởng thụ cùng một đám "chân dài", tay trái ôm một cô, tay phải một cô.

– Trung! Em làm xong rồi!

Hoàng Trung nghe giọng Thiên Hương, hiểu ra vấn đề, vẫy tay ra hiệu đám phụ nữ kia ra ngoài.

Thiên Hương sắp nổi da gà vì sở thích bệnh hoạn của ông ta. Đã đến tuổi nào rồi còn ham mê gái trẻ.

– Đâu? Mau đưa đây! – Hoàng Trung đưa tay ra.

Một chiếc USB được lấy từ túi xách của Thiên Hương ra. Hoàng Trung cầm lấy nó, cắm vào chiếc laptop đặt trên bàn, mở ra, xem qua một lượt, ánh mắt không ngừng sáng lên từng phút từng giây.

– Tốt! Tốt! Không hổ danh là con trai Đoàn Hưng, ý tưởng lẫn mã nguồn đều rất tuyệt!

– Vậy giờ anh tha thứ cho em nhé!

Hoàng Trung ngược mặt lên cười cười, kéo Thiên Hương vào trong lòng:

– Làm tốt lắm! Việc này tôi giao cho em. Lập tức đổi tên dự án rồi công bố nó sẽ là sản phẩm tham gia triển lãm của chúng ta. Đến lúc đó, Dương Phong trở tay không kịp, nhất định sẽ rút khỏi cuộc thi.

Giọng cười man rợ của Hoàng Trung vang lên khắp căn phòng. Sở dĩ lão ta phải ăn cắp ý tưởng bên D.C, vì lão ta biết D.C được ban giám khảo cuộc thi kỳ vọng nhất trong cuộc triển lãm này. Hơn nữa, mấy bộ não tàn phế của đám nhân viên K.R lại không tài nào nghĩ ra một ý tưởng mới lạ. Cuối cùng chỉ còn cách này. Ông ta rồi cũng sẽ khiến D.C sụp đổ như năm năm trước mà thôi.

Thiên Nhã vẫn nằm trong bệnh viện, tâm trạng cô đã ổn hơn nhiều. Nhưng chỉ ổn khi ở bên Thái Uy Vũ, còn nếu có mặt Dương Phong, mọi triệu chứng bất bình tĩnh trở lại.

Dương Phong cũng bắt đầu nản lòng, anh không dám xuất hiện trước mặt cô nữa, chỉ dám nhìn cô qua ô cửa kính phòng bệnh.

Anh căn dặn Thái Uy Vũ đủ điều.

– Bác sĩ Vũ, tôi cho phép anh chăm sóc vợ tôi, không có nghĩa tôi đồng ý để cô ấy đi.

Mỗi lần đến thăm cô, anh mang rất nhiều đồ ăn, toàn những món khoái khẩu của cô, rồi đưa cho Uy Vũ:

– Thiên Nhã thích ăn thịt, đặc biệt là gà rán! Nhưng anh cũng phải bắt em ấy ăn rau. Đừng nuông chiều em ấy quá!

Cứ thế hai ngày qua, Dương Phong chỉ chăm chăm canh chừng Thiên Nhã và Thái Uy Vũ, nhẩn nha nhìn cái cách Uy Vũ đút cho cô ăn, kể chuyện rồi hát cô nghe. Tại sao trước kia anh không nghĩ ra mấy chiêu này chứ? Thái Uy Vũ đúng hơn anh ở điểm này.

Dương Phong nhận được một cuộc điện thoại từ trợ lý của anh:

– Tổng giám đốc! Không xong rồi! Hôm nay, K.R đã công bố sản phẩm dự thi của họ tại triển lãm! – Giọng kẻ bên kia vô cùng hốt hoảng.

– Thì sao chứ? Các người phải có niềm tin rằng dự án của chúng ta hơn hẳn họ.

– Không phải giám đốc! Dự án bên đó giống hệt chúng ta. Nhất định có kẻ đã tiết lộ thông tin mật ra ngoài rồi giám đốc. Anh mau về giải quyết đi! Chỉ còn hai ngày nữa là phải thi rồi mà...

Anh nghe xong, cúp máy, vội khoác áo vest vào, miệng vẫn không ngừng nhắc nhở Thái Uy Vũ:

– Tôi nói anh biết! Trong hai ngày tôi đi vắng, anh nhất định không được nhân cơ hội rồi bắt cóc vợ tôi đi! Nghe rõ chưa!

Sau đó, vội vàng rời khỏi bệnh viện. Hoàng Trung chết tiệt đó lại sắp chơi anh một vỏ đầu đòn.

Anh vừa đến nơi, lập tức lên phòng làm việc. Trợ lý Phúc Hải đi theo anh, tâm trạng cũng lo lắng không kém.

– Tạm thời chuyện bị ăn cắp dự án này là bí mật, ngoài tôi và anh ra, không ai được phép biết chuyện này. Đi kiểm tra camera phòng làm việc của tôi.

Trợ lý Hải dạ dạ vâng vâng, rồi đi làm việc ngay lập tức.

Dương Phong ngồi vào bàn, phát hiện chiếc USB của anh đang cắm vào CPU máy tính. Cũng tại anh lo lắng chuyện Thiên Nhã mà quên mất không cất nó đi.

"Tít...tít...". Trợ lý Hải gọi cho anh.

– Sao rồi? Có tìm thấy gì mới không?

– Giám đốc, camera ghi lại hai ngày trước có một cô gái đến phòng anh lục lọi, rồi mở máy tính của anh lên. Tôi gửi anh ảnh cô gái đó rồi, anh mở ra xem đi.

Anh xem hình xong, đương nhiên nhận ra người trong hình. Á Thiên Hương đó, ngủ được với anh một đêm thì gan đã to bằng trời, dám đến tận đây ăn cắp dự án của công ty. Ngoài miệng thì nói yêu anh, bên trong thì mưu mô xảo quyệt.

– Không sao hết! Giữ kín đoạn ghi hình đó, sắp có kịch hay để xem rồi!

Giọng Dương Phong vô cùng đắc ý nói với trợ lý Hải. Thiên Hương rất thông minh, rất nham hiểm, chỉ có điều làm gì cũng bất cẩn, không tính toán kỹ càng. Nhưng anh sẽ không tố cáo K.R ăn cắp bản quyền vợ. Chờ D.C giật được giải "sáng tạo xuất sắc" trong cuộc triển lãm, đến lúc đó tính toán với họ sau. Như vậy, mọi chuyện càng trở nên hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Điên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Hai ngày sau, triển lãm công nghệ cấp quốc gia bắt đầu. Hàng loạt các sản phẩm dự thi đến từ hơn năm mươi công ty trong nước được trưng bày trước mắt ban giám khảo. Thiên Hương chính là người đại diện cho K.R tham gia giới thiệu dự án "căn nhà thông minh", một bản sao từ dự án của D.C đã được thay đổi tên và một vài chi tiết nhỏ. – Căn nhà thông minh sẽ mang đến cho bạn sự tiện lợi nhất, từ việc mở cánh cửa cho đến bật công tắc của bóng đèn, điều chỉnh độ sáng bóng đèn, v.v...đều được làm thông qua một chiếc điều khiển thông minh do chúng tôi cung cấp...Hoàng Trung thỏa mãn nhìn màn trình bày lưu loát của Thiên Hương. Ông ta thật nóng lòng không biết về mặt Dương Phong sẽ bực tức thế nào khi không thể tham gia cuộc thi này. Đối với ông, D.C thực là một tập đoàn trẻ, quy tụ những bộ óc trẻ, đầy sáng tạo, chỉ tiếc trẻ tuổi thì nông nổi, nông nổi sinh ngu ngốc, bước đầu khó mà sánh với K.R của ông ta được. Năm mươi sản phẩm đã được trình lên, vẫn chưa thấy người đại diện cùng dự án của D.C đâu cả. Ban giám khảo ri vào tai nhau sự thất vọng tràn trề về D.C, họ đã kỳ vọng rất nhiều vào tuổi trẻ của họ. Đến giờ phút này, Hoàng Trung đã thực nghĩ mình thành công thật rồi. Những dự án còn lại chẳng là gì với ông ta cả. – Thật xin lỗi! Tôi đến trễ! Cả khán đài im lặng nhìn về phía cửa hội trường. Dương Phong và trợ lý của anh bước vào trước sự ngỡ ngàng của Hoàng Trung và Thiên Hương. Rốt cuộc anh có sức mạnh gì mà chỉ trong hai ngày ngắn ngủi đã có thể làm ra một sản phẩm khác thay thế. Anh đồng đặc bước lên sân khấu, màn hình chiếu bật lên: – Dự án của tôi mang tên "căn nhà yêu thương", có thể mọi người nghĩ chúng tôi đã dựa trên ý tưởng của K.R. Nhưng thật lòng mà nói thì không phải. Ở đây, chúng tôi mang đến không phải sự tự động hóa đơn thuần, "căn nhà yêu thương" mang đến hệ thống cảnh báo và bảo vệ an toàn trước các hiểm họa có thể xảy ra trong nhà như rò rỉ ga, cháy nhà,...nó còn đặc biệt hữu ích với người mù...Chỉ khi chúng ta được an toàn trong chính ngôi nhà của mình, chúng ta mới có thể yêu thương. Kết thúc bài thuyết trình, toàn bộ ban giám khảo đứng lên vỗ tay khen ngợi anh. Họ ít nhiều nhận ra được, hai bên K.R và D.C đằng sau nhất định có một bên đạo bản quyền của bên kia. Nhưng họ không quan tâm đến chuyện đó cho lắm, vì sản phẩm của D.C đã vượt trội hơn hẳn rồi. Giải thưởng danh giá kia chắc chắn dành cho D.C. Hoàng Trung tức đến tím mặt, liếc nhìn Thiên Hương, cũng đang cực kỳ sợ hãi. Hai người họ không hề biết cái họ đạo chỉ mới là bản sơ thảo ban

đầu, nó bị hủy bỏ vì Dương Phong cho rằng quá sơ sài, bản gốc anh đã cất giữ ở một nơi cẩn thận chỉ có anh và trợ lý Hải biết. Hoàng Trung ngay lập tức rời khỏi hội trường, Thiên Hương cũng chạy theo, liên tục cầu xin:– Chắc hẳn đã có sai sót gì đó! Hãy cho em một cơ hội nữa. Em nhất định sẽ...– Sai sót? Tưởng tao ngu chắc! Rõ ràng mày đã cấu kết với thằng Phong chơi tao. Thiên Hương khóc lóc van nài, quỳ xuống ôm chân ông ta:– Không phải đâu! Tha cho em đi mà! Đến nước này, Hoàng Trung không còn lí do gì tin tưởng Thiên Hương nữa, con ả tiện nhân này thực đã hết giá trị lợi dụng rồi. Ông ta đập vào bụng Thiên Hương một cái, nhanh chóng mở cửa xe bước vào:– Cút đi! Từ nay, tao không muốn thấy mặt mày nữa! Một là cút khỏi đất nước này, hai là tao sẽ giúp mày biến khỏi trần gian. Từng lời nói man rợ lọt vào tai Thiên Hương khiến cô ta vô cùng sợ hãi, quỳ xuống đất, khóc lóc dử dối. Hết rồi, hết thật rồi. Tiếp theo, Hoàng Trung nhất định sẽ giết cô ta, dựng cảnh con gái mất theo mẹ. Cô ta có chạy đằng trời cũng không thoát.– Thật tội nghiệp! Bây giờ, muốn tôi giúp cô không? Dương Phong từ phía đằng sau lên tiếng.– Là anh sao? Không phải anh đang vui khi nhìn thấy tôi ra nông nỗi này hay sao hả?– Đúng! Tôi rất vui! Nhưng cô còn việc phải làm Thiên Hương, mắt nhắm lệ nhìn anh.– Việc gì nữa?– Ăn cơm tù. Hai cảnh sát xuất hiện, tiến đến chỗ Thiên Hương. Một người nghiêm nghị nói:– Thiên Hương, cô bị cáo buộc ngộ sát bà Quyền phiến cô theo chúng tôi về trụ sở để điều tra làm rõ.– Đoàn Dương Phong! Anh là đồ khốn!– Thiên Hương gào thét, không nuốt nổi cục tức mà ngất xỉu tại trận. Anh thở phào nhẹ nhõm, đã xử lí xong ả Thiên Hương. Bây giờ, anh có thể an tâm đến bệnh viện thăm vợ. Mấy ngày qua, anh luôn nóng lòng muốn đem cô về nhà chăm sóc. Sau đó, gạt tên Thái Uy Vũ ra, rồi từ từ chán an cô, để cô không sợ anh nữa. Anh không tin anh không làm bác sĩ tâm thần được. Anh lái xe đến cổng bệnh viện, không ngờ lại bắt gặp một cảnh khiến anh như muốn nổi máu quỷ dữ lên. Cả gương mặt anh đen kịt, hống không cất nổi lên một từ, vội vàng xuống xe ngay lập tức. Kia chẳng phải Thái Uy Vũ sao, anh đã nói với anh ta không được đem vợ anh đi đâu. Vậy mà vẫn mặt dày, nắm tay cô ấy rời khỏi sao? Chết tiệt! Anh sẽ không tha cho anh ta nữa!– Thái Uy Vũ! Tên khốn! Anh muốn đưa Thiên Nhã đi đâu? Thiên Nhã nghe giọng anh, bắt đầu hoảng loạn, ôm đầu, núp sau Uy Vũ.– Không sao đâu! Anh sẽ bảo vệ em! Dương Phong hùng hổ bước tới gần họ. Anh dự định sẽ đánh cho Thái Uy Vũ một trận tơi bời, rồi lôi Thiên Nhã về nhà, nhốt cô vào trong phòng, khóa cửa lại, từ từ dạy dỗ. Nhưng...– Cậu chủ! Tôi xin cậu! Hãy để họ đi! Bà Mươi chắn ngang đường anh, khẩn khoản cầu xin.– Bà cũng hợp với bọn họ rồi sao?– Không phải đâu! Cậu chủ! Thật tình chỉ có làm như vậy Thiên Nhã mới hạnh phúc thôi! Tôi xin cậu... Tất cả họ đều biết anh đã yêu cô thật lòng. Nhưng họ không hề biết tình yêu đó đạt đến cảnh giới nào rồi. Hôm nay, anh phải cho họ thấy: anh yêu cô đến phát điên. Gạt bà Mươi sang một bên một cách chớp nhoáng, anh hung hăng cho Thái Uy Vũ một đấm. Lần này không giống như lần trước, anh hoàn toàn ở thế chủ động, một màn hành hạ tình địch xảy ra trước cổng bệnh viện. Bà Mươi không ngừng can ngăn nhưng đều vô ích. Anh không chịu nổi nữa, anh nhẫn nhịn mấy ngày nay đã là đủ quá rồi. Mặc xác Thái Uy Vũ nằm bò ôm bụng dưới đất, anh tiến lại gần nơi Thiên Nhã đang sợ hãi, miệng vẫn không ngừng lẩm bầm mấy câu cũ rích kia. Thấy anh, cô toan chạy đi. Nhưng anh đã bắt kịp cô:– Em nghỉ em có thể chạy thoát khỏi anh một cách dễ dàng vậy sao? Anh đã cố gắng dịu dàng với em, nhưng đều vô ích. Thiên Nhã à! Anh không còn cách nào khác! Xin lỗi em! Nói rồi, anh nhắc bóng cô lên, đặt vào trong xe, lái đi thật xa. Bà Mươi nhìn theo anh:– Cậu chủ! Đến bao giờ, cậu mới hết mê muội đây!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

- Thả Thiên Nhã ra...đồ biến thái...cầm thú... Vũ Vũ...cứu Thiên Nhã

Suốt dọc đường, cô không ngừng la ó, khóc lóc, còn gọi "Vũ Vũ" khiến Dương Phong nổi máu điên tiết. Nếu cứ tiếp tục như vậy, đi đến đâu, người ta cũng nghe thấy, cũng cho rằng anh đang bắt cóc phụ nữ.

– Cầm mồm! – Anh thét.

Thiên Nhã giật bản mình, ngồi thu lu ở ghế sau, nín bật. Không gian trong xe coi như im lặng. Nhưng chỉ vài giây sau đó...

– Aaaa...!

Cô bắt đầu hét, tiếng hét trong trẻo và vang vọng tấn công đôi tai nhạy cảm của Phong. Anh với bộ mặt quỷ dữ dừng xe bên đường vắng, nhanh chóng xuống xe, mở cửa hàng ghế sau, bịt miệng Thiên Nhã lại, đem cơ thể cao lớn phủ lên người cô.

– Ừm!

Anh không hề biết tất cả những hành động hiện tại khiến Thiên Nhã gọi nhớ về cuộc khủng hoảng tinh thần năm năm trước nhiều thế nào. Trong đầu cô, mơ màng hiện về hình ảnh mình bị băng keo dán miệng, không nói nổi lời nào, rồi cả cái tâm thân nặng trĩu đè lên cơ thể cô lúc đó. Thiên Nhã sợ hãi, hoảng hốt cắn vào tay anh thật mạnh.

Dương Phong lúc này đang đau điếng nhìn bàn tay chảy máu của mình, nhưng vẫn không buông cái miệng nhỏ của cô ra. Anh sợ bỏ ra, cô sẽ nói những câu anh không muốn nghe.

– Cấn anh sao? Được! Cấn nữa, cấn nữa đi, anh cho em cấn, cấn đến khi nào em vừa lòng thì thôi. Em thử phát ra một câu nữa xem, xem anh xử em ra sao?

Một lát sau, anh chịu bỏ tay ra, cẩn thận quan sát xem cô sẽ chống cự anh ra sao nữa? Nhưng cô không làm gì cả, không nói một câu, duy chỉ có hơi thở là bắt đầu mạnh dần, lồng ngực liên tục phập phồng, Dương Phong bắt đầu sợ, hình như bệnh của cô đang tái phát.

– Thiên Nhã! Em không sao chứ?

Thiên Nhã hấp hối:

– Đừng mà...xin anh...đừng làm thế với Thiên Nhã...xin anh...hức...

Anh thực muốn điên lên vì bản thân mình, cứ nghĩ chỉ cần ép buộc cô, chắc chắn cô phải nghe lời anh. Nhưng anh không ngờ thực trạng bệnh của cô mới thực là đây. Trong phút chốc, anh đã nghĩ hay là đưa cô về cho Thái Uy Vũ? Nhưng anh gạt phăng nó ra, anh sẽ tự mình chữa bệnh cho cô.

– Anh không làm gì Thiên Nhã nữa! Thiên Nhã ngoan, bình tĩnh lại!

Dương Phong đỡ cô ngồi dậy, ôm cô vào lòng, bàn tay không ngừng vuốt ve sống lưng của cô:

– Anh sai rồi! Anh sai rồi! Ngoan! Đừng sợ!

Cả gương mặt ngập tràn nước mắt của Thiên Nhã áp vào lồng ngực Dương Phong. Trong lúc hô hấp còn khó khăn ấy, bên tai cô văng vẳng nhịp tim đập liên hồi cùng giọng nói dịu dàng của anh, nhất thời nhớ về những phút giây yên bình bên cạnh anh lúc trước, hơi thở điều hòa dần.

Thiên Nhã không dám nhìn thẳng vào mắt anh, bịt hai tai lại, không muốn nghe giọng anh nữa. Cô luôn cảm nhận được tình thương từ anh mỗi khi ở cạnh. Nhưng cứ mỗi khi giọng nói của anh cất lên, hàng loạt đau đớn năm xưa như ủa về, khiến cô sợ anh, muốn xa lánh anh.

Dương Phong vẫn cứ ôm cô thật chặt trong lòng như thế. Đã lâu lắm rồi, anh không được gần cô thế này. Giây phút ấy anh chỉ mong kéo dài cả cuộc đời. Nếu bây giờ, được nghe cô gọi "Phong Phong" như trước, anh có phải chết cũng hạnh phúc mỉm cười.

Bây giờ tối, anh đưa cô đến một căn biệt thự ngoại ô thành phố, cẩn thận mở cửa xe, bế bổng cô lên, bước vào trong nhà.

Thiên Nhã nhìn ngó chung quanh căn nhà, vừa lạ vừa quen, giọt nước mắt cùng tiếng nấc vẫn chưa vơi, hai bàn tay run run đan vào nhau, nhìn theo từng bước chân anh, hồi hộp xem anh đưa cô đến chỗ nào trong căn nhà này.

"Cạch...". Anh mở cửa phòng. Một cử chỉ nhỏ thôi cũng khiến cô sợ hãi mà nép vào ngực anh. Trước đây, Thái Uy Vũ có dạy cô "hết sợ" với tiếng động này, nhưng vô ích.

Như thế vẫn chưa là gì cả, điều tiếp theo ám ảnh cô còn kinh khủng hơn. Bên trong phòng rất, rất tối, tối như cái đêm năm năm trước.

– Bỏ ra! Bỏ Thiên Nhã ra!

Chân tay cô vùng vẫy, vùng vẫy khỏi cơ thể anh. Thái độ của cô lúc này mới khiến anh chợt nhớ ra, tại nơi này, năm năm trước, anh cưỡng bức cô, hành hạ tâm trí non nớt của cô.

Anh nhanh chóng mò tìm công tắc đèn điện. Nhưng khổ nỗi bật mãi mà đèn vẫn không sáng, bóng đèn hình như bị cháy.

Cuối cùng, cô vùng khỏi người anh, ngồi thụp xuống, liên tục lắc đầu:

– Đừng...đừng mà....không muốn đâu!

Hình ảnh cô giữa ánh sáng và bóng tối lập lờ như ngàn nhát dao đâm vào tim anh. Dương Phong nín bật, tưởng như bất lực trước tất cả, chỉ có thể nhìn cô gào thét trong nỗi ám ảnh với căn phòng này, thì đôi môi mỏng của anh bắt đầu mấp máy:

– Hàng ngàn ngôi sao lấp lánh trên bầu trời kia ơi! Hãy tỏa sáng lung linh khắp nơi. Cho bé ngủ say mơ giấc mơ ngọt ngào. Trong mơ, bé bay lên trời, bé gặp sao cùng cười, đem đến niềm vui nơi nơi. Này ngôi sao kia ơi...

Giọng hát trầm bổng của anh cất lên trong bóng tối, một bài hát duy nhất anh thuộc lòng từ thời học mẫu giáo đến bây giờ. Anh không biết mình có bị gì không mà nhất thời học theo Thái Uy Vũ, nhưng nó có hiệu quả thật.

Một giọng hát trong trẻo cao vút hòa vào giọng anh, ngân nga theo những nốt nhạc:

– Này ngôi sao kia ơi! Hãy tỏa sáng lung linh khắp nơi! Cho bé ngủ say mơ giấc mơ ngọt ngào...

Những dòng ký ức êm đềm ủa về, Thiên Nhã nhớ lúc còn nhỏ, mẹ vẫn thường hát bài hát này cho cô nghe trước khi ngủ. Giọng mẹ trầm ấm, đầm đìa và hiền dịu, đưa cô vào giấc ngủ say nồng. Bây giờ, cô không còn phải bịt tai, sợ nghe giọng anh nữa. Thay vào đó, cô muốn nghe anh hát nhiều hơn. Lời bài hát len lỏi vào sâu trái tim cô, ấm vô cùng.

Đôi mắt Thiên Nhã nhắm lại, cái miệng nhỏ kíp lắm bập bập vài câu, rồi gục xuống bờ vai anh, ngủ thiếp đi. Cô thật giống như một con mèo nhỏ nằm gọn trong lòng anh.

Dương Phong khẽ đặt một nụ hôn trên trán Thiên Nhã, nhẹ nhàng bế cô lên giường, đắp chăn cho cô cẩn thận mới an tâm đi sửa bóng đèn. Anh thấy mọi việc ngày hôm nay như được sắp đặt sẵn vậy, anh vô tình làm cái này cái kia, đụng chạm vào nỗi ám ảnh của cô, và rồi chấn an cô kịp lúc.

Cuối cùng, anh hiểu ra, bệnh của cô, chỉ có anh mới chữa được. Thái Uy Vũ kia miệng lúc nào cũng luyên thuyên rằng cô đã vô phương cứu chữa, khuyên anh để cô ra đi. Nhưng anh ta đâu biết, định mệnh đã sắp xếp và giao nhiệm vụ đó cho một mình anh, chỉ mình anh thôi.

Anh lật đặt xuống bếp, chợt nhớ ra không có gì để nấu cả. Gần đây, đúng là có một khu chợ, nhưng tối rồi, ai còn bán buôn gì nữa. Thế là anh buộc phải lái xe với tốc độ nhanh nhất đến siêu thị trong thành phố, mua đại hàng đông thịt, rau, củ, quả các loại. Vừa đi vừa trở về mất ít nhất một tiếng đồng hồ.

Căn phòng Thiên Nhã ngủ đã có đèn điện sáng trưng. Cô lim dim mắt tỉnh dậy, thấy trong nhà yên ắng quá. Dáng hình cao lớn kia cũng biến mất hút. Ở một mình, Thiên Nhã dễ suy nghĩ lung tung. Cô có cảm giác cô đơn, hiu quạnh giống như cái lần bị Thiên Hương lừa đem đi vứt ngoài đường. Bản thân Thiên Nhã không phải không ý thức được sự ngu ngốc vô dụng của mình. Chính vì thế, cô rất sợ bị bỏ rơi.

– Đi đâu hết rồi! Sao bỏ Thiên Nhã ở đây một mình vậy?

Cô mếu máo đi xuống lầu dưới, lục tìm từng chỗ một, kiểm tra mọi gầm bàn, gầm ghế, tủ đựng đồ. Bởi, cô nghĩ Dương Phong trốn ở đâu đấy trong nhà, không chịu gặp cô, anh ghét cô vì mấy ngày nay cô xua đuổi anh. Cô không cố ý, chỉ là tâm trí của cô luôn thôi thúc cô làm vậy. Không thấy anh, cô lại khóc nức nở.

Dương Phong toát mồ hôi với đồng thức ăn anh mua ở siêu thị. Từ nay, anh và Thiên Nhã sẽ sống ở đây nên cần dự trữ nhiều đồ chút. Về đến nhà, chưa kịp thở, đã thấy cô gái nhỏ của mình khóc lóc. Anh thắc mắc, cô khóc nhiều lần trong ngày như vậy, chẳng lẽ nước mắt không cạn được sao?

– Thiên Nhã! Anh về rồi! Sao lại khóc nữa?

Nghe giọng anh, hai mắt cô bỗng sáng hẳn lên, trong lòng ngập tràn vui sướng, vì anh chưa đi, vẫn ở đây bên cô. Nhưng cô hôn anh, giận anh, chống hai tay vào hông, khuôn mặt lem nhem nước mắt bỗng chốc nhăn nhó:

– Đi đâu mà bây giờ mới về!

Dương Phong ngó người nhìn cô. Từ khi nào cô biết hôn người khác cái kiểu đáng yêu như thế. Bây giờ, cô chẳng khác gì mấy bà vợ cần nắn chồng mình đi sớm về khuya vậy. Ôi cô gái của anh đã biết giận hờn anh rồi!

-----+-----+-----

Mấy bạn đọc xong bình chọn cho tui đi!!!!>

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Một căn biệt thự không lớn, cũng không nhỏ, cách xa nơi thành phố ồn ào, nơi này chỉ có Dương Phong và Thiên Nhã, một thế giới riêng của hai người.

Dương Phong giao mọi việc trong công ty cho trợ lý Hải, lấy cớ đi "tuần trăng mật" với vợ vài ngày, đẩy công việc sang một bên. Và cuộc sống làm chồng kiếm ôsin của anh bắt đầu.

Anh dậy từ sớm, chuẩn bị đồ ăn sáng cho cô. Ngày trước, sống một thân một mình ở Mỹ, chuyện tự nấu ăn đối với anh mà nói không có gì lạ lắm. Nấu xong, lại chuyển sang phân đoạn lau chùi nhà cửa. Cả buổi sáng, chân tay anh không ngơi.

Còn Thiên Nhã chỉ biết ngồi trên ghế sofa, quan sát anh một hồi, rồi bước đến bên anh:

– Có cần em giúp anh gì không?

Câu nói của Thiên Nhã không có gì bất bình thường cả, nhưng nó khiến anh ngạc nhiên lạ. Cách xưng hô của cô với anh đã thay đổi, trước đây, cô toàn xưng là "Thiên Nhã", chưa bao giờ xưng "em" với anh. Hai mắt Dương Phong mở to nhìn cô giằng lấy cái chổi trong tay mình, cô biết quét dọn nhà cửa từ khi nào.

Dương Phong thắc mắc nhìn cử chỉ hành động hôm nay của cô, kéo cô lại, nắm hai bả vai cô, gấp gấp hỏi:

– Thiên Nhã! Em đã hết bệnh đúng không?

Giương mặt cô đang bình thường bỗng chuyển sang tím tái, đưa cây chổi thủ phía trước mặt anh, giọng run run:

– Anh tính làm gì Thiên Nhã vậy? Hứa là không làm chuyện đó với Thiên Nhã rồi mà. Sao...sao...bây...giờ...lại...hức...nói dối...

Cô bắt đầu mếu máo, giống như đứa con nít mít ướt, chỉ cần khiến nó không vừa lòng một tí là òa khóc đi méc người lớn.

Có lẽ chuyện anh đang nghĩ lúc này là vô căn cứ. Chắc chắn bởi vì bệnh tâm thần của cô đang tiến triển rất tốt, chứ chưa hoàn toàn khỏi hẳn. Làm gì có chuyện ngủ dậy một đêm, bệnh tình đã khỏi hẳn, anh phải từ từ.

Anh đẩy cây chổi về phía Thiên Nhã, cười cười:

– Anh không nói dối. Anh chỉ muốn giao việc cho em thôi, lo mà quét dọn cho sạch sẽ chỗ này. Còn sót một hạt bụi là trưa nay đừng hòng ăn cơm nhé!

Thiên Nhã nghe xong, ngay lập tức cầm cây chổi đi làm việc ngay. Ăn uống với cô là tất cả, nhịn đói một bữa càng quá kinh khủng.

Cuối cùng, anh cũng có thể ngồi xuống, uống một tách trà nghỉ ngơi làm ông tướng rồi. Đang thư thả thì điện thoại của anh đột nhiên đổ chuông, là Thái Uy Vũ. Từ hôm qua đến giờ, anh ta gọi cho Dương Phong hơn trăm cuộc. Đúng là không thể chịu đựng thêm nữa, buộc phải trả lời anh ta.

– A lô! Bác sĩ Vũ! Anh làm ơn đừng có khủng bố cuộc sống vợ chồng chúng tôi được không?

– Nói đi! Tối qua, anh rốt cuộc có làm gì Thiên Nhã không vậy?

Dương Phong nở nụ cười nham hiểm:

– Anh thử đoán xem. Tối qua, chúng tôi rất vui vẻ đấy!

– Anh điên rồi! Anh mới chính là đang khủng bố tinh thần em ấy. Anh đem Thiên Nhã đi đâu rồi?

– Đi hưởng tuần trăng mật! Nếu không có gì, tôi cúp máy đây.

Anh đã thắng Thái Uy Vũ lần này, thắng một cách trọn vẹn, đảm bảo anh ta giờ đang tức điên lên vì không kiểm ra cô.

Mãi mê vui vẻ với chiến thắng, anh không hề để ý ánh mắt Thiên Nhã đang chăm chăm nhìn anh:

– Vũ Vũ nói chuyện với anh sao? Cho Thiên Nhã gặp Vũ Vũ đi!

Chết tiệt! Anh ngây người như thẳng ngốc, mới đây còn mỉm cười đắc ý, vậy mà nghe cô nói câu này xong, anh thật muốn đập luôn cái điện thoại ra cho rồi.

– Muốn gặp anh ta sao?

Thiên Nhã mỉm môi gật gật.

– Ngồi xuống đây!

Cô nghe lời sát xuống bên anh, không ý kiến nửa lời.

– Nhắm mắt lại!

Hai mắt cô lập tức nhắm nghiền.

– Úm!

Và rồi cả làn môi gọi cảm của anh quyen lấy môi cô, ngọt ngào và cuồng nhiệt.

Thiên Nhã luống cuống mở to mắt, cảm thấy có chút khó thở, tự hỏi anh rốt cuộc đang làm gì với cô. Hai tay vùng vẫy, đập đập vào người anh. Nhưng rõ vô ích, đôi môi kia vẫn từng chút, từng chút một chiếm đoạt tâm trí của cô.

Vài giây sau, tất cả bản loạn ban đầu dần dần biến mất, cô buông lỏng cơ thể, mơ màng chìm đắm trong cái hôn sâu ấy.

Khi anh cảm thấy cô gái trong tay anh sắp không chịu nổi vì khó thở mới dừng lại, cảm thấy cả cơ thể nóng bừng:

– Thiên Nhã! Anh yêu em!

Cô vẫn còn chưa lấy lại hô hấp đều đặn sau nụ hôn ban nãy, cả cơ thể đã bị anh đè xuống ghế.

Bây giờ, không chỉ đôi môi cô nữa, anh muốn chiếm đoạt tất cả. Người ta nói đàn ông tham lam quả thật không sai! Đôi môi mỏng tiếp tục lần lượt vùng cổ của cô, bàn tay bắt đầu lần mò khắp cơ thể.

Mọi chuyện vẫn đang tiến triển rất tốt thì...

– A!

Cô cắn lấy vai anh, đôi mắt long lanh đỏ hoe, tràn đầy tuyệt vọng.

– Không được! Đồ biến thái...tên cầm thú...cút ra...

Dương Phong bất ngờ nhận ra hành động điên rồ của mình lúc này. Anh đã mang những ám ảnh về lại với cô, đồng thời cũng khiến mọi cố gắng của mình trở về ban đầu. Mất bao nhiêu thời gian để lại gần được cô, khiến cô không chửi rủa anh mỗi khi nghe giọng anh nói. Cuối cùng, chỉ một phút không kìm nổi thú tính, anh phá tan tất cả.

Anh ngồi dậy ngay sau đó:

– Thiên Nhã! Anh xin lỗi! Từ nay, anh sẽ kiểm soát bản thân.

Mọi lời nói đều không lọt tai Thiên Nhã. Cô bắt đầu lên con thờ gấp, ôm đầu, lăn lộn trên ghế, tựa hồ những kí ức đáng sợ về đêm tối tám năm năm trước ủa về, còn cô đang cố xua đuổi nó, không cho bản thân nhớ thêm nữa.

– Hức...hức...đi! Đi ra đi!

Đầu Thiên Nhã đau như búa bổ, nhức nhối, cô hét lên trong đau đớn.

Dương Phong rồi rầm hết cả lên, anh đành chỉ biết sử dụng cách cũ, ôm cô vào lòng dù biết cô giờ đang rất chán ghét anh.

– Thiên Nhã! Bình tĩnh nào! Nghe lời anh! Không có gì phải sợ hết! Hãy nghĩ đến những lời mẹ em nói với em lần trước gặp mặt. Bà ấy nói gì với em thế!

Khi có một việc khác quan trọng hơn cần phải thúc đẩy não bộ nhớ tới, kí ức mờ ảo đáng sợ kia liền lẫn trốn đi mất, hơi thở Thiên Nhã dần dần điều hòa, khó khăn nói:

– Mẹ! Mẹ!

– Đúng vậy! Thiên Nhã!

– Thiên Nhã nhớ mẹ!

Thiên Nhã nói trong tiếng nấc đến nghẹn lòng:

– Mẹ nói phải nghe lời anh, mọi việc anh làm đều muốn tốt cho Thiên Nhã. Nếu không nghe lời, rồi làm anh giận, bị anh đuổi đi, mẹ cũng không thương Thiên Nhã nữa. Mẹ còn nói phải sinh con cho anh.

Anh thấy có chút trách móc mẹ vợ, đã dặn dò cô phải sinh con cho anh thì bà ấy giảng giải cho cô cách làm sao có con với anh luôn đi. Để bây giờ, anh đâu đến nỗi vất vả thế này.

– Đúng rồi! Vậy Thiên Nhã đã ngoan chưa?

Thiên Nhã vùng khỏi người anh, đưa ánh mắt đỏ hoe, ngập ngụa nước mắt nhìn anh chằm chằm

– Lần sau, Thiên Nhã hứa sẽ không đòi đi gặp Vũ Vũ nữa, anh đừng làm vậy với Thiên Nhã nữa! Thiên Nhã sợ lắm! Sợ lắm!

Anh ngoắc cái đầu sang một bên, lần này không hứa lèo với cô nữa:

– Không được!

– Tại sao chứ? – Cô ảm ức.

– Vì Thiên Nhã muốn sinh con cho anh mà đúng không?

Đầu óc Thiên Nhã rối bời, cô không hiểu gì hết, hai việc đó thì có liên quan gì đến nhau chứ, chỉ biết cô rất không bằng lòng với câu trả lời của anh. Cô bực mình, không nói chuyện với anh nữa, chạy vù lên lầu. Trước khi đi, còn không quên liếc anh một cái:

– Đoàn Dương Phong! Em ghét anh!

Anh cười. Cách xưng của cô đối với anh ngày càng thân mật.

-----+-----+-----

Mấy bạn vote cho tui đi ~

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Điên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Đoàn Dương Phong ngồi ung dung trên giường, lên mạng đọc báo, tâm trạng vô cùng vui vẻ. Vài ngày tiếp theo, anh chắc chắn sẽ có nhiều chuyện thú vị hơn để làm. Anh vừa cười thầm vừa lắng tai nghe tiếng nước róc rách từ phòng tắm. Thiên Nhã đang ở trong đấy. Có điều, anh vẫn không biết rằng cô không tự mình tắm được.

Cô tháo nước ra, rồi không biết tắt thế nào, thêm việc tìm cách mở van nước nóng càng không xong. Cuối cùng...

– A!

Dương Phong nghe có tiếng hét từ phòng tắm thì không suy nghĩ gì nhiều, vội vàng mở cửa ra, thấy hơi nước nóng xộc lên, chắc cô vợ ngốc của anh không biết cách sử dụng mà điều chỉnh nước nóng quá rồi. Anh tiến lại bồn tắm, điều chỉnh cho nước lạnh bớt.

– Thiên Nhã! Nếu em không biết tắt thế nào, cứ nói anh chuẩn bị nước sẵn cho!

– Thiên Nhã có biết đâu! Đây là lần đầu tiên Thiên Nhã tự tắm mà!

Anh nghe xong, ngớ người, quay sang phía sau thì...thì nhìn thấy cô đang ngồi co ro một góc phòng tắm. Cô thực là không mảnh vải che thân, cũng không biết ngại ngùng che đi những phần nhạy cảm của cơ thể.

Hai mắt anh mở to, anh như nhớ về kỉ ức năm năm trước, khi ấy tuy mới mười sáu tuổi nhưng cơ thể non nớt của cô có thể khiến anh cảm thú nguyên một đêm, quên cả thù hận, chỉ biết có dục vọng. Đến bây giờ, vẫn không tài nào quên đi được đêm đó. Sau này, tại Mỹ, anh không phải không từng lên giường với một vài cô gái khác, nhưng chưa bao giờ có cảm giác cuồng nhiệt như đêm đó.

Anh nở nụ cười tà mị, ánh mắt không rời cơ thể trần như nhộng của cô:

– Để anh giúp em!

Nói rồi, anh tiến đến chỗ cô, đưa tay chạm vào da thịt mềm mại, bế cô lên đặt vào trong bồn tắm.

– Mắt anh bị gì thế? – Cô ngây ngốc nhìn anh hỏi.

– Thiên Nhã xinh đẹp quá anh không rời mắt được!

Cô cười tí mắt, chú tâm nghịch nghịch nước ấm, không biết mình đang tự cống hiến cho hổ.

Bàn tay vô si của anh bắt đầu lướt qua khắp cơ thể cô. Đúng vậy! Cảm giác của năm năm trước vẫn không hề thay đổi, chỉ là cơ thể cô đã trưởng thành hơn lúc xưa nhiều. Anh tự nhủ sao bản thân mình có thể vô si đến vậy. Lợi dụng sự ngốc nghếch của cô, rồi dờ dờ biến thái. Nhưng trong thâm tâm anh nghĩ cô là vợ anh, cũng đến lúc cho cô nếm mùi "vợ chồng" rồi.

Chợt, anh cảm thấy nơi nào đó trong cơ thể nóng ran, lập tức bế cô lên khỏi phòng tắm, choàng chiếc khăn tắm lên cơ thể cô.

– Nè! Anh làm gì vậy? – Thiên Nhã có chút hoảng hốt trước hành động kì quặc của anh.

– Làm chuyện đại sự!

Hơi thở của anh ngày càng gấp gấp hơn, chỗ nào đó trên cơ thể anh không cho phép anh chần chừ thêm phút giây nào nữa.

Anh đặt cô lên giường, đôi môi là lướt khắp cổ của cô. Da thịt cô mềm mại đến mức anh muốn cắn thật mạnh vào nó, nhưng anh phải kiềm chế, nếu không cô sẽ đau. Bàn tay anh đã nắm lấy một bên phần nhạy cảm trên ngực cô, xoa nắn không ngừng.

Thiên Nhã bắt đầu cảm nhận sức nóng cơ thể của anh, thấy lực bàn tay anh ngày càng mạnh, mới sợ hãi nhận ra những gì anh sắp làm với mình.

– Không được...hức...không được...hức...

Giọng cô ngắt quãng, chừng muốn lên cơn, lấy hai tay chống đối cơ thể anh. Cô phải thoát khỏi anh trước khi cơn ác mộng kia lại đến.

– Ngoan nào! Em phải nghe lời anh! Hãy nghĩ đến mẹ em dặn gì? Nếu em không ngoan, anh sẽ không cho em gặp mẹ nữa!

– Mẹ...! Thiên Nhã nhớ mẹ!

Không thể phủ nhận độ khôn nản của anh, đây thực sự là đỉnh cao của việc lừa con nít. Biết cô thương mẹ, cái gì cũng có thể làm vì mẹ, nên anh hết lần này đến lần khác ra dỗ vạ. Thế là bây giờ, cô có đau đớn, có nhức đầu, cũng chỉ biết nín bặt, mặc cho anh thỏa sức tung hoành ngang dọc trên cơ thể.

Thiên Nhã nhắm nghiền mắt, nghiêng răng nghiêng lợi chịu đựng, mặt nhăn nhó, đầu cô sắp đau như búa bổ, cả người cứng đờ.

Anh cảm nhận lồng ngực cô bắt đầu phập phồng. Cả làn môi của anh chuyển hướng lên môi cô. Anh biết cô có thể sợ anh chạm vào cơ thể, nhưng đối với nụ hôn của anh, cô sẽ không từ chối.

Giây phút môi lưỡi quấn lấy nhau, cộng hưởng thêm sự phối hợp của Thiên Nhã, anh nghĩ thực sự đã đến lúc làm chuyện đó rồi. Anh buông môi cô ra, ngồi dậy, khẽ vuốt ve đôi chân thon dài của cô, từ từ dang ra, áp sát cái thứ nóng bùng của anh gần sát hoa nguyệt của cô. Không chờ đợi thêm nữa, từ từ tiến sâu vào nơi thăm thẳm ấy.

– A! Đau! Buông Thiên Nhã ra! Bỏ Thiên Nhã ra! Hức...

Cô giật nảy người, hai mắt nhắm lẹ. Bên tai văng vẳng câu nói: "Sợ không? Sẽ đau đấy!" của năm năm trước. Bây giờ, kí ức kia không còn mờ ảo nữa, cô nhớ rõ môn một, đêm đó, cô bị hành hạ thể xác ra sao, đau đến thấu ruột gan thế nào? Rồi nhìn lại nơi đang "mây mưa" kia, cảm giác thật không khác khi ấy là mấy.

Thiên Nhã thở dốc, lồng ngực liên tục nâng lên hạ xuống, miệng mở ra cố lấy hơi:

– Đứng...đứng mà! Không...không được...biến thái...cầm thú...cút ra

Cô ôm đầu, bịt hai tai lại, con khó thở lên cực điểm, mắt nhắm lẹ, giọng run run cầu xin anh:

– Xin anh...xin anh...đứng...đứng...

Anh không hề mất bình tĩnh, nắm lấy hai bàn tay đang ôm đầu của cô, ghé sát mặt xuống:

– Ngoan! Thả lỏng người ra! Không đau đâu! Lần này nhất định không đau! Thiên Nhã mạnh mẽ lên! Bình tĩnh lại! Thở ra...hít vào...!

Giọng nói dịu dàng cùng bài tập cân bằng hô hấp của anh có hiệu quả rõ rệt.

– Nếu em nghe lời, mai sẽ đưa em về với bà Mươi, cho em gặp bác sĩ Vũ!

Tuy anh không thích nhắc đến cái tên của tình địch trước mặt cô. Nhưng bây giờ, cái tên ấy chỉ là cái cớ để anh dỗ dành cô. Mọi chuyện sau này có ra sao hẵng tính, chỉ cần anh có được cô đêm nay, cả thế giới nằm gọn trong tay anh.

– Và...cả mẹ nữa!

Dương Phong thấy mình thật bi ối khi nói dối cô. Dù vậy, nó giống như một từ khóa quyết định, cô nghe lời anh dần dần thả lỏng cơ thể, hơi thở tuy vẫn còn yếu ớt, nhưng chắc hẳn đã chuẩn bị tinh thần để bị anh "thịt".

– Ừm...aaa!

Anh đã bắt đầu vận động vật cứng ra vào, nhẹ nhàng nhất có thể.

Thiên Nhã túm lấy chăn trên giường, miệng không ngừng thở gấp, vừa phát ra những tiếng rên nhẹ như một đòn thúc đẩy thú tính có sẵn trong cơ thể anh.

– Được rồi...như vậy là đủ rồi...dừng lại đi...lần sau...Thiên Nhã...hứa...sẽ...ngoan...a....a

Đầu óc Dương Phong lúc này chỉ có ham muốn và dục vọng, anh nâng dần cấp độ lên, anh phải khiến cô vợ này im cái miệng nhiều lời kia mới được.

Đúng như ý anh muốn, Thiên Nhã chơi với cảm nhận nơi đó đang ẩm ướt dần, cô rướn người dậy, ôm lấy cổ anh.

Sự hoan ái khi tiếp xúc xác thịt mềm mại của cô khiến anh không kìm nổi lòng nữa, anh thô bạo hơn.

Thiên Nhã thấy đau, đau lắm, nhưng cô nghe thấy hơi thở cuồng nhiệt của anh phả vào tai, bỗng thấy cả cơ thể nhẹ tênh. Cảm giác đau đớn cô từng sợ hãi muốn tránh ra, không biết tại sao lại khiến cô có chút mong chờ. Cô hòa vào với hơi thở ấy, ngoan ngoãn để anh cả đêm đó xâm chiếm góc nhỏ nơi cô, cái miệng nhỏ cũng biết rên rỉ những tiếng hoan ái.

Giây phút đó, tình yêu và sự đau đớn hòa quyện vào nhau. Tâm trí cô không biết từ đâu xuất hiện rất nhiều kí ức đẹp về gia đình của mình.

Dương Phong đẩy cô xuống giường, càng ngày càng dụng sức hơn, anh cảm nhận cô đã mất bấy tình của anh, khoe miệng cong lên:

– Thích không?

Thiên Nhã méo miệng muốn trả lời thì bất chợt sự thô bạo kia chặn họng cô lại, chỉ kịp vang lên "a" một tiếng. Anh thực đúng cầm thú!

Đêm hoan ái kéo dài tận mười hai giờ đêm. Lúc này, cô quay lưng về phía anh, căn bản không muốn nhìn thấy cái bản mặt đầy ám muội của anh.

Dương Phong sát gần lại, đưa tay ôm lấy cô từ phía sau, gương mặt áp vào sau gáy:

– Lần sau, Thiên Nhã muốn nữa chứ?

Cả không gian im lặng một lúc, anh mới nghe cô trả lời, giọng lạnh lùng:

– Đoàn Dương Phong! Anh là đồ cầm thú! Tôi hận anh!

-----+-----+-----

Vote cho tui điiii

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Điên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Hai ngày sau trôi qua vô cùng tĩnh lặng, nhưng không bao giờ yên bình cả.

Thiên Nhã ngồi trên giường, chăm chăm vào bức tường, mặt trắng bệch, bờ môi khô nứt. Đã hai ngày kể từ cái đêm cuồng nhiệt đó, cô không ăn uống gì.

Dương Phong bước vào phòng, thấy đồ ăn anh mang tới cho cô vẫn còn nguyên, vô cùng bất lực. Cô đã bình thường trở lại.

– Thiên Nhã! Em không tính ăn gì sao?

Đôi môi kia vẫn nín bặt.

Hai ngày, hai ngày cô không nói chuyện với anh, cũng không mắng anh, hét vào tai anh, cứ như người tự kỉ ngắm nghía bức tường trong vô định. Sức nhẫn nại của anh đã đến giới hạn, anh đưa hai bàn tay nắm lấy hai vai cô, ép cho gương mặt kia nhìn thẳng vào mắt anh:

– Nhìn anh này, Thiên Nhã! Anh là chồng em! Anh hỏi thì em phải trả lời đi chứ! Em cứ thế này biết anh lo lắng không hả?

Hai hàng nước mắt của cô chảy ra, từng giọt, từng giọt nước rơi xuống cánh tay anh.

"Chát". Thiên Nhã dùng hết sức lực tát vào gương mặt tuấn tú của anh, đau đớn và tràn đầy u uất.

Cô nói trong tiếng nấc:

– Tôi biết nói gì đây? Nói gì với tên biến thái cầm thú nhà anh đây? Anh cướp đi cuộc sống hạnh phúc của tôi, cướp tôi khỏi ba mẹ của tôi, gạt tôi lấy anh, xong rồi còn...còn...cường bức tôi lần hai!

Hai từ "mặt dày" chính là miêu tả chính xác nhất giành cho Dương Phong lúc này. Anh lấy tay quẹt khóe miệng, ánh mắt vô si dán vào cơ thể cô, đưa hai tay vòng tay qua eo cô:

– Cường bức? Sao anh thấy ai kia đêm đó còn phối hợp ăn ý thế nào? Giờ muốn ăn vạ?

Thiên Nhã đỏ mặt tía tai, hình như anh nói có chút đúng đúng. Nhưng cô bác bỏ ngay, anh lừa cô trước:

– Anh là tên đáng chết, xấu xa! – Cô nói, hai tay nắm lại đấm bồm bộp vào người anh – Tôi muốn về nhà! Anh đưa tôi về nhà!

Khóe miệng anh nở nụ cười:

– Nhớ bà Mười rồi?

– Không phải! Về nhà tôi, tôi muốn gặp mẹ!

Anh kéo người cô lại gần, ánh mắt nghiêm nghị, không còn cái vẻ bồn chồn:

– Nhà duy nhất của em...chỉ có thể là nhà anh! Em...không có liên quan gì đến căn nhà đó nữa! Giờ anh đưa em về! Vợ yêu!

Cô thật tức chết với độ vô si của anh. Cô không biết rằng Dương Phong cố tình ngăn cản cô về nhà đều có nguyên nhân cả. Anh không muốn cô mới bình phục thì đã nhận thêm cú sốc mẹ mất nữa. Lỡ cô không chịu được, hóa dại trở lại, anh biết làm thế nào đây.

Ra đến cửa xe, Thiên Nhã vẫn khóc lóc đòi anh cho đi gặp mẹ. Cô không chỉ đơn thuần muốn gặp mẹ, ôm mẹ vào lòng, mà còn muốn về đó, đòi lại tất cả những gì Thiên Hương đã cướp đi của cô. Thêm người cha vô tình kia nữa. Cô phải trả thù tất cả, lấy lại công bằng cho bản thân.

– Nghe này! Thiên Nhã! Mấy hôm này, em tạm thời ngoan ngoãn ở nhà chúng ta đi! Khi nào bác sĩ xác định em khỏe hẳn, anh sẽ cho em về nhà. Đến lúc đó, có bao nhiêu uất ức, em có thể nói hết ra. Anh giúp em trả thù, không cần làm gì hết.

Nhờ câu này của anh, cô nhẫn nại chịu đựng thêm chút nữa, chịu nghe lời về nhà với anh. Đáng ghét! Cô lại là vợ của anh – kẻ khiến cô mất đi tất cả, sống điên điên dại dại trong hơn năm năm qua.

Chiếc xe dừng trước cái cổng nhà quen thuộc. Bà Mươi vừa nghe tiếng xe quen thuộc đã vội ra mở cửa. Mấy ngày nay, bà lo lắng không ngớt cho Thiên Nhã.

– Cậu chủ! Thiên Nhã...

Anh mở cửa xe, kéo tay cô ra ngoài.

Bà Mươi như muốn rót nước mắt nhìn cô, thấy thần sắc của cô tựa mấy ngày bỏ ăn rồi, nhưng nó tươi tỉnh hơn trước nhiều.

Cô chạy tới, ôm lấy bà, vỗ vỗ lưng:

– Bà đừng lo! Con không sao cả! Dù tên chồng cảm thú kia của con có vô si cỡ nào cũng không dám làm gì con đâu!

"Tên chồng"? Khóe miệng Dương Phong giật giật, cái cách cô thừa nhận anh là chồng cô cũng thật thú vị.

Qua cách cư xử cùng lời nói của cô, bà Mươi không khỏi ngạc nhiên, há hốc mồm, nước mắt như ngừng rơi:

– Thiên Nhã, con...

– Phải! Con hết bệnh rồi!

Cuối cùng, cô cũng có thể nhìn thế giới này qua con mắt của một người bình thường. Thiên Nhã như đang sống với ánh sáng thực sự. Dù đau đớn, nhưng không hiểu sao vẫn cảm thấy ấm áp và hạnh phúc vô cùng. Giá người đầu tiên cô thấy là mẹ chứ không phải tên chồng cảm thú kia.

Trong lúc hai người họ ôm nhau thấm thiết, Dương Phong gọi cho trợ lý Hải hỏi thăm tình hình công ty.

– Mọi thứ vẫn ổn chứ?

– Vâng. Cũng nhờ đạt giải cao trong triển lãm nên có rất nhiều đối tác muốn đầu tư và dự án của chúng ta – Trợ lý Hải dừng một hồi rồi nói tiếp – Chuyện cô Thiên Hương...

Dương Phong nghe đến câu này, liếc nhìn bà Mươi và Thiên Nhã vẫn đang vui vẻ nói chuyện, sau đó, lánh sang một góc khác, nghe tiếp:

– Tổng giám đốc! Ngày mốt ra tòa rồi! Xin lỗi! Đến bây giờ mới thông báo với anh.

– Không sao! Mai anh đem đoạn video đó ra tòa giúp tôi. Nhớ! Nhất định phải cẩn thận. Nhân chứng ngày mai cũng sẽ có mặt, anh cho người bảo vệ bà ấy tốt vào. Đừng để sơ suất gì xảy ra.

Anh cúp máy. Sau phiên tòa, anh sẽ nói sự thật với cô, không giấu giếm cô gì nữa. Và rồi, cả đời anh sẽ chỉ giành cho cô.

Một ngày trước phiên tòa, Thiên Hương bên trong buồng tạm giam, la ó, gào thét:

– Thả tôi ra! Tôi có làm gì sai đâu chứ! Là bà ta lên con đau tìm tự chết thôi! Mấy người mau thả tôi ra. Tất cả là do Đoàn Dương Phong bịa đặt, không có chứng cứ, sao các người dám bắt tôi? Tôi là con gái Hoàng Trung – chủ tịch K.R đó biết không hả? Sao tôi giết mẹ mình được?

Cô ta cứ rống lên như thế cho tới khi có một nữ cảnh sát bước vào, giọng đầy khinh bỉ:

– Con gái sao? Hay là nhân tình! Tôi thật không biết tại sao trên đời sinh ra cái loại người vô liêm sỉ như cô – Vừa nói, chị vừa mở khóa cửa – Luật sư của cô đến tìm cô rồi đó!

Luật sư? Cũng đúng, Hoàng Trung bị kéo xuống nước giống cô mà. Giờ ông ta và cô đang ngồi trên cùng một chiếc thuyền rồi. Cô ta mà chết, ông ta cũng chẳng còn nguyên cái mạng. Không vào tù thì cũng mất một đồng tiền, mang tiếng xấu muôn đời.

Thiên Hương nhìn thấy luật sư, hai mắt sáng trưng, khóc lóc tỏ vẻ đáng thương:

– Luật sư! Ông phải làm chủ cho tôi! Tôi sống hiếu thảo với ba mẹ, không làm gì trái với lương tâm. Vậy mà Đoàn Dương Phong, hần...hức...

Luật sư Quang mở tập tài liệu ra. Ông ta là một luật sư tài giỏi nhưng hám tiền hám tài. Thêm vẻ đáng thương có chút phong tình của Thiên Hương, cả tâm trí ông ta xiêu đổ:

– Cô yên tâm! Tôi sẽ giúp cô giải oan! – Ông ta ôn tồn – Ngày mai, cho dù công tố viên có hỏi cô bất cứ điều gì, cô cũng chỉ nói không biết, mọi chuyện tôi sẽ lo.

Thiên Hương gật gù đầu. Thật không biết có nên tin tưởng lão già đầu trọc lốc này không nữa. Đi đến đường cùng rồi, nếu may mắn thoát được kiếp này, Hoàng Trung liệu có chịu yên bề cô ta sống? Cô ta thật hận Đoàn Dương Phong đến thấu xương tủy.

Luật sư Quang ra về, cô ta trở về với phòng tạm giam tăm tối. Nghĩ đến cảnh Thiên Nhã được Dương Phong chiều chuộng, chăm lo sớm tối, cô ta tức tối cắn môi chảy máu. Chờ cô ta ra khỏi tù xem, xem hai người đó có còn hạnh phúc được không?

50 vote tui ra chương tiếp theo nheee:Vv

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Phiên tòa xét xử Thiên Hương ngày 17 tháng 1 năm XXXX. Cả Hoàng Trung cũng bị gọi đến với tội danh đồng phạm.

Mọi thứ vẫn không có tiến triển gì ngoài những lời biện minh không có lý lẽ của luật sư, những câu hỏi gần như moi được chút chứng cứ gì đó từ hai kẻ dối trá, nhưng lại vấp phải sự không hợp tác từ họ.

Thiên Hương chỉ có ba chữ phát ra từ miệng liên hồi:

– Tôi không biết!

Còn Hoàng Trung than thở, khổ tâm:

– Máy người làm ơn đi đó là con gái tôi, còn người chết là vợ tôi, sao có thể chứ?

Cho đến khi nhân chứng – dì Lan được đưa vào.

– Nhân chứng! Bà hãy trả lời thành thật! Có đúng những gì anh Đoàn Dương Phong tố cáo là sự thật không?

Dì Lan lướt qua ánh mắt anh, thấy rõ sự mong chờ câu trả lời thành thật từ dì. Và rồi, dì quay sang Hoàng Trung, mặt mày tái mét, bờ môi run run phát ra từng chữ:

– Tất cả...đều là bịa đặt! Ông chủ tôi rất yêu bà chủ, cả cô chủ cũng hiểu thảo với bà. Họ là ruột thịt. Sao có thể làm ra chuyện tày trời như vậy!

Nghे xong câu trả lời từ dì, Đoàn Dương Phong từ hựt hẫng đến ngạc nhiên. Dì Lan rõ ràng kiên quyết muốn lấy lại công bằng cho bà Quyên. Cuối cùng, dì khai sai sự thật, phản bội anh.

– Dì Lan! Dì sao vậy? Dì phải nói thật đi chứ! Dì làm vậy không cảm thấy có lỗi với bà chủ của dì trên trời sao?

Dì Lan mắt rưng rưng:

– Cậu Phong! Xin cậu đấy! Cậu đừng gây rối cho ông chủ với cô chủ tôi nữa!

– Dì...

Anh chưa kịp nói ra thì bị chủ tòa chặn họng:

– Đề nghị người tố cáo giữ trật tự!

Hoàng Trung khẽ nhếch miệng nhìn sự lúng túng của anh lúc này, cười cái sự ngu ngốc của anh. Dì Lan ở trong nhà ông ta bao lâu nay, bỗng dưng về quê không nói một lời, chuyện bí mật của ông với Thiên Hương suy cho cùng người biết nhiều chỉ có dì. Trước khi phiên tòa bắt đầu, ông ta đã cho người bị miệng dì lại. Phiên tòa này ngay từ đầu đối với ông ta vốn đã là một trò vui rồi.

Dương Phong cố giữ bình tĩnh, ánh mắt đỏ ngầu. Anh tự nhủ vẫn còn đoạn video Thiên Hương đánh cắp dự án của D.C, nhất định vẫn còn cơ hội.

Nhưng khi đoạn video đó được trình chiếu để lấy chứng cứ thì anh còn bị sốc nặng hơn.

Tiếng cười to của Hoàng Trung vang lên:

– Dương Phong! Cậu sao có thể đem đoạn video ghi lại cuộc triển lãm lần trước ra làm bằng chứng buộc tội K.R chúng tôi ăn cắp ý tưởng? Chàng trai trẻ! Sống phải biết cạnh tranh lành mạnh chứ.

Cả hội trường bàn tán xì xào. Đoạn video đã bị tráo đổi từ lúc nào không hay. Trợ lý Phúc Hải đứng như trời trồng, anh cố gắng giữ nó an toàn nhất có thể, nhưng rốt cuộc vẫn bị tráo đổi là sao?

Phiên tòa kết thúc, Hoàng Trung và Thiên Hương được phán vô tội.

Anh nghe xong mà lòng căm phẫn ngút trời, ngồi xuống ghế, bóp trán. Chết tiệt! Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Hoàng Trung cười vào mặt anh:

– Đúng là ngựa non háu đá!

Sau đó, ông ta cùng Thiên Hương đóng vai cha con thân tình, mừng rớt nước mắt vì được giải oan, chân thành cảm ơn chủ tọa, rồi nhét thêm mấy cái phong bì cho lão già đó.

Trợ lý Hải đến đỡ lấy Dương Phong, rồi rít cùi đầu xin lỗi:

– Xin lỗi! Tôi đã sợ ý đồ đoạn video bị đánh tráo! Lúc này, trên đường đến tòa, tôi bị một người va phải. Chắc chắn người đó đã tráo đổi đoạn video. Thành thật xin lỗi giám đốc! Anh cứ đuổi việc tôi, tôi xin chịu trách nhiệm!

Dương Phong khua khua tay:

– Không sao? Trợ lý Hải, anh đã làm rất tốt! Chỉ là...chỉ là Hoàng Trung quá đê tiện xảo trá!

Nói rồi, anh chạy ra ngoài tìm kiếm di Lan, thấy di đã đi ra tận đầu đường, lập tức đuổi theo.

Di Lan thấy gương mặt tức giận của anh thì vô cùng sợ hãi, khóc lóc, vãi tay cầu xin:

– Cậu Phong! Hãy hiểu cho tôi! Mấy bữa trước, thằng con trời đánh của tôi có mượn ông chủ mấy trăm triệu. Nếu tôi không khai như vậy, ông ấy nói sẽ chặt chân con tôi để trả nợ. Tôi là mẹ! Sao có thể để con mình mất một cái chân được?

Nghe xong, anh chẳng biết nói thêm gì nữa, hai tay buông thõng, cay cú. Cứ tưởng mọi thứ sắp thành công, rốt cuộc, là anh quá vội vàng muốn kết thúc tất cả hay một lần nữa, anh lại đánh giá thấp Hoàng Trung.

Như bao người đàn ông khác, khi thất vọng trước tất cả, anh tìm đến rượu, chỉ có rượu mới khiến anh bớt điên lên vì sự ngu ngốc của mình. Từng cốc, từng cốc cứ thế được đổ tràn đầy, anh men theo sự sáng sủa của chất lỏng màu đỏ trong cốc, ngà ngà say theo vị đắng của nó.

Đêm đó, anh say khướt. Cũng may, có trợ lý Hải đi theo lái xe đưa anh về nhà.

Lúc đấy, trong nhà anh đông vui lắm, Thái Uy Vũ biết chuyện Thiên Nhã hết bệnh và đến thăm, trò chuyện vui vẻ với cô.

Bà Mười đỡ anh vào. Vừa bước một chân lên nền nhà, đập vào mắt anh là cái bản mặt đáng ghét của tình địch. Anh không chút ý tứ, chạy đến bên cô, thồm vào má:

– Vợ yêu! Anh về rồi! Cho anh hôn cái nào!

Thiên Nhã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người anh, lập tức đẩy anh ra:

– Trời đất! Anh đi ra đi! Người anh hôi quá!

Cô quay sang Thái Uy Vũ, ngại ngùng nhìn anh ta:

– Xin lỗi! Vũ!

Vừa nói, cô phải vừa lo đẩy miếng keo dán sắt kia ra khỏi người. Anh thật lì lợm! Biết có người ngoài trước mặt, còn cứ dính lấy cô không buông, cánh tay vòng qua eo cô, cứ chỉ đẩy ám muội.

Thái Uy Vũ nhìn họ cười trừ:

– Vậy anh về trước! Có chuyện gì...

Anh ta chưa kịp ngắt lời, giọng đã cứng lại khi thấy Dương Phong ngang nhiên bế Thiên Nhã lên phòng trước mặt anh ta, còn lăm bằm:

– Làm ơn về đi cho vợ chồng người ta đi ngủ!

Hành động của Dương Phong khiến Thiên Nhã vô cùng khó xử. Sao anh không có ý tứ gì hết trơn vậy? Cô thật tức chết với anh mà.

– Đoàn Dương Phong! Anh thả tôi ra!

Cô vùng vẫy khỏi tay anh, ngoái cổ nhìn về phía Thái Uy Vũ ủ rũ thờ dài, rồi quay gót ra về, càng cảm thấy có lỗi với anh ta bao nhiêu, càng bực tên chồng vô si nhậu nhẹt say be bét của mình bấy nhiêu.

Vào trong phòng, anh đẩy cô xuống giường, không cần nói cũng biết muốn làm gì.

– Tên khốn này! Anh buông tôi ra! – Thiên Nhã chống cự sức nặng từ cơ thể lớn xác của anh, đồng thời cố gắng thoát khỏi sự ám muội đến từ đôi môi mị hoặc kia nữa.

– Ngoan nào! Vợ yêu!

Thiên Nhã biết mình đã là vợ hợp pháp của anh, cũng biết anh có rất nhiều cái dây đô buộc cô lại bên cạnh anh. Nhưng cô không biết mình có yêu anh không, kết hôn mà không có tình yêu thì sống sao nổi? Huống hồ, cô vẫn còn giận, giận anh chuyện quá khứ. Anh cũng có mặt trong danh sách những kẻ cần trả thù của cô. Nhưng cô cảm thấy, chưa làm gì được thì cô đã phải giao nộp cơ thể cho anh mất rồi. Và lần này càng không ngoại lệ, nếu anh đã muốn, cô có trăm ngàn cách chống cự, cũng chỉ biết bất lực để mặc sức anh ngang ngược. Làm sao thoát nổi sự vô si của anh đây?

Sau khi được thỏa mãn, anh chìm trong giấc ngủ say. Bên cạnh anh là một gương mặt vô cùng khó chịu nhăn nhó. Thiên Nhã bước xuống giường, lượm quần áo dưới đất lên mặc vào. Nếu là cô của lúc trước, chắc đã khóc lóc om sòm hết cả lên rồi. Lạ thay lần này cô không như vậy, chỉ thấy bực mình.

"Tít...tít...". Điện thoại của anh reo lên.

Thiên Nhã cầm lên. Số điện thoại gọi tới không đề tên. Cô liền bắt máy, nghe một giọng phụ nữ quen thuộc:

– Đoàn Dương Phong! Anh chắc đang hụt hẫng vì không tổng tôi và ba vào tù được chứ gì? Anh cũng thật ngu ngốc! Tổ cáo con gái ruột và ba giết mẹ! Ha ha ha! Anh nói xem có ai tin không?

Giết mẹ? Ai bị giết? Thiên Nhã nghe như sét đánh ngang tai, bàn tay run run.

– Này! Anh có nghe tôi nói không đấy! Mà anh đã cho cô vợ điên của anh biết chuyện mẹ cô ta mất chưa? Thật không biết con điên đó sẽ ra sao nhỉ?

"Bộp". Chiếc điện thoại rơi xuống đất, màn hình vỡ tan tành.

Cả thế giới như sụp đổ trước mắt cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Điên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Cả đêm Thiên Nhã không ngủ được, cô bị sốc nặng. Mẹ cô mất khi cô vẫn còn điên điên dại dại, ngây thơ vui cười qua ngày. Bà chắc đã mong muốn gặp được cô đến thế nào trước lúc mất. Cô chợt nhận ra rằng Dương Phong biết chuyện từ lâu, sợ cô buồn nên mới ngăn cô về nhà. Vì vậy, cô cũng chỉ biết khóc thầm trong phòng tắm, cố gắng không cho anh thấy cô đau đớn lúc này.

Sáng sớm hôm sau, Dương Phong đi làm. Cô nói dối bà Mười muốn đi dạo quanh nhà, nhưng thật ra cô nhờ Thái Uy Vũ đưa cô tới nhà mẹ.

– Thiên Nhã! Anh xin chia buồn với em!

– Không có gì! Em vẫn ổn! – Cô cười chua chát – Em cũng không biết nữa. Chắc vì em vốn là đứa bất hiếu nên nghe tin mẹ mất vẫn có thể dửng dưng mà cười được.

Thái Uy Vũ chau mày. Cô gái nhỏ này cũng giỏi giấu giếm cảm xúc thật.

Đến nơi, cô lập tức xuống xe, bấm chuông inh ỏi:

– Di Lan! Mở cửa cho con! Thiên Nhã đây!

Phải đến năm phút sau, từ trong nhà mới có bóng người lẻ mề ra, giọng nói đông đánh:

– Ai đó? Mới sáng sớm đến nhà người khác rồi!

Không ai khác ngoài Thiên Hương. Di Lan đã bị đuổi, cô ta không được Hoàng Trung tin tưởng cho đến công ty làm nữa. Nhưng ông ta không thể bỏ cô ta đi được, vì ông ta cần người thế thân con gái ông ta. Cuối cùng, Thiên Hương vẫn được ở lại căn nhà này kiêm luôn việc làm ôsin.

Thiên Hương mở cửa ra, hai gương mặt vô cùng quen thuộc đập vào mắt cô ta. Người khiến cô ta sợ hãi, người khiến cô ta vô cùng ngạc nhiên.

Phản ứng đầu tiên của Thiên Nhã khi nhìn thấy bản mặt đáng ghét của Thiên Hương chính là căm phẫn, bao uất ức trong năm năm qua dồn về, cô túm lấy cổ áo cô ta:

– Hoàng Thiên Hương! Sao cô dám đối xử với mẹ tôi như vậy? Có phải cô giết chết mẹ tôi đúng không? Bà ấy rõ ràng sáng hôm đó vẫn còn vui vẻ đi chứng hôn cho tôi và Phong.

Thiên Hương không hề để ý đến ánh mắt đồ ngầu của Thiên Nhã, chỉ tập trung nhìn người bên cạnh cô – Thái Uy Vũ. Chính anh ta lúc này cũng đang không tin vào mắt và tai mình. Anh lắp bắp:

– Thủy Tiên! Là em đúng không? Em là Thủy Tiên?

Miệng Thiên Hương run run. Đây chẳng phải người anh trai ruột thịt nghèo khó năm nào của cô ta đây sao? Không! Cô ta không muốn sống với cái tên "Thái Thủy Tiên" rách nát đó, cô ta muốn làm thiên kim tiểu thư Hoàng Thiên Hương.

– Anh...anh nhầm rồi! Tôi là Hoàng Thiên Hương, con gái chủ tịch tập đoàn K.R!

Nói rồi, cô ta đẩy mạnh Thiên Nhã ra. Cũng may, Thái Uy Vũ đứng sau nên kịp thời đỡ lấy cả người Thiên Nhã.

Thiên Hương miệng vẫn cười:

– Cái con điên này! Tao giết mẹ mày khi nào? Đừng có vu oan giá họa cho người khác!

"Chát". Cái tát chát chứa bao nhiêu thù hận và đau đớn của Thiên Nhã dồn lên mặt Thiên Hương. Dòng lệ trong mắt cô trực rơi xuống.

– Ti bi! Trơ trẽn! Kinh tởm! Tưởng tôi không biết ba tôi và cô thật ra là tình nhân sao?

Đến bây giờ, Thiên Hương mới hoàn hồn nhận ra Thiên Nhã đã bình thường. Cô ta ôm mặt, cười man rợ:

– Mày hết điên rồi sao?

– Đúng vậy! Lúc tôi bị điên, các người cho tôi là người vô hình, chuyện bại hoại gì cũng làm trước mặt tôi được! Giờ tôi tỉnh ra rồi, để xem cô sống ra làm sao? Đồ tiện nhân!

Nghe xong ba chữ "đồ tiện nhân", Thiên Hương toan giơ tay đáp trả cái tát hồi nãy của Thiên Nhã thì bị Thái Uy Vũ ngăn lại:

– Đủ rồi! Thủy Tiên! Theo anh về nhà, chuyện xấu mặt như vậy cũng làm ra được, em thật không còn là con người!

Đầu óc Thiên Hương nổ tung. Chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Cô ta đã gần như mất đi tất cả rồi, cái đám người này còn muốn đến đây cướp đi hết những thứ còn lại của cô ta. Gia đình ư? Anh trai ư? Toàn đồ bỏ đi, cô ta không cần thứ đó. Cái cô ta cần là vinh hoa phú quý, là danh tiếng.

– Các người im hết đi! Cút hết đi! Ai cho phép mấy người sỉ nhục tôi! Tôi làm gì sai nào? Cố gắng để sống hạnh phúc là sai sao? Mấy người biết cái gì? Biết những gì tôi đã phải trải qua không hả? Cút hết!

Thiên Hương gào thét, nước mắt lăn dài. Cô ta điên cuồng cầm những chậu cây cảnh nhỏ ném vào hai người họ, rồi chạy vào trong, khóa cửa lại. Cái cô ta sợ hãi hiện tại chính là việc Thiên Nhã đã khỏi bệnh, Hoàng Trung liệu có đón cô về nhà sống, xong đuổi Thiên Hương đi không? Càng nghĩ, cả người Thiên Hương run cầm cập, mặt mày tím tái, khóc không thành tiếng.

Hai người kia vẫn đứng ngoài cửa, không hết bàng hoàng đau đớn. Đặc biệt là Thái Uy Vũ. Anh ta không thể tin được những gì em gái mình đã làm ra với Thiên Nhã.

Ngày trước, gia đình anh rất nghèo khó, cơm ba bữa không đủ, nhưng ba mẹ vẫn cố gắng cho hai anh em đi học. Nào ngờ, đến trường, Thiên Hương học đòi theo đám bạn giàu có của cô ta, rồi bỏ nhà đi năm mười tám tuổi. Từ đó, biệt tăm biệt tích. Không ngờ ngày gặp lại Thủy Tiên, cô ta đã ra nông nỗi này. Anh thật không dám nhìn mặt ba mẹ mình trên trời nữa.

– Thiên Nhã! Anh xin lỗi! Em gái anh...sai quá rồi!

– Anh thì có lỗi gì mà xin! Lỗi là do cô ta! – Thiên Nhã vỗ vỗ ngực cho con tức giận nguôi dần – Chúng ta về thôi! Dương Phong mà phát hiện em đi chung với anh lâu quá, đảm bảo nổi con điên lên cho coi!

Dù nói muốn nhanh chóng về nhà, nhưng trước khi đi, Thiên Nhã vẫn không ngừng luyến tiếc nhìn về phía căn nhà đó, nơi cô ngày nhỏ từng sống hạnh phúc với một mái ấm gia đình thực sự, nơi ba đọc truyện cho cô nghe, nơi mẹ cô ngày ngày lau chùi. Cô xót xa nhìn vào phòng khách, thấp một nền nhang cho mẹ ruột của mình cũng khó đến vậy sao?

Suốt dọc đường, Thái Uy Vũ mím bật môi, anh thấy có lỗi với cô gái ngồi cạnh mình hơn bao giờ hết.

Thiên Nhã cất lời:

– Thiên Hương là em gái anh thật sao? Anh không nhìn nhầm chứ?

– Sao anh có thể nhìn lầm? Nó dù có thay đổi thế nào anh vẫn nhận ra.

Trong câu trả lời của Thái Uy Vũ, cô nghe ra cả tiếng thở dài oán trách bản thân. Càng hỏi sẽ chỉ càng khiến anh ta thêm đau lòng, nên cô đành im lặng, im lặng để nghĩ xem về nhà phải hỏi Dương Phong đầu đuôi ngọn ngành cái chết của mẹ ra sao?

Cô cứ nghĩ Dương Phong mười một giờ trưa mới về. Nhưng không, bà Mười thấy cô đi lâu quá, thế là cấp tốc gọi điện thoại thỉnh anh về ngay lập tức. Không ngờ, đúng lúc xe anh chậm công, xe của Thái Uy Vũ cũng vừa tới nơi.

Ba người xuống xe, đưa mắt nhìn nhau.

Thiên Nhã thấy gương mặt Dương Phong xám xịt, biết rõ anh sắp lên cơn ghen, vội ra hiệu cho Thái Uy Vũ về trước:

– Xin lỗi anh! Nhưng mà... – Vừa nói cô vừa liếc nhìn chồng.

Uy Vũ cũng hiểu chuyện, tính bước đi.

– Bác sĩ Vũ! Đến đây rồi, sao không vào nhà chơi? Hôm nay, thật cảm ơn anh đã đưa vợ tôi về nhà mà không bắt cóc cô ấy đi mất!

Giọng nói đầy vẻ mỉa mai của Dương Phong cất lên. Thiên Nhã lập tức chạy tới, đá vào chân anh, quay sang mỉm cười với Uy Vũ:

– Xin lỗi! Dương Phong này là một kẻ điên nên anh không cần quan tâm đâu!

– À! Không sao đâu! Anh về đây!

Chiếc xe của Thái Uy Vũ lăn bánh dần, rồi khuất xa tít tắp cuối con đường.

Chỉ còn Thiên Nhã và tên chồng vô sỉ đứng ngoài cổng.

– Em với anh ta vừa đi đâu về! – Dương Phong nắm lấy cánh tay cô hỏi.

– Đi đâu kệ tôi! Liên quan gì anh!

Nói xong, cô thản nhiên bước vào nhà thì ngay lập tức bị anh kéo lại, ôm chặt từ phía đằng sau:

– Nói! Em với anh ta đi đâu! Em có biết thấy em đi chung với Thái Uy Vũ, anh muốn điên lên rồi không? Anh rất sợ em đi khỏi anh! Biết không hả?

Thiên Nhã im lặng một lúc. Cô thầm cười chua chát trong lòng. Người cha cô từng yêu quý, trân trọng thẳng tay ruồng bỏ cô. Còn anh – kẻ từng cướp mất cuộc sống hạnh phúc của cô thì lại sợ mất cô. Đúng là ruột thịt không bằng một người dung!

– Về nhà! – Cô khẽ trả lời, từng hàng nước mắt rơi xuống.

Dương Phong đứng người. Cô đã về nhà và biết tất cả. Ngay lúc này, anh chỉ biết ôm chặt cô trong lòng, nhiều hơn và nhiều hơn nữa:

– Đừng lo lắng gì cả! Tên chồng điên vô sỉ này của em sẽ giúp em trả thù! Không sao hết!

[Thông báo một chút nhé: Ad sẽ cập nhập chương mới vào thứ 5 hàng tuần nha]

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Giây phút được Dương Phong ôm vào lòng, cả thế giới với Thiên Nhã như bừng sáng hẳn lên. Ở cạnh anh, cô luôn cảm thấy được an toàn hơn cả. Đó là lí do tại sao trong quãng thời gian tăm tối của cuộc đời kia, cô lại tin tưởng anh đến vậy, ngay cả khi bị anh thất hứa, lừa gạt lên giường vẫn bám theo anh. Cô giờ không còn ai, ngoài anh.

– Dương Phong!

– Có chuyện gì sao? – Anh đang cắm mặt vào đóng giấy tờ trên bàn làm việc.

Cô khép nép đứng trước mặt anh, hỏi nhỏ:

– Anh là yêu tôi mới lấy tôi! Đúng chứ?

Anh ngẩng mặt lên nhìn cô đắm đuối, miệng khẽ nhoen cười:

– Em nghĩ xem! Những gì anh làm cho em chưa thể hiện rõ sao?

Hôm qua, anh đã nói cô nghe tất cả những gì anh giấu cô từ trước đến giờ, kể luôn cả mối thù không đội trời chung của anh với ba cô. Nghe xong, Thiên Nhã suy nghĩ rất nhiều. Trước đây, cô luôn oán trách anh vì chuyện năm năm trước. Nhưng giờ cô đã hiểu, cảm giác mất đi tất cả thật sự rất tồi tệ, chẳng trách anh lại điên cuồng đến vậy. Huống hồ, bây giờ, anh quả là rất rất tốt với cô, tốt hơn ba cô rất nhiều.

– Nếu vậy tôi cho phép anh làm chồng tôi! Từ nay, tôi...em sẽ cố gắng trở thành một người vợ tốt!

Mặt cô đỏ như tôm luộc, nóng bừng hết cả lên, vừa ngắt lời là lập tức chạy ra khỏi phòng anh.

Còn anh, đối mặt với sự ngông cuồng của vợ mình, chỉ biết phì cười. Cô sẽ không bao giờ hiểu, mặc kệ cô có cho anh quyền làm chồng cô hay không, cô vẫn phải có nghĩa vụ làm vợ anh.

Ngày hôm sau...

– Thay đồ đi! Thiên Nhã!

Dương Phong từ dưới nhà ra lệnh cho cô.

– Làm gì?

– Đi thăm mộ mẹ!

Hai mắt cô long lanh:

– Thật á?

– Thật chứ? Anh gạt em làm gì?

Nghe xong, cô mừng như Tết, vội chạy vào phòng nhanh chóng thay đồ. Cô mong chờ điều này từ lâu lắm rồi, chỉ là không dám nói với anh, sợ anh biết cô buồn, sẽ lo. Nhưng không cần cô nói, anh cũng hiểu. Bất cứ điều gì cô suy nghĩ, anh đều đoán được.

Mẹ cô được an táng tại nghĩa trang Bình Viên ở vùng ngoại ô, cách không xa thành phố. Đến nơi, họ mang theo một bó hoa cúc trắng lớn tặng bà Quyên.

Đặt bó hoa xuống mà đôi mắt Thiên Nhã róm lệ. Cô ngắm bức ảnh mẹ trên bia mộ. Bà ấy đang cười, nụ cười vẫn hiền từ như ngày nào. Cuối cùng, cô cũng có thể thả một nén nhang cho bà, nói bà biết cô giờ đang sống rất tốt, để bà yên tâm nhắm mắt mỉm cười nơi chín suối.

– Mẹ! Thiên Nhã bắt hiểu về với mẹ rồi đây!

Dương Phong tiến đến trước bia mộ:

– Mẹ yên tâm! Con sẽ đối xử tốt với Thiên Nhã, đồng thời bắt những kẻ kia phải chịu tội!

Không khí đang u buồn bỗng bị phá tan bởi giọng nói yếu ớt của một người đàn ông:

– Cứu...cứu tôi với! Làm ơn cứu tôi với!

Hai hàng nước mắt của Thiên Nhã ngưng lại, cô nhìn thấy lấp ló sau mộ mẹ cô là một người đàn ông trung niên máu me đầy người, hình như bị trúng đạn đang đưa tay cầu cứu cô.

– Dương Phong! Anh nhìn kia! – Cô chỉ tay về phía người đàn ông.

Anh lập tức chạy đến chỗ ông ta.

– Này! Ông không sao chứ?

Chưa kịp trả lời anh thì ông ta đã ngất lịm đi.

– Chúng ta đưa ông ấy đến bệnh viện đi! – Thiên Nhã hối thúc anh.

Thế là anh và cô dìu người đàn ông đó lên xe, cấp tốc tới bệnh viện cấp cứu.

Ông ta bị thương khá nặng, phải ở trong phòng cấp cứu tận mấy tiếng đồng hồ. Bác sĩ chẩn đoán ông ta bị trúng hai phát đạn ở chân và bụng. Trên người đầy vết thương, chắc đã bị đánh đập rất dã man. Nếu chậm một chút nữa thôi, chắc ông ta đã về hâu trời với tổ tiên.

Thiên Nhã đứng cạnh giường bệnh của ông ta, ngắm nghía kĩ gương mặt này, có chút quen thuộc, hình như đã gặp ông ta ở đâu đó rồi.

– Thiên Nhã! Ông ta đẹp trai hơn anh sao? Ngắm ông ta hoài vậy?

Cô liếc anh, giọng mỉa mai:

– Dù ông ta có xấu hơn anh thì...thà ngắm ông ta, còn hơn ngắm anh! – Ánh mắt cô lại chuyển dần về phía gương mặt người nằm trên giường – Ông ta nhìn rất quen mắt. Hình như em từng gặp ông ấy!

– Thôi được rồi! Chuyện gì cũng chờ ông ta tỉnh dậy rồi tính sau! Chúng ta về thôi, bà Mười đang chờ cơm. Khi nào ông ta tỉnh, bệnh viện sẽ thông báo.

Cả hai người họ rời khỏi bệnh viện sau đó.

Ở nhà, bà Mười đã dọn sẵn cơm chờ vợ chồng anh về ăn. Bà có cảm giác mình không phải là người giúp việc nhà này nữa. Bây giờ, bà giống như một người mẹ của cả Thiên Nhã và Dương Phong, ngày ngày dọn dẹp chốn bình yên này chờ họ về.

– Hai người về rồi sao? Thiên Nhã! Hôm nay, con vui chứ?

Cô mỉm cười:

– Vâng! Con cảm thấy vui lắm bà ạ! Lát hồi, bà ngồi xuống ăn cơm với con luôn nha!

– Thiên Nhã! Bà chỉ là...

Bà Mười chưa kịp dứt lời, Dương Phong đã lên tiếng:

– Bà không cần quan tâm đến tôi. Lời Thiên Nhã là mệnh lệnh tối thượng trong nhà này!

Vậy là họ ngồi xuống cùng ăn cơm, thân tình và ấm áp đến nỗi bà Mười muốn rót nước mắt. Bà không có cháu chắt gì, lúc nào cũng tủi thân già cô đơn không ai chăm sóc. Hai người họ khiến bà có thể sống với chút hương vị gia đình mà bấy lâu nay bà luôn hằng mong.

Sau bữa cơm trưa, Dương Phong lại cắm cúi với công việc và công việc. Anh nhất định hoàn thành cho xong để tối nay có thì giờ "hành hạ phụ nữ".

Còn cô không ngủ được, bèn ngồi xuống cái ghế đá dưới gốc cây trước cổng nhà hóng gió.

– Thiên Nhã! – Thái Uy Vũ từ đâu đi tới đứng trước mặt cô.

– Ủa! Là anh sao?

Cô chưa kịp nói thêm vài câu thì Thái Uy Vũ đã quỳ xuống trước mặt cô:

– Anh xin em! Xin em! Hãy giúp Thủy Tiên, à không...Thiên Hương! Anh biết em rất hận con bé, nhưng hãy vì anh mà giúp con bé được không?

Giúp Thiên Hương! Cô sao có thể? Những gì cô ta làm với cô đã đi quá giới hạn của một con người rồi. Ngay cả mẹ cô, Thiên Hương cũng hăm hại thì cho dù có cho cô ta hàng ngàn cơ hội cũng sẽ chỉ trở về con số không thôi.

Thiên Nhã đứng phát dậy:

– Anh đứng lên đi! Chuyện này là không thể! Tha thứ cho cô ấy có khiến mẹ em sống lại được không?

Thái Uy Vũ vẫn nhất quyết không đứng:

– Chuyện này không liên quan Thiên Hương! Hôm qua, anh đến tìm vài người bạn cũ của con bé, lần tìm đến quán bar con bé từng làm việc. Anh mới biết bao lâu nay con bé đã sống cực khổ thế nào! Em sinh ra trong một gia đình giàu có nên em sẽ không biết cảm giác phải đi tiếp khách kiếm tiền cực khổ thế nào. Ngày trước, thi thoảng gia đình anh vẫn nhận được một khoản trợ cấp từ một người giàu tên. Nhờ nó mà anh học hết được đại học. Anh

chắc chắn là con bé, con bé đã gửi về nhà.

Lòng cô có chút gọn sóng. Những lời Thái Uy Vũ nói về Thiên Hương khiến cô xiêu lòng. Hóa ra, Thiên Hương cũng từng là con người.

– Vậy giờ anh muốn em làm gì mới chịu đứng lên!

– Giờ anh chỉ xin em, đến gặp ba em, xin ba em tha cho con bé! Chỉ cần ông ta buông tha cho Thiên Hương, anh sẽ chăm sóc con bé cẩn thận, không để con bé làm hại ai khác nữa!

Đi gặp ba? Cô chưa từng nghĩ đến việc sẽ gặp lại ông ấy sau khi khỏi bệnh. Những lời nhủ tâm, độc địa ông ta từng rót vào tai cô, nghĩ đến mà xót cả ruột gan. Trong mắt cô, ông ta từng là người cha tuyệt vời nhất, từng là thần tượng cô hâm mộ nhất. Thế nhưng, chỉ vì sợ mang tiếng xấu, ông ta sẵn sàng gạt bỏ cô, thậm chí khiến mẹ tức chết. Nếu giờ gặp lại ông ta, cô thật không biết phải đối mặt ra sao nữa?

– Anh đứng lên đi!

Hai gỏi của Thái Uy Vũ đã mời như:

– Nếu em không đồng ý, anh sẽ không đứng lên!

– Được rồi mà! Em đi với anh! Ngay bây giờ!

Hehe, để mấy nàng mòn mỏi chờ mong rồi, chap mới nóng hổi đây nhen.vvv 50vote tui đăng chương 24 nha, ủng hộ đi nàoooo

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Hoàng Trung đang ngồi loay hoay làm việc. Chợt, ông ta nghe phòng tiếp tân báo có người tên Thiên Nhã đến tìm thì không khỏi ngạc nhiên. Đưa con gái đi điên đại đó sao biết đường đến tận đây tìm ông ta? Ngồi trong phòng làm việc đợi người lên mà ông ta cứ mãi thắc mắc chuyện này.

"Cạch". Cánh cửa mở ra, Thiên Nhã bước vào.

– Chào ba! Lâu rồi không gặp!

Cả người Hoàng Trung bật dậy, trở mắt nhìn tướng đi rất giống người bình thường của Thiên Nhã. Ông ta vốn thông minh nên đã đoán được vài phần chuyện cô hết bệnh. Bây giờ, thấy Thiên Nhã khỏe mạnh, tươi tỉnh thế này, ông ta vẫn không tin vào mắt mình.

Bỗng chốc, một suy nghĩ vụt qua đầu ông ta. Liệu có nên nhận lại cô làm con không? Thiên Hương kia giữ lâu ngày bên cạnh, ông ta không an tâm chút nào. Huống hồ, Dương Phong yêu Thiên Nhã đến điên đại. Nếu thuyết phục được cô về bên ông ta, chắc hẳn sẽ có nhiều lợi ích. Chiều này ông ta chính là học của Dương Phong.

– Con gái! Là con đây sao? Con thực sự đã khỏi bệnh?

Hoàng Trung mặt nhăn nhó tỏ ra đau khổ tiến đến chỗ Thiên Nhã.

– Ba vẫn còn biết ba có đứa con là con sao? Sau tất cả những gì ba đã làm với mẹ, với con.

– Đúng vậy! Là ba sai! Ba sai rồi! Giờ con có muốn trách ba ra sao cũng được. Ba chỉ xin con về nhà với ba đi. Sau khi con đi, ba cảm thấy rất hối hận, rất nhớ con. Nhưng Dương Phong không chịu trả con lại cho ba. Thằng đó muốn ba đưa cả gia tài cho mới chịu trả con về.

Thiên Nhã có chút đau đầu ở lòng:

– Và ba thà giữ lại gia tài, còn hơn con gái ba! – Cô khề nhếch miệng – Thật xin lỗi! Nhưng Dương Phong không phải loại người này!

Thấy đứa con gái này không chút chuyển lòng với mình, Hoàng Trung liền quỳ xuống dưới chân cô, nước mắt đầm đìa:

– Vậy giờ con muốn ba làm gì mới chịu tha thứ cho ba đây! Con nhớ không? Ngày nhỏ, ba thương con nhiều thế nào? Con quên rồi sao?

Một giọt nước mắt của Thiên Nhã rơi xuống. Cô nhớ về những kỉ niệm hồi nhỏ, ông ta kể chuyện cho cô nghe, tập xe đạp cho cô, những lần bị điểm kém tưởng sẽ bị chửi cho tối mày tối mặt, nhưng không ngờ lại được ông ta dỗ dành cho hết buồn, rồi mua kẹo cho ăn.

– Ba đứng lên đi! Hôm nay, con đến là muốn xin ba buông tha cho Thiên Hương! Xin ba nể tình chúng ta là cha con mà tha cho cô cô ta!

– Chỉ cần con đồng ý tha thứ cho ba, việc gì ba cũng làm!

Về hối lỗi của Hoàng Trung khiến cô xiêu lòng toàn tập. Dù gì cũng là máu mủ, là ruột thịt, ai lại để ba mình quỳ xuống cầu xin mình như vậy. Lúc ấy, Thiên Nhã đơn thuần nghĩ chỉ cần tha thứ cho ông ta, giúp ông ta sửa đổi mọi thứ, chuộc tội với gia đình Dương Phong, tất cả thù oán sẽ được hóa giải. Vì thế, cô gật đầu đồng ý.

– Được rồi! Ba đứng lên đi! Con không trách ba gì hết! Chỉ cần ba biết hối lỗi và muốn sửa lỗi vậy là đủ rồi!

Hoàng Trung lập tức đứng lên, lau lau vài giọt nước mắt, ôm cô vào lòng:

– Cảm ơn con! Con gái!

Thái Uy Vũ sốt ruột chờ đợi trước cửa phòng làm việc của Hoàng Trung.

"Cạch". Thiên Nhã bước ra, hai mắt sưng đỏ.

– Thiên Nhã! Em không sao chứ?

Cô cười:

– Em không sao? Anh yên tâm. Mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa. Đáng lẽ em nên gặp ba em sớm hơn. Bây giờ, chúng ta về thôi!

– Cảm ơn em vì tất cả!

– Không có gì đâu mà! Anh cũng từng giúp em khi em bị điên đó thôi!

Lòng Thiên Nhã hiện tại như một bầu trời sau cơn mưa, cao vút và trong veo, có cảm giác mọi chuyện rồi sẽ trở lại điểm khởi đầu của nó. Cô không hề biết, đằng xa xa một cơn bão đang nhắm nhe kéo tới, cuốn trôi mọi thứ mà cô có.

Khi cô về đến nhà, Dương Phong đã ngủ thiếp đi trên bàn làm việc lúc nào không hay. Gương mặt tuấn tú của anh bỗng trở nên dễ thương lạ. Cô ngồi xuống cạnh anh, ngắm nhìn cái khuôn mặt ấy thật lâu, khẽ đưa ngón tay vuốt ve sống mũi thẳng của anh. Ai đó hôm nay bỏ cả công việc đi chơi.

Chợt, ngón tay của cô bị anh nắm lấy, rồi đôi mắt kia mở dần ra, miệng khẽ nhoẻn nụ cười:

– Em vừa đi đâu thế!

– Trong phòng này tự dưng có mùi chua chua thì phải?

Anh ngồi thẳng người dậy:

– Được rồi! Anh không quản em nữa. Mất công mang tiếng ác!

– Anh vốn đã vô si rồi, mang thêm tiếng ác nữa có là gì đâu!

Nghe xong, anh cảm thấy có chút uất ức. Đến khi nào, cô mới thôi nói anh vô si đây. Thôi được! Đúng như cô nói, anh đã vô si thì vô si đến cùng luôn.

Anh kéo cô vào lòng, đặt cô ngồi lên chân anh, ánh mắt mị hoặc.

– Phong...anh...

Thiên Nhã chưa kịp dứt câu thì cả làn môi anh đã dần dần lấn lướt đôi môi đỏ mọng của cô, từng chút từng chút một, ngày càng trở nên cuồng nhiệt hơn.

Lần này, cô không chống đối anh nữa, ngoan ngoãn và hợp tác hơn. Cô đã quen với sự vô si này của anh.

Bàn tay của anh bắt đầu không yên phận mò mẫm vào áo trong của cô, xoa nắn. Mọi thứ bắt đầu đi xa hơn so với dự tính. Một vài chiếc cúc áo của cô bị bung ra hoàn toàn.

– Phong...um...không phải ở đây!

Và rồi, giọng nói của bà Mười từ ngoài cửa vang lên phá tan tất cả:

– Cậu chủ! Cậu có trong đó không?

Thiên Nhã hốt hoảng đẩy anh ra, vội vàng bước xuống người anh, chỉnh trang lại quần áo, tóc tai, cả gương mặt đỏ bừng, liếc mắt nhìn anh:

– Đã bảo với anh là không phải ở đây còn gì?

Anh khẽ mỉm cười gian xảo:

– Lần này coi như em may! Tối nay đừng hòng trốn thoát anh!

Rồi anh lập tức đổi giọng nghiêm chỉnh:

– Bà Mười! Có chuyện gì sao?

Bà Mười bước vào, thấy cô và anh, không khỏi nghi ngờ, hai người này làm gì trong này mà bà gọi mãi không trả lời. Nghĩ đến, bà mừng thầm, phải chăng Đoàn gia sắp có người kế thừa.

– À! Tôi chỉ hỏi cậu chủ tối nay muốn ăn gì thôi!

– Bà cứ nấu cái gì nhiều năng lượng chút! Tối nay, tôi cần nhiều năng lượng để làm việc!

Thiên Nhã nghe xong, mặt đỏ hơn, nhéo nhéo vào tay anh:

– Anh nói cái gì vậy hả!

Chuyện này không đúng ý cô tí nào cả. Ban đầu, cô tìm anh vì muốn nói chuyện với anh về ba cô. Không ngờ anh nổi thú tính khiến mọi chuyện đi quá xa thế này. đành đợi đến tối nói cho anh nghe vậy.

Buổi tối...

– Phong! Em có chuyện...

– Thiên Nhã!

Cô thật tức chết với anh. Không cho cô nói câu nào đã vội đề cô xuống giường, cuồng nhiệt chiếm đoạt.

– Ừm...khoan đã....chuyện này rất quan trọng mà.

– Còn chuyện gì quan trọng hơn chuyện sinh con nữa!

– Anh không dừng lại thì đừng có trách em!

Vẫn là chiêu cũ, cô cắn thật mạnh vào vai anh. Hàm răng sắc nhọn như muốn ngấu nghiến luôn bấp thịt rắn chắc của anh.

Dương Phong lập tức buông cô ra, nằm sang một bên, xót xa cho bờ vai in nguyên dấu răng từa máu của mình.

– Em ác thật! Muốn giết chồng em luôn sao?

– Tại anh không cho em nói!

Cuối cùng, anh phải ngồi dậy lắng nghe cô nói, tâm trạng không vui vẻ tí nào. Hứng thú của anh bị dập tắt hoàn toàn.

– Rồi anh nghe đây!

Cô bắn khoăn nhìn anh một hồi, không dám nói, sợ anh không chấp nhận sẽ nổi cáu với cô. Nhưng nếu không nói, thù oán sẽ không bao giờ chấm dứt được. Và rồi càng nhiều người sẽ bị lôi kéo vào và tổn thương.

– Hôm nay, em đã đi gặp ba em!

Thái độ của anh bắt đầu khó coi hẳn.

– Cái gì? Em đi gặp Hoàng Trung!

Hai bàn tay Thiên Nhã đan vào nhau, mỗi câu phát ra đều dán mắt vào gương mặt đang chuyển sắc của anh.

– Ông ấy đã rất hối lỗi và muốn sửa sai. Anh biết đấy dù gì ông ấy cũng là ba em, ông ấy quỳ xuống cầu xin em, sao em có thể cứng lòng mãi! Nên em nghĩ hay là anh cũng tha thứ cho ba em đi có được không? Rồi cả nhà chúng ta sẽ cùng chung...

– Không bao giờ!

Câu nói dứt khoát của anh khiến cô vô cùng hụt hẫng.

Giương mặt anh vừa vui vẻ bỗng chốc xám xịt, hai mắt dữ tợn ngập tràn thù hận, anh quát vào mặt cô:

– Em nói đi! Làm sao anh có thể tha thứ cho người đã hại chết ba mẹ anh đây? Còn em nữa, ông ta hại mẹ em tức chết. Chẳng nhẽ em không hận ông ta!

Cô nước mắt rung rung nhìn anh, giọng run run:

– Đương nhiên là có! Nhưng ông ấy là người sinh ra em, chỉ cần ông ấy hứa quay đầu không làm hại ai nữa, em sẵn sàng cho ông ấy một cơ hội.

Giọng anh bỗng chốc nhẹ bẫng đi, nhẹ như muốn buông bỏ tất cả:

– Vậy là giờ em muốn trở lại làm con gái Hoàng Trung!

– Đúng vậy! – Cô trả lời không hề do dự.

Anh nghe xong, đứng phắt dậy, cầm chiếc gối trên giường lên ném phăng xuống đất, quát lớn:

– Nếu muốn làm con gái ông ta thì tốt nhất em nên đi khỏi đây đi. Từ nay, đừng để anh thấy mặt em!

Xin lỗi vì ra trễ nhé, để mấy bạn hóng mồn đít rồi(((Bộ này sắp end rồi nha, mọi người nghĩ là he hay se nè??~ Đọc xong cho mình cái votes nha >> 50 votes ra tiếp

Tối an lành nha....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Sáng sớm, cả căn biệt thự của Hoàng Trung đã bị náo động bởi giọng cười man rợ của Thiên Hương.

Cô ta đi ra từ nhà vệ sinh, tay cầm một que thử thai có hai vạch đỏ, hét lên trong sung sướng:

– Có rồi! Cuối cùng, cũng có rồi! Con à! Con đến thật đúng lúc! Nhờ có con, rồi ba con sẽ chấp nhận mẹ thôi! Haha!

Ngay lúc cô ta đang vui mừng, giọng Hoàng Trung từ ngoài cửa vang lên:

– Thiên Hương! Mày có trong đó không? Ra phòng khách nói chuyện!

Không được! Thiên Hương nhất định không được cho ông ta biết cô ta có con với Dương Phong. Nếu không, chưa gặp được mặt anh đã phải bỏ mạng nơi này.

Cô ta nén lại niềm sung sướng kia, mở cửa đi xuống lầu. Thì một gương mặt vô cùng quen thuộc khiến cô ta tắt ngấm nụ cười, mặt nổi những đường gân máu. Là Thiên Nhã. Cô ta đã đoán được ngày này sẽ đến. Nhưng không sao, cô ta có đứa con của Dương Phong rồi. Chuyện biến thành rùa vàng chỉ nay mai thôi.

– Vào chuyện chính đi! Bây giờ, mày mau thu dọn hành lý cút khỏi đây cho tao! Tao cảnh cáo mày! Nếu mày dám làm hại Thiên Nhã thêm một lần thì đừng trách tao! – Hoàng Trung rút ra một tấm thẻ ném vào mặt Thiên Hương – Số tiền này coi như đền bù cho năm năm mày sống ở đây!

Tấm thẻ rớt xuống đất, Thiên Hương cúi xuống lượm lên, phui bụi sạch sẽ, nở nụ cười đắc ý:

– Cảm ơn ông! Giờ tôi đi ngay! – Cô ta quay sang phía Thiên Nhã trưng ra cái bộ mặt xảo quyệt của mình – Sao lại rời xa Dương Phong vậy? Không phải hấn yêu mày lắm sao?

Thiên Nhã khép đôi mi, khẽ nhếch miệng:

– Tôi làm vậy mong anh ấy có thể hiểu ra mọi chuyện, rồi tha thứ cho ba tôi!

– Ha ha! Cảm ơn mày vì đã rời xa anh ấy nhé! Đồ của tao trên phòng nhờ mày đem đi đốt hết! Giờ tao đi kiểm Phong của mày đây!

Nói xong, cô ta đứng dậy, bước từng bước uốn éo ra khỏi cửa biệt thự, tay vẫn nhón nhờ cầm tấm thẻ, không ngừng cười điên dại.

Hai bàn tay Thiên Nhã nắm chặt lấy tấm nệm ở sofa. Anh cũng thật là đa tình! Cô vừa đi đã có người phụ nữ khác háo hức đến tìm. Vậy là mấy đêm tiếp theo, anh chắc có người để phát tiết rồi. Chắc anh sẽ quên cô nhanh thôi.

Hoàng Trung đặt bàn tay lên tay cô:

– Con không sao chứ? Con yên tâm, ba không để con thiệt thòi! Con Thiên Hương đó...

– Hãy cứ để số phận quyết định đi ba! Con lên phòng cũ của con đây!

Cô vừa đứng lên, từ phía ngoài cổng biệt thự đã vang lên tiếng chuông inh ỏi cùng tiếng hét lớn của Dương Phong:

– Hoàng Thiên Nhã! Em ra đây cho tôi! Tôi cho phép em về nhà chưa mà em dám về! Ra đây!

Sáng nay vừa thức dậy, anh không thấy cô đâu cả, chỉ thấy một tấm giấy ghi chữ trên bàn có nội dung: cô đã về nhà, nói khi nào anh chịu tha thứ cho ba cô, cô mới chịu quay lại với anh. Chết tiệt! Đọc xong, anh chỉ muốn lôi cô về nhà, đập cho một trận cho bớt ngày thơ tin tưởng người khác đi. Cô làm anh tức chết rồi.

– Để ba ra nói chuyện với con rê!

– Không cần! Một mình con ra là được!

Vừa thấy bóng dáng Thiên Nhã bước ra, cả lòng anh đang nóng bức, bỗng nguội lại dần:

– Thiên Nhã! Mau quay về với anh!

Cô rầu rầu nhìn anh:

– Dương Phong! Anh vẫn không hiểu sao? Cứ thù oán mãi chỉ làm anh và ba em thêm khổ sở. Trừ phi anh tha thứ cho ba em, em mới về với anh! Huống hồ, chính anh là người đuổi em đi!

Tay anh đang nắm chặt vào song cửa, chợt buông ra, ánh mắt trần trụi thất vọng, hụt hẫng:

– Em không hiểu sao? Hoàng Trung kêu em quay về là vì muốn biến em thành con tin điều khiển anh! Em có hiểu không?

– Em biết rất khó để tin ba em! Nhưng mà xin anh cho ông ấy một cơ hội! Nếu anh cứ khăng khăng không chịu thì em đành...đành ly hôn với anh vậy!

Cô nói xong, quay trở lại vào nhà.

Hai chữ "ly hôn" đè nặng lên trái tim anh. Cô dám ly hôn với anh. Đừng hòng! Trừ phi anh hết yêu cô, nếu không kiếp này, cô chỉ có thể làm vợ của Đoàn Dương Phong anh. Bây giờ, điều anh lo nhất là Hoàng Trung sẽ đưa ra mấy điều kiện phi lý nào bắt anh làm đây. Càng nghĩ, anh càng thấy bức bối. Hình như anh chữa xong bệnh điên cho cô mà quên mất không chữa luôn bệnh gốc cho cô.

Thiên Nhã từ trên lầu nhìn xuống cổng thấy Dương Phong vẫn chờ cô ở đó thật lâu, miệng không ngừng gọi tên cô. Lòng cô khẽ run rẩy. Đến bây giờ, cô vẫn chưa hoàn hồn sau khi tự mình nói ra hai chữ "ly hôn" một cách nhẹ nhàng với anh, cô phải đi thật nhanh để ngăn không cho mình khóc trước mặt anh.

Và rồi, anh lái xe bỏ đi. Cô liền chạy nhanh ra ban công, tiếc nuối nhìn theo bóng chiếc xe quen thuộc xa dần rồi biến mất. Lâu nay, cô ở bên anh vì anh tốt với cô, còn có yêu không, cô không biết. Nhưng giờ phút này, cô nhận ra anh quan trọng đến nhường nào, cô muốn quay về bên anh, lại sợ anh trả thù ba cô khiến ông mất tất cả.

Còn Dương Phong không còn tâm trạng nào để làm việc nữa, anh lái xe về nhà. Tưởng chỉ có nơi đó mới khiến anh bình tĩnh suy nghĩ. Nào ngờ trước cổng nhà xuất hiện thêm một ả tiện nhân chọc tức mắt anh.

– Cô đi đi! Cậu chủ không muốn gặp cô đâu! Cả căn nhà này không ai chào đón cô!

Bà Mươi liên tục đuổi Thiên Hương đi.

– Này cái bà già này! Bà không biết đứng trước mặt bà là nữ chủ nhân tương lai của nhà này sao?

– Ai nói với cô, cô là nữ chủ nhân tương lai của cái nhà này hả? Cút khỏi nhà tôi ngay lập tức! – Giọng anh lãnh khốc vang lên.

Bà Mươi vừa thấy anh, vội vàng mở cửa, hỏi cuống quýt:

– Cậu chủ! Thiên Nhã...

Thấy gương mặt nhăn nhó không chút vui vẻ của anh, bà tính hỏi rồi lại thôi, không ai muốn chọc vào con tức giận của anh.

Thiên Hương thấy anh thì mừng rơi nước mắt, lập tức ôm lấy anh:

– Phong! Cuối cùng cũng gặp được anh rồi!

– Tránh ra đi! Đồ dơ bẩn!

Anh đẩy cô ta ra khỏi người, toan bước vào trong, bỏ mặc ả điên này ngoài cửa. Nhưng không, giọng Thiên Hương vang lên rõ mồn một...

– Phong! Anh thật vô trách nhiệm! Anh muốn từ bỏ đứa con của mình sao?

Ngay lúc này, anh thật muốn điên lên với tất cả. Bị vợ chối bỏ còn chưa đủ một nỗi nữa hay sao? Còn xuất hiện thêm một ả tiện nhân nói có con với anh. Thiên Nhã mà biết, thế nào cũng sẽ càng kiên quyết ly dị với anh cho xem.

– Cô có bằng chứng gì mà dám nói cô có con với tôi?

Thiên Hương đưa cho anh phiếu siêu âm chẩn đoán xác nhận thai nhi đã được hai tuần tuổi.

– Em vừa đi kiểm tra xong! Kết quả vẫn còn nóng hổi trên tay đây!

Anh cầm lấy, đảo mắt qua, đứng hình vài giây, rồi thản nhiên xé bỏ, giọng nói không chút hơi ấm:

– Phá thai đi! Tôi sẽ đền bù thỏa đáng cho cô! Đứa trẻ này không nên có trên đời. Nếu nó được sinh ra, chỉ sống trong đau khổ thôi!

Thiên Hương trừng mắt nhìn anh. Chính cô ta cũng bất ngờ trước thái độ của anh đối với đứa trẻ. Đoàn Dương Phong bề ngoài lịch thiệp, nho nhã, hóa ra là kẻ bạc tình, nhẫn tâm vậy sao. Không thể được! Đây là con đường cuối cùng của cô ta rồi. Nếu thất bại nữa, cô ta sẽ phải quay lại cái cuộc sống nghèo khổ trước đây.

– Không! Anh không thể đối xử với em như vậy được! Dương Phong! – Cô ta cúi xuống như muốn van nài anh rút lại lời nói.

– Cô không thể làm mẹ của con tôi được! Chỉ có Thiên Nhã mới đủ tư cách này!

Cả người Thiên Hương hoàn toàn run rẩy, cô ta khóc lóc thảm thiết dưới chân anh.

Bà Mươi chạy tới đỡ cô ta đứng lên. Lần này, Dương Phong cũng thật vô tình quá rồi.

– Cô mau đứng lên rồi rời khỏi đây!

– Không được! Tôi phải ở đây!

Tiếng chuông điện thoại của anh reo lên, là bệnh viện gọi đến báo người đàn ông trung niên kia tỉnh lại.

Dương Phong không thiết lấy bàn tay Thiên Hương đang nắm chặt chân anh, vung ra, vô tình bước lên xe, đi khỏi. Nghe nói, vừa tỉnh dậy, người đàn ông đó đòi gặp anh ngay lập tức.

Mười lăm phút sau, anh có mặt tại phòng bệnh, thấy một người đàn ông yếu ớt nằm trên giường với đầy thiết bị y tế xung quanh.

– Cậu...cậu chính là Đoàn...Đoàn Dương Phong của D.C!

– Là tôi! Ông có chuyện gì cứ nói!

– Tốt quá! Cuối cùng tôi cũng được cứu! – Ông ta ngưng một lúc, lấy toàn bộ sức lực nói tiếp với anh – Làm ơn cứu tôi! Hoàng Trung muốn giết tôi! Chỉ cần cậu cứu tôi, tôi sẽ cho cậu toàn bộ thông tin tham nhũng cũng như chứng cứ việc ông ta ngầm buôn lậu ma túy!

Dương Phong nghe xong, không khỏi ngạc nhiên, liền đóng chặt các cửa phòng bệnh lại, hỏi cho rõ:

– Ông là ai?

– Tôi là Lý Hùng, tôi từng là cánh tay phải đắc lực của Hoàng Trung!

Buổi tối an lành nhe bà con:vv

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Thiên Hương hiện tại không biết đi về đâu, bèn tìm đến người anh trai nghèo khổ ngày xưa của cô ta – Thái Uy Vũ nương tựa.

– Thủy Tiên! Em đã về thật rồi sao?

Đến giây phút này, cô ta vẫn còn có thể héch mặt lên chảnh chọc:

– Tôi chỉ là muốn mượn nhà anh nghỉ một đêm thôi! Xong rồi tôi sẽ đi!

Rồi từ trong phòng khách nhà Thái Uy Vũ vang lên giọng Thiên Nhã:

– Vũ! Ai vậy?

Thái Uy Vũ đầy khó xử. Anh ta thật không biết chuyện gì sẽ xảy ra khi cho Thiên Hương gặp Thiên Nhã lúc này.

Không sai! Thiên Hương vừa nghe giọng cô, lập tức nghĩ đến những lời nói đầy nhẫn tâm của Dương Phong đối với đứa trẻ trong bụng mình, lòng ghen tỵ cùng căm hận nổi lên.

– Con khốn này! Cút khỏi đây ngay lập tức! Mày đã cướp đi gia đình tao, cướp Dương Phong, còn muốn cướp luôn anh trai tao phải không?

Thiên Nhã nhẹ nhàng đặt tách trà xuống, thông thả nói:

– Cướp? Tôi cướp của cô cái gì? Tôi chỉ lấy lại những gì vốn thuộc về mình thôi!

Bị thái độ bất cần của cô chọc tức, Thiên Hương kia không kìm được cơn giận mà buột miệng nói ra:

– Tao nói mày biết! Dương Phong của mày miệng thì nói yêu mày, sau lưng lại lên giường ân ái với tao! Đêm đó, anh ấy còn nói yêu tao nữa! Bây giờ, trong bụng tao chính con của anh ấy! Mày liệu mà li hôn đi để anh ấy còn đường đường chính chính lấy tao!

Những lời đó phát ra rõ mồn một, cửa vào tìm Thiên Nhã. Cô choáng váng, tay cầm không nổi chiếc ly trên tay mà làm đổ ra bàn. Đêm đêm, anh ôm cô trong lòng, âu yếm nói anh yêu cô. Đến phút cuối, lại cùng người đàn bà bán thịt này có con. Cô thật không ngờ mình bị lừa.

Thiên Hương đang cảm thấy rất thoải mái khi nhìn thấy cô đau đớn. Nhưng rồi...

– Vậy à? Cô yên tâm! Tôi sẽ sớm hoàn tất thủ tục li hôn với anh ấy!

Dứt lời, Thiên Nhã chạy ra ngoài bắt taxi về nhà.

Thái Uy Vũ đứng ngoài nghe toàn bộ câu chuyện, trừng mắt hỏi Thiên Hương:

– Thủy Tiên! Những gì em nói là thật?

– Anh còn không nghe rõ sao? Hay để tôi nhắc lại: TÔI CÓ CON VỚI DƯƠNG PHONG. Chẳng phải anh cũng mong con Nhã sớm li hôn để anh còn tiến tới sao? Tôi giúp anh rồi đó!

Đầu óc Uy Vũ đau như búa bổ. Anh ta thật không còn biết phải làm thế nào với cô em gái độc ác của mình nữa. Ngay cả bản thân anh ta cũng vậy, nửa sợ Thiên Nhã đau khổ, nửa lại muốn có được cô. Thực sự không biết nên vui hay nên buồn.

Hai hôm sau, Hoàng Trung quyết định mở một bữa tiệc chiêu đãi các đối tác của mình, đồng thời ra mắt con gái ruột thật sự. Ông ta đã kể một câu chuyện thăm đăm nước mắt về người cha suốt mấy năm trời nhận nhầm con gái từ khi mới sinh, sau hơn hai mươi năm, may mắn tìm ra đứa con ruột thật sự.

Thiên Nhã thấy có chút không đúng cho lắm. Nhưng vì nghĩ ông ta cũng cần thể diện nên không chấp nhặt. Cô vui vẻ theo ông ta chào hỏi mọi người.

Suốt bữa tiệc, cô luôn đảo mắt chung quanh hội trường khách sạn, không thấy Dương Phong. Anh không được mời hay là vì bận lo cho mẹ con Thiên Hương. Cô ngắc ngắc cái đầu không cho nghĩ tới anh nữa, cái cảm giác uất hận anh từ hôm bữa tới giờ không nguôi.

– Thật kì lạ! Con rể sao giờ vẫn chưa tới? Rõ ràng ba đã cho người gửi thiệp mời rồi mà! – Hoàng Trung lăm bằm nhìn đồng hồ – Ba còn phải ra mắt

con rề chứ?

Nghe xong, cô xác định tất cả mọi chuyện, rầu rầu nói nhỏ:

– Không cần đâu ba! Tụi con sắp li hôn rồi! Với lại người mới cầu anh ấy đã có thai, không nhớ gì đến con đâu! – Cô nói, cảm giác mắt mình ươn ướt, vội gạt nước cười với Hoàng Trung – Ba! Con ra ngoài một chút!

Hoàng Trung nhìn theo bóng dáng cô, chau mày. Nếu thật sự Dương Phong có người mới thì con gái ông chẳng phải trở nên vô dụng rồi sao? Không được, bằng mọi giá, anh vẫn phải yêu cô. Như thế, giá trị của con tốt trong tay ông ta mới được nâng lên. Bằng không, những việc làm này chẳng phải tốn công vô ích sao? Ông ta nhất định phải tìm hiểu xem người mới đó là ai?

Thiên Nhã chạy ra hành lang, hít thở không khí, vỗ vỗ ngực, nuốt ngược nước mắt vào trong. Cô không cho phép mình khóc vì một tên đàn ông đáng ghét như anh.

– Ừm!

Bất ngờ, có một kẻ từ đằng sau bịt miệng cô lại, rất nhanh kéo cô vào một góc tối vắng người. Trò này cô thấy rất quen. Năm năm trước cô đã từng bị ai đó bắt cóc bằng cách này rồi cưỡng hiếp. Dương Phong! Chắc chắn là anh!

– Thiên Nhã! Anh nhớ em!

Anh bỏ tay khỏi miệng cô, ôm cô từ phía sau thật chặt, thật chắc, như muốn trói cô trong thế giới nhỏ của mình. Cả người cô đang lạnh lẽo bỗng được ủ ấm. Cái ôm này chẳng phải là điều mà cô mong ngóng bao ngày nay sao? Nhưng tâm trí cô không ngừng thúc giục phải thoát khỏi anh.

– Anh bỏ tôi ra! Đừng như vậy mà!

Đôi môi anh khẽ chạm vào sau gáy của cô, kích thích mọi giác quan của cô, không ngừng lấn lướt, mặc cho cô đang cố gắng gỡ cánh tay anh ra khỏi cơ thể.

Sức lực của cô chưa bao giờ yếu đến thế này. Là cô đang cố tình vùng vẫy cái kiểu có lệ này hay vì cô vốn không muốn anh buông ra.

– Phong...ừm...

Cuối cùng, anh áp sát cô vào tường, hôn lấy hôn để. Bàn tay lướt qua vòng eo, xuống đùi, luồn vào khe hở của chiếc váy xê tả để lộ một phần chân của cô.

Thiên Nhã thấy mình dường như bất lực trước sự cuồng nhiệt của anh, cả người cô đỏ ửng, khẽ run lên khi cảm nhận phần nào đó của anh đang nóng dần, rất nóng, như muốn thiêu đốt cô ngay tức khắc vậy.

Chiếc váy hở vai của cô vốn đã cố tình kín đáo che đi phần ngực, không ngờ lại bị anh mân mê kéo xuống tới tận nửa ngực, lộ ra nước da trắng mịn ngọt ngào. Đôi môi anh cứ thế lấn lướt xuống dưới, xuống dưới nữa.

– A...Phong...anh...

Ngón tay của anh...ngón tay của anh đang xâm chiếm nơi đó. Đã lâu rồi, cô chưa cảm nhận thấy cảm giác tê dại này. Hai đùi cô khép chặt.

Lúc này, anh mới nhìn thẳng vào khuôn mặt nhuộm màu đỏ bừng với vài giọt nước mắt của cô, ngón tay vẫn không ngừng hành hạ phần mềm mại nhóp nhép kia. Anh thở một hơi phả vào mặt cô, khẽ nhếch miệng mỉm cười:

– Em không thể dối lòng mình được khi cơ thể em đã phản ứng mạnh thế này! Nào! Nói đi! Chỉ cần xin anh đưa em về nhà! Anh lập tức giúp đỡ em qua "con nguy kịch" này!

Cả cơ thể cô run lên, bàn tay bấu chặt vào cơ thể anh:

– Xin anh...Phong!

– Gì cơ? Nói rõ ràng xem nào!

Cô cắn môi, có chết cũng không theo anh về nhà. Nhưng ngón tay thật quá vô sỉ!

– Anh...anh là đồ khốn! Anh ngủ với người ta, khiến người ta có con với anh, vậy mà còn đi tìm tôi, làm chuyện này với tôi! Tôi ghét anh!

Dương Phong sớm biết Thiên Hương có ngày cũng nói cho Thiên Nhã biết chuyện này, chỉ là không ngờ nhanh đến vậy. Anh biết hiện tại, anh có bao biện thế nào, cô cũng không nghe, nên chỉ còn cách...vừa hành hạ vừa dạy bảo.

Anh bế cô lên, đưa vào một phòng khách sạn đặt trước gần đó.

– Anh...anh tính đưa tôi đi đâu!

– Không phải em muốn anh giúp em thỏa mãn sao?

Nói xong, anh ném cô lên giường, nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người, không chần chừ mà đem cái vật nóng bừng kia vào sâu trong cơ thể cô.

– A....!

Cứ thế, lực đạo không chút nhân từ. Mấy ngày nay, anh chính là tức giận cô nhất. Đang yên đang lành, nghe lời Hoàng Trung làm gì, để rồi bao nhiêu rắc rối ùn ùn kéo đến với anh. Hôm qua, Hoàng Trung còn muốn đàm phán làm ăn với anh, lợi nhuận ông ta ăn tới 70%, bắt anh chịu thiệt. Anh đương nhiên không đồng ý, và rồi ông ta đem cô ra làm lí lẽ ép buộc anh. Chưa kể chuyện cô để anh bức rức trong lòng mấy đêm liền. Thật không thể tha thứ!

– Tội thứ nhất, dám rời xa anh!

– A...anh nhẹ thôi!

– Tội thứ hai, không tin tưởng anh....Tội thứ ba, đòi li hôn...Tội thứ tư, không nghe lời anh...Tội thứ năm, yêu anh không dám nhận..

Thiên Nhã kêu la om sòm khắp phòng, nước mắt tung tóe. Anh thật không còn là con người nữa rồi, muốn cô không bước khỏi giường nổi nữa hay sao?

– Xin anh...nhẹ chút...a!

Cứ thế, tiếng gào thét của Thiên Nhã vang vọng suốt hai tiếng đồng hồ. Điện thoại cô reo liên tục. Chắc chắn Hoàng Trung đang sốt ruột đi tìm cô ở ngoài.

– Xin lỗi anh, ngay lập tức!

Cô nói trong tiếng nấc nghẹn ngào, bây giờ, không xuống lời với anh, chắc sẽ bị anh hành hạ đến đêm mất.

– Xin lỗi anh...em sai rồi! Tha cho em...xin anh!

Lời xin lỗi của cô vang lên, anh cảm thấy cả tinh thần của mình khoan khoái lạ. Mặc kệ cô nói thật hay nói dối, lần này, dạy bảo cô đến nơi đến chốn thế này, chắc không dám cãi lời nữa.

Anh vừa buông cô ra, cô lập tức ôm quần áo chạy vào phòng tắm. Nhìn theo bóng cô, anh thầm nghĩ: cô vậy mà vẫn còn sức chạy nhanh đến thế.

Trong lúc chờ cô hoàn hồn trong phòng tắm, anh gọi cho trợ lý Phúc Hải.

– Đã làm xong những gì tôi giao chưa? Lần này có thể là cơ hội cuối cùng, tuyệt đối không được có cơ hội nào biết không hả?

– Vâng! Tôi làm xong rồi! Anh yên tâm. Lần này, tôi rất mực cẩn thận.

"Cạch". Cô bước ra, anh lập tức cúp máy.

Lúc này, trông cô thảm bại vô cùng, đầu tóc rối bù, chiếc váy cũng nhàu nát theo. Cô không nói với anh thêm một lời, vội choàng chiếc khăn tắm lên người, chạy khỏi phòng.

– Thiên Nhã!

Dương Phong vội vã đuổi theo cô. Tưởng chừng sắp bắt kịp cô, bỗng cô về nhà. Nào ngờ, chạm mặt phải Thái Uy Vũ.

"Bốp". Anh ta vừa thấy bộ dạng Thiên Nhã đã không kìm chế nổi tức giận mà cho Dương Phong một đấm:

– Đồ khốn! Sao anh dám làm vậy với Thiên Nhã?

Ngay lúc ấy, Hoàng Trung cũng xuất hiện, giống như Uy Vũ, nhận ra Dương Phong vừa lôi con gái ông ta đi làm chuyện gì.

– Thiên Nhã! Con không sao chứ?

Cô khóc:

– Ba! Ba ngăn họ lại đi! Đừng để họ đánh nhau!

Đôi chân Hoàng Trung toan chạy đến ngăn hai tên thanh niên kia động tay động chân thì câu nói của Thái Uy Vũ khiến ông ta dừng lại hẳn.

– Anh khiến em gái tôi – Thủy Tiên, à không Thiên Hương có thai rồi không chịu trách nhiệm, còn đến đây làm phiền Thiên Nhã.

Chết tiệt! Con khốn Thiên Hương đó dám có thai với Dương Phong, còn đi phá hoại kế hoạch của ông ta tổn công vạch ra. Ông ta thật không tin được, rõ ràng mới đây ả tiện nhân đó còn dụ dỗ, ân ái với ông ta trên giường. Thế quái nào lại xác nhận đó là con của Đoàn Dương Phong. Đối với ông ta bây

giờ, Thiên Hương chẳng khác gì hòn đá vô tình lăn ra cản đường, và ông ta phải đá nó ra.

Hết chương 26

Trong mấy ngày Tết này, tui sẽ cập nhật truyện thật sớm cho mọi người đọc nha =...= Thả sao đi nèooooo

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Thiên Nhã từ sau chuyện xảy ra ở bữa tiệc, suốt ngày chỉ thui thủi một mình ở trong phòng. Ánh mắt cô đắm đắm nhìn ra cửa sổ, hướng ra công nhà. Sao anh không tới tìm cô?

– Cô chủ! Cô chủ mau xuống dưới ăn cơm, ông chủ đang chờ ạ! – Con bé Mai – người giúp việc mới nhà cô lên tiếng.

– Tôi không muốn ăn gì hết!

Ngoài cửa lịm đi một lúc. Vài phút sau, giọng nói trầm trầm của Hoàng Trung vang lên từ ngoài cửa:

– Con gái! Không ăn gì sao? Con đang làm ba lo đấy!

Vừa nghe tiếng ông ta, cô vội rời bỏ góc nhỏ của mình, mở cửa phòng, thấy ông ta mang lên cho cô một suất cơm nóng hổi.

– Ba!

– Cầm lấy ăn đi! Giờ ba phải đi làm!

Mắt cô rung rung cảm động cảm lấy khay đồ ăn trên tay Hoàng Trung, mỉm cười:

– Vâng thưa ba!

Chờ cho Hoàng Trung đi khỏi, cô mới lui về lại góc cũ bên cửa sổ của mình, đặt khay đồ ăn lên bàn. Cô mở nắp tô canh ra...là canh cá.

– Ơe!

Cái mùi tanh tươi kia chưa bao giờ ám ảnh cô đến vậy. Cô chạy một mạch vào nhà vệ sinh, ới hết những thứ còn lại trong bụng ra. Thật kì lạ! Cô rất thích ăn cánh cá, lần nào cũng ăn hết một tô lớn. Sao lần này vừa ngửi mùi đã không chịu nổi? Chẳng lẽ do đường ruột kém.

Hôm nay, Thiên Hương tiếp tục đến công ty tìm Dương Phong, mặc cho mọi sự can ngăn của Thái Uy Vũ.

– Dương Phong! Chẳng lẽ anh đối với đứa trẻ này không có chút tình thương nào sao?

Anh vẫn cầm cúi làm việc, hoàn toàn không để ý lời cô ta nói.

Thiên Hương lại nhai những câu đáng thương một hồi, cảm thấy không thể lay chuyển được anh thì tức điên lên:

– Dương Phong! Anh là đồ khốn! Đến con của mình cũng vứt bỏ! Đồ vô trách nhiệm!

Đến lúc này, anh mới ngước mặt lên:

– Chẳng phải tôi kêu cô bỏ quách đứa nhỏ trong bụng đi rồi sao? Làm sao tôi biết được nó có phải con tôi không kia chứ? Cô lên giường với cả tôi và Hoàng Trung. Bây giờ vác bụng đến đây bảo mình tôi chịu trách nhiệm. Sao cô không đi kiếm ông ta đi? Nếu cô không chịu bỏ, tôi cho người giúp cô bỏ.

Nước mắt Thiên Hương trào ra, chua chát nói:

– Đoàn Dương Phong! Anh điên rồi!

Ánh mắt anh lãnh khốc nhìn cô ta, không chút thương xót:

– Đúng vậy! Tôi đang điên lên đây! Tôi chính là yêu Thiên Nhã đến phát điên rồi đây! – Anh ném vào mặt cô ta một xấp tiền – Bây giờ, một là tự mình đi phá thai, hai là chính tay tôi sẽ đưa cô đi phá thai! Lựa chọn đi!

Nghe xong, cô ta vô cùng sợ hãi, sợ anh sẽ bắt cóc cô ta đem đi phá thai ngay bây giờ, liền lập tức bỏ chạy khỏi công ty của anh. Chết tiệt! Chẳng lẽ không còn cách nào để ép Dương Phong lấy cô ta được sao? Kể cả cho dù Thiên Nhã có từ bỏ anh, anh vẫn kiên quyết không chấp nhận cái thai trong bụng cô ta. Càng nghĩ, Thiên Hương càng bất lực, cô ta chạy thật nhanh ra ngoài đường.

Đang xa có một chiếc xe hơi đen tuyền đứng đậu, thấy cô ta thì lập tức lăn bánh lao tới.

– Ừm...các người là...

Thiên Hương chỉ kịp kêu lên một tiếng trước khi bị đánh vào lưng ngất xỉu, rồi bị chiếc xe kia đem đi.

Chiếc xe đó đi rất xa, xa khỏi thành phố, ra tận ngoại ô, đến một căn nhà hoang cũ nát.

Lúc Thiên Hương tỉnh lại cũng là lúc cô ta bàng hoàng nhận ra mình đang nằm sóng soài trên đất.

– Mày tỉnh rồi sao? Con khốn!

Người đàn ông trước mặt cô ta không ngoài ai khác chính là Hoàng Trung. Ông ta đã lên kế hoạch bắt cóc cô ta từ trước.

– Ông...ông sao lại bắt tôi đến đây?

– Mày còn không biết tại sao sao?

Mắt ông ta trợn lớn, nắm lấy tóc Thiên Hương:

– Vì mày dám cản đường tao, dám có con với Dương Phong sau lưng tao. Mày có biết nếu thằng Phong không thích con Nhã nữa thì chẳng phải tao đã tốn công kêu con Nhã về nhà không hả? Tao cần một con tin tốt nhất! Mày hiểu không?

Đến giờ phút này, Thiên Hương mới bắt đầu sợ hãi tột độ:

– Không! Tha cho em! Anh sai rồi! Đứa con trong bụng em là của anh, không phải của Dương Phong.

Cô ta nghĩ chỉ cần nói như thế, ông ta sẽ nương tay. Nhưng không, đối với Hoàng Trung, dù có là con ruột đi chăng nữa, chỉ cần dám cản đường ông ta, ai cũng phải chết. Nói như Thiên Nhã đây thôi, ông ta chỉ xem như một con tốt trên bàn cờ.

– Vậy tao càng phải giết nó rồi! – Ông ta ra lệnh cho hai người sau lưng – Việc còn lại tao giao cho tụi mày!

Và rồi, hai tên đàn ông kia không chút nhân từ, liên tục hành hạ, đánh vào bụng Thiên Hương từng đòn, từng đòn một, không có tính người. Họ là những tên du côn đầu đường xó chợ, chỉ cần ném tiền vào mặt họ, họ sẵn sàng bán rẻ nhân tính của mình.

Thiên Hương kêu la dữ dội, khóc không ra nước mắt, dưới chân cô ta chảy ra một dòng máu đỏ, cả vận mệnh cuối cùng của cô ta đã đi khỏi.

– Hoàng Trung! Đồ độc ác! Ông rồi sẽ phải chịu quả báo! Aaa....

Cho đến khi những con thú kia đi khỏi, chỉ còn lại mình Thiên Hương nằm xụi lơ tại đó. Minh mảy tím bầm, bụng đau đến thất ruột, nước mắt đầm đìa. Cuộc đời ngày mai của cô ta sẽ ra sao? Không trang sức, không vàng bạc, không quần áo hàng hiệu, cô ta sống thế nào?

Đôi mắt cô ta nhắm nghiền lại, nhận ra đây chính là quả báo được định sẵn. Nhưng vẫn chấp niệm rằng cố gắng để có được cuộc sống tốt đẹp hơn cũng là sai sao?

Thiên Hương khó khăn lết đến chỗ chiếc túi xách của mình, mở ra, bàn tay run rẩy lấy điện thoại ra, bấm một dãy số. Người bên đầu dây kia bắt máy:

– A lô! Thùy Tiên sao?

Họng cô ta như nghẹn lại, khóc lóc:

– Anh hai! Cứu em!

Thái Uy Vũ biết đã xảy ra chuyện, hấp tấp hỏi:

– Em đang ở đâu?

– Em không biết! Hình như ở ngoại ô, chỗ có căn nhà hoang ấy! Mau cứu em! Cứu em...cứu..

Giọng Thiên Hương yếu dần rồi tắt hẳn. Trước mắt cô ta lơ mơ xuất hiện hình ảnh ngày còn thơ sống bên ba mẹ ruột cùng anh trai của mình. Bình yên đến nhường nào!

Tại một nơi khác trong lòng thành phố, Dương Phong đang gấp rút chuẩn bị cho lần tái trả thù của anh.

– Tạm thời ông cứ ở đây đi! Tuyệt đối không được ra ngoài cho đến ngày chánh án!

Lý Hùng một chân khập khiễng đi theo anh. Đối với ông ta bây giờ mà nói anh chính là ân nhân cao cả nhất. Lúc trước, ông ta làm bao nhiêu việc xấu xa cho Hoàng Trung, chưa một ngày nghĩ rằng sẽ bị Hoàng Trung đá đi một cách tàn nhẫn như vậy. Cũng chỉ vì mấy thương vụ làm ăn phi pháp gần đây, Lý Hùng bất cẩn làm cảnh sát chú ý, thêm việc trong nội bộ rộ lên tin tức có nội gián. Hoàng Trung đã vội kết luận Lý Hùng chính là kẻ đó, rồi cho người truy sát tận mạng. Mối thù này nhất định phải trả.

– Dương Phong! Nơi này tuyệt đối an toàn chứ?

– Ông yên tâm tôi sẽ cho người đến bảo vệ ông! – Anh bỏ tay vào túi quần – Lần này, tôi sẽ không nôn nóng như những lần trước. Ngày mai, tôi sẽ có một vài món quà muốn tặng cho Hoàng Trung trước. Chờ thêm một vài ngày, sẽ có người hộ tống ông an toàn đến sở cảnh sát báo án!

Hết chương 27

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Bệnh đường ruột của Thiên Nhã ngày càng trầm trọng. Cô dường như không ăn nổi thứ gì nữa, vì cứ ăn vào là nôn hết ra. Nhưng cô không dám nói cho Hoàng Trung nghe, sợ ông ta lo.

– Cô chủ! Nếu cô không ăn gì được cũng nên uống chút sữa đi! – Con bé Mai tận tình đưa cô một ly sữa bột pha sẵn.

Thiên Nhã nhìn vào, ngán ngẩm. Nhưng con bé Mai đã có lòng, cô không thể từ chối. Cô cầm lấy, nhấp một ngụm, và kết quả là...

– Ọe!

Con bé Mai sốt ruột đợi cô ở ngoài phòng vệ sinh:

– Trời đất! Cô chủ sao cô ăn gì là nôn đấy vậy? Có khi nào cô có thai rồi không?

Câu nói của con bé Mai như sét đánh ngang tai Thiên Nhã. Cô im lặng đứng trong phòng vệ sinh một hồi. Có thật là cô có thai?

Thấy cô im lặng mãi, con bé Mai bắt đầu cảm thấy mình nói hơi sai sai:

– Cô chủ! Em xin lỗi! Cô chủ đã có chồng đâu mà có con!

Thiên Nhã bước ra:

– Không có gì đâu! Em đừng lo!

Chợt, chuông điện thoại của cô reo lên, Thái Uy Vũ gọi tới.

– Thiên Nhã!

– Có chuyện gì sao?

Đầu dây bên kia im lặng một lúc:

– Thủy Tiên...nó bị người ta hành hạ đến sảy thai rồi. Giờ anh rất rất sốc khi nhìn thấy nó như vậy! Anh không biết phải làm thế nào nữa?

Giọng Thái Uy Vũ nghẹn lại, tưởng như đau đớn đến nghẹt thở. Anh ta vừa nói, vừa nhìn vào cô em gái của mình ngồi trên giường bệnh, không khỏi xót xa. Giờ trông Thiên Hương chẳng khác gì Thiên Nhã trước đây, ngầy ngầy ngô ngồ, điên điên dại dại, tay cứ bồng cái gối, miệng liên tục lầm bầm:

– Con của mẹ! Ba con sắp đến đây rồi! Biết ba con là ai không? Hahaha! Là Dương Phong! Là Dương Phong đó! Hahaha..

Còn cô, nghe xong tin này, ngạc nhiên. Ai có thể hành hạ Thiên Hương đến nỗi sảy thai như vậy? Cô suy nghĩ một hồi. Có khi nào là Dương Phong không? Vì anh muốn chối bỏ trách nhiệm nên sai người làm việc thất đức đó.

– Vũ! Anh đừng lo! Em sẽ thử nói Dương Phong đến thăm Thiên Hương xem sao?

– Được! Cảm ơn em!

Cô suy nghĩ một hồi, quyết định tới tận nơi làm việc của anh hỏi chuyện.

Lúc đó, từ ngoài cửa, cô thấy anh đang bàn chuyện gì đó với trợ lý của mình, nét mặt rất vui vẻ. Đứa con của mình bị mất đi rồi, còn có thể vui vẻ đến vậy được sao?

– Phong!

Thấy cô, trợ lý Phúc Hải lập tức bước ra ngoài, để lại không gian riêng cho hai người.

– Vợ yêu! Tối rồi sao không vào luôn? Đứng ngoài cửa làm gì? – Giọng anh đầy vẻ bồn chồn cô.

Cô bước đến trước mặt anh, vào thẳng vấn đề:

– Thiên Hương sảy thai rồi mà anh vẫn bình thản vậy sao?

– Vậy em muốn anh phải thật đau khổ em mới chịu đúng không?

"Đương nhiên là không rồi!" – Cô trả lời thăm trong lòng ngay tức khắc. Rồi chợt nhận ra có gì đó sai sai. Điều cô cảm thấy bức mình nhất bây giờ là cô không ngăn cho mình suy nghĩ những thứ không nên suy nghĩ.

Dương Phong nhìn gương mặt tức tối của cô, thừa biết câu trả lời của cô, khóe miệng nở ra một nụ cười, anh nói:

– Vậy em thì sao?

– Sao là sao chứ?

– Đã có tin vui chưa?

Câu nói của anh làm cô nhớ những lời con bé Mai nói sáng nay. Ý anh là cô có thai chưa sao? Thiên Nhã nhìn xuống bụng của mình, có chút vui mừng. Hóa ra anh không cần con của người khác, chỉ cần con của cô thôi sao? Nhưng cô suy đi tính lại, cô đến đây hình như không phải để anh hỏi chuyện con cái.

– Anh...đã cho người hành hạ Thiên Hương đến sảy thai đúng không?

Dương Phong cười ngả nghiêng:

– Sao em nghi ngờ anh? Còn ba em thì sao? Vợ yêu! Em lắng tai mà nghe cho rõ! Anh không làm!

– Đừng đổ tội cho ba em! Ông ấy thì có liên quan gì? – Cô đến phát bực với anh.

Anh biết đối với cô bây giờ, Hoàng Trung rất quan trọng với một đứa con vô cùng hiếu thảo như cô. Dù anh có giải thích bao nhiêu, cái não nhỏ của cô cũng không bao giờ chứa nổi.

– Sao em cứ thích cãi lời anh thế nhỉ? Có muốn bị anh phạt như lần trước không?

Cả gương mặt Thiên Nhã đỏ bừng nghĩ tới viễn cảnh bị anh hành hạ hôm bữa tiệc. Bây giờ, nếu không đi sớm, thế nào cũng có chuyện. Chỉ cần nghe anh nói anh không làm là cô yên tâm rồi.

– Dù gì anh cũng nên đến thăm Thiên Hương đi! Giờ tôi có việc bận rồi, tôi đi trước!

"Rầm". Cánh cửa bị đóng một cách thô bạo.

Thiên Nhã cố gắng bước chân nhanh ra khỏi địa bàn của anh càng sớm càng tốt. Dương Phong đúng là ngày càng lấn tới, ngày càng không xem cô ra gì. Đối với người khác, anh lúc nào cũng cư xử lịch thiệp. Còn với cô thì có thể vô si đến vậy. Xem ra cô chưa thực sự tuyệt tình với anh nên anh không sợ cô. Lần sau, đừng mong cô nói chuyện với anh nữa.

Tài xế Hoàng Trung thuê riêng cho cô đã trực sẵn ở ngoài đường.

– Cô chủ! Giờ cô muốn đi đâu!

– Tới chỗ ba tôi đi!

Cũng lâu lắm rồi cô chưa bước chân vào K.R, không biết bây giờ nơi đó đã thay đổi ra sao? Chắc vẫn hào nhoáng và lộng lẫy như ngày nào.

Chiếc xe đi một vòng thành phố, băng qua những dãy nhà cao tầng san sát. Cuối cùng, dừng chân trước một tòa nhà lớn hơn cả.

– Làm ơn cho chúng tôi gặp chủ tịch Hoàng Trung! Làm ơn!

Phía trước cổng K.R xuất hiện một đám nhà báo lớn, chen chúc nhau, tay cầm những máy quay, máy ảnh, giấy bút,..Bộ phận bảo vệ phải huy động thật nhiều người để chặn đám người này.

Vừa thấy cô bước xuống xe, đám nhà báo liền chạy tới, hỏi đủ chuyện.

– Cô có phải con gái ông Hoàng Trung không ạ?

– Xin hỏi cô có biết điều gì liên quan tới việc ông Trung hối lộ quan chức cấp cao để trốn thuế không?

.....

Đầu óc Thiên Nhã rối bời, cô không biết làm thế nào, chỉ biết đứng thờ người một chỗ, mặc cho đám phóng viên ồn ào hỏi tới hỏi lui.

Cuối cùng, một người bảo vệ lao xuống thành công giúp cô len lỏi vào trong công ty.

Rốt cuộc đã có chuyện gì đã xảy ra với ba cô kia chứ? Rốt cuộc ông ấy có bao nhiêu tội danh, bao nhiêu việc làm phạm pháp. Ông ấy gọi đây là quay đầu sao?

Thiên Nhã vội vàng chạy lên phòng làm việc của ông ta, bắt gặp ông ta đang nói chuyện với một đám người.

– Chết tiệt! Sao lại xảy ra chuyện này được chứ? Các người làm ăn kiểu gì vậy? Thông tin quan trọng đó sao có thể lọt ra ngoài. Trong đám các người, chắc chắn có nội gián.

Một lão già trung niên đứng lên nói:

– Xin chủ tịch bình tĩnh! Có khi nào là Lý Hùng!

Hoàng Trung thét:

– Không phải tôi sai mấy người thủ tiêu ông ta rồi sao? Người chết làm sao biết nói?

– Thật ra...thật ra chúng tôi có sai người giết ông ta. Nhưng...nhưng nghe nói ông ta trúng hai phát đạn rồi trốn thoát. Đến giờ, chưa rõ sống chết.

– Các người...ngu hết chỗ nói! Các người có biết Lý Hùng mà rơi vào tay Dương Phong là coi như đám đàn đội các người với tôi ngồi tù bóc lịch biết không hả? Còn không mau điều tra đi!

Thiên Nhã đứng ngoài cửa nghe toàn bộ cuộc nói chuyện mà không khỏi sốc nặng. Ba cô nói rằng sẽ cải tà quy chính. Toàn bộ là lừa gạt cô thôi sao? Ông ấy vẫn giết người, vẫn làm ăn kinh doanh phạm pháp.

Chưa hết, cô nghe trong đó có tiếng nói của một tên đàn ông trẻ tuổi nhất trong đó:

– Ông chủ! Việc ông căn dặn tôi làm xong rồi! Á Thiên Hương đó thực đã sảy thai, hơn nữa, còn hóa điên trong bệnh viện!

Bây giờ, cô biết tất cả rồi. Những gì Dương Phong nói đều là sự thật. Ba cô...vẫn độc ác tàn nhẫn như ngày nào.

Không thể chịu nổi thêm được nữa, cô mở choàng cửa, chạy xộc vào phòng, hét lớn:

– Ba à! Ba dừng lại đi! Như vậy là quá đủ rồi! Nếu ba tiếp tục gây ác nữa, ba sẽ gặp quả báo đó!

Ông ta trừng mắt hốt hoảng nhìn cô:

– Con...con đến đây làm gì?

Hai hàng nước mắt cô rơi rơi xuống, chưa bao giờ cô cảm thấy cay đắng như thế này. Bị người mình tin tưởng nhất lừa dối, hơn nữa còn là máu mủ ruột thịt. Có sự cay đắng nào hơn thế.

– Bây giờ, nếu ba không đi tự thú, con sẽ nói mọi chuyện con nghe được với Dương Phong.

Hoàng Trung vẫn đưa ánh mắt đáng sợ đó nhìn cô một lúc, gằng tằng chữ:

– Không bao giờ!

Cô thất vọng hoàn toàn đối với người cha này. Đúng! Cô phải gặp anh, phải nói cho anh chuyện này.

Đôi chân Thiên Nhã nhanh chóng chạy ra khỏi căn phòng hắc ám kia. Từ đằng sau, cô nghe tiếng Hoàng Trung thúc đám người kia:

– Máy người còn đứng đó làm gì? Bắt nó lại!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

– Các người mau thả tôi ra! Mau thả tôi ra!

Đám người áo vest đen đưa Thiên Nhã đến một căn biệt thự khác của Hoàng Trung, nhốt cô vào một phòng kín, canh giữ nghiêm ngặt.

Thiên Nhã vừa kêu la, vừa hối hận tột độ. Đáng lẽ cô nên nghe lời anh từ ban đầu. Cũng chỉ bởi vì cô muốn cho ba mình một cơ hội để tạ lỗi. Không ngờ ông ta không những không quay đầu, còn gây thêm bao tai ương cho người khác. Bây giờ, đến cô cũng không thể dung thứ cho ông ấy nữa, chỉ có pháp luật mới có thể trừng trị được ông ấy.

Hiện tại, đầu óc cô đã rối hết lên rồi, ngàn lần mong Dương Phong tìm ra và giải thoát cho cô.

Tại K.R, Hoàng Trung đang đứng ngồi không yên với đám phóng viên, càng lo sợ trong mấy ngày tiếp theo tới đây, cảnh sát sẽ tới bắt ông ta đi. Vì Lý Hùng từng là cánh tay phải đắc lực của ông ta, nắm gần như mọi bí mật hoạt động ngầm của K.R.

Một tên áo vest đen vội vã chạy vào phòng ông ta, quên cả gõ cửa:

– Chủ tịch! Đã tìm được người cung cấp thông tin cho đám nhà báo đó rồi!

Ông ta nắm lấy cổ áo người kia, hấp tấp hỏi:

– Ai?

– Hần tên Phúc Hải, là trợ lý giám đốc của D.C.

Hoàng Trung đứng hình, buông tay khỏi cổ áo tên kia. Lần này, thực sự nguy to rồi. Lý Hùng là ở trong tay Dương Phong. Sau những lần bị ông ta đánh bại, anh ít nhiều đề phòng hơn trước, tìm ra Lý Hùng quả thật không phải dễ.

Đang vô cùng hoảng loạn thì ông ta chợt nhớ ra mình vẫn còn một niềm hy vọng cuối cùng. Đúng vậy! Ông ta gọi Thiên Nhã về nhà sống cũng chỉ để chuẩn bị cho ngày sa cơ lỡ bước này. Vẫn còn cách khiến anh tự đưa Lý Hùng đến cho ông ta.

– Mau chuẩn bị xe!

– Vâng! Thưa chủ tịch!

Tên áo vest đen kia lập tức đi làm việc.

Hoàng Trung ngồi thờ dãi một lúc trong phòng làm việc, cầm chiếc bảng tên khắc chữ "Chủ tịch Hoàng Trung" mân mê. Trải qua nhiều sóng gió đời người khi gây dựng K.R, ông ta chưa từng gặp phải kẻ nào có khả năng khiến cho ông ta phải sợ hãi như Dương Phong. Nhưng chẳng lẽ cứ để cơ nghiệp cả đời ông ta tan nát thế này. Không! K.R còn thì ông ta sống, K.R mất thì ông ta cũng mất theo.

Lát sau, ông ta xuống dưới tầng trệt để đi đến nơi giam giữ Thiên Nhã. Xung quanh luôn có một đám bảo vệ ngăn không cho phóng viên tới gần ông ta hỏi chuyện.

– Thưa ông! Có phải K.R ngoài hoạt động kinh doanh chính pháp, cũng có kinh doanh ngầm không?

– Thưa ông! Ông có phủ nhận thông tin hối lộ quan chức nhà nước trốn thuế không?

.....

Ngay lúc này, ông ta chỉ muốn chìa súng vào mặt đám phóng viên đó, cho mỗi đứa một phát. Chết thật! Ôn ào quá!

Sau mười phút đồng hồ giằng co trước cổng, cuối cùng, Hoàng Trung cũng có thể thở một hơi nhẹ nhõm bước vào trong xe, rời khỏi chỗ thị phi này.

Lúc ấy, Dương Phong vừa tới bệnh viện. Ban đầu, anh thực không muốn đến thăm Thiên Hương chút nào. Nhưng vì nghe lời vợ, anh mới ép mình phải đến. Dù sao nghe Thái Uy Vũ nói tình trạng của cô ta đã trầm trọng lắm rồi. Hơn nữa, anh nghĩ, cô nhất định cũng đến thăm Thiên Hương.

"Cạch". Anh mở cửa ra, đập vào mắt anh là hình ảnh Thiên Hương đang bồng chiếc gối trên tay, lẩm nhẩm hát gì đó.

Thái Uy Vũ bất ngờ xuất hiện từ đằng sau anh, tay bưng một chén cháo nóng.

– Dương Phong! Anh đến rồi sao? Sao không vào phòng đi?

Anh chờ cho Uy Vũ bước vào trong hẳn, mới bước theo.

Trong căn phòng bệnh ngập tràn mùi thuốc khử trùng, anh lặng ngòì một chỗ ngắm nhìn Thái Uy Vũ đang tận tụy giúp em gái mình ăn cháo. Thiên Hương quả thật chẳng khác gì Thiên Nhã trước đây. Quả báo thật là một thứ mà không ai trong thế giới này biết trước được, nhưng nó luôn công bằng cho tất cả mọi người.

Bây giờ, Thiên Hương có thể trở nên điên điên dại dại thế này, nhưng chỉ có như vậy, cô ta mới thực sự là một con người, một con người thực sự.

– Anh hai à? Anh hai có biết em là ai không?

– Ừ biết, em gái anh là thiên kim tiểu thư Thái Thủy Tiên của anh! Mau ăn miếng nữa đi!

– Anh hai à? Anh thấy con trai em có đẹp trai y chang ba của nó không? Nè nè! Anh xem! Ba nó là Dương Phong, là Dương Phong đó!

Tuy Thiên Hương luôn miệng gọi tên Dương Phong, nhưng trong tâm trí cô ta, nó đơn thuần chỉ là một cái tên, cô ta thậm chí không nhận ra rằng anh đang rất gần cô ta.

Dương Phong khẽ giật giật khóe môi. Cô ta vẫn là cố chấp giữ lấy cho mình một chút lỗi lầm sao? Nhưng nhìn cô ta như vậy, anh cũng không tránh khỏi cảm giác áy náy. Càng nghĩ, anh càng không tin mình có thể tàn nhẫn đến mức cả con ruột cũng không cần. Có lẽ anh đã yêu vợ anh quá sâu đậm rồi.

– Về chuyện ai đã làm em gái anh ra nông nỗi này... – Dương Phong cắt lời.

– Tôi biết! Không phải anh, mà là kẻ trong chúng ta ai cũng biết! – Thái Uy Vũ vừa dứt thức ăn cho Thủy Tiên, vừa nói – Xin anh đừng nhắc tên kẻ đó trước mặt Thủy Tiên! Con bé sẽ rất sợ đó!

Ánh mắt Thái Uy Vũ thoáng đỏ hoe. Anh xót cho cô em gái nhỏ của mình, sống một phần tư đời người, gây bao nhiêu đau đớn cho người khác, cuối cùng, phải sống thế này suốt phần đời dài còn lại.

– Anh không tính chữa bệnh cho em gái anh sao? Anh là bác sĩ tâm thần kia mà!

Thái Uy Vũ gượng cười:

– Tôi nghĩ anh nói đúng, tôi không có tư cách, bệnh của Thiên Nhã tôi cũng phán đoán sai. Vói...để Thủy Tiên sống như vậy còn tốt hơn giúp em ấy hết bệnh, rồi nhớ ra mọi tội lỗi của mình.

– Cũng...

"Tít...tít...". Điện thoại của Dương Phong đổ chuông, một số lạ gọi đến.

– Xin lỗi! Tôi có điện thoại!

Dương Phong lập tức ra ngoài. Đạo này, tình hình rất căng thẳng, anh dường như không bỏ lỡ một cuộc gọi nào, dù là số lạ gọi đến.

– A lô! Ai vậy?

Người ở đầu dây bên kia không trả lời luôn mà bật ra tiếng cười man rợ.

– Con rể à! Không nhận ra ba sao? Con cũng thật tài giỏi, sắp đẩy ba vào đường cùng rồi!

Anh tính tắt máy luôn cho xong chuyện thì lời ông ta phát ra rõ mồn một khiến anh hoảng hốt:

– Tao nói mày biết, nội trong ngày mai mày không đem thằng chó Lý Hùng đến đây gặp tao với gỡ bỏ tin tức trên báo lại, Thiên Nhã tội nghiệp của mày không biết sẽ ra sao đây?

– Ông...ông điên rồi! Cô ấy là con gái ông kia mà!

– Tao mặc kệ! Giờ đũa nào dám phản lại tao thì tao đều giết hết! Bây giờ, tao sẽ cho mày nghe giọng vợ mày cho bớt nhớ nhé! Hahaha...

Đầu dây bên kia im lặng băng đi một lúc, rồi vang lên tiếng khóc lóc thất thanh của Thiên Nhã.

– Dương Phong! Em xin lỗi!

Trái tim anh bắt đầu đập mạnh, hơi thở dần trở nên khó khăn vì lo lắng, vì sợ hãi sẽ mất cô.

– Đừng lo! Thiên Nhã! Anh sẽ đến cứu em! Đừng lo!

Hoàng Trung không cho cô nói chuyện lâu với anh, nhanh chóng dứt mạnh lại điện thoại:

– Dương Phong! Tao cảnh cáo mày, nếu mày dám báo cảnh sát hoặc đem theo người nào theo thì tao sẽ giết nó ngay lập tức.

– Địa chỉ?

– Bao giờ mày xuất phát, tao sẽ cho người chỉ đường, mày chỉ cần đi theo người đó. Nếu không còn chuyện gì nữa, tao cúp máy đây.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Dương Phong sau khi nhận được điện thoại từ Hoàng Trung, đầu óc rối rắm, không biết phải làm cách nào cho thỏa cả hai việc vừa giải cứu Thiên Nhã, vừa tống ông ta vào trong tù.

– Dương Phong! Thiên Nhã...Thiên Nhã bị bắt cóc sao? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với em ấy vậy?

Giọng Thái Uy Vũ bất ngờ vang lên từ đằng sau anh. Trùng hợp, lúc anh ta muốn ra ngoài mua ít trái cây cho Thiên Hương thì nghe thấy Dương Phong nói chuyện điện thoại. Tâm trạng cũng không bình tĩnh là mấy so với anh.

– Chuyện này...

Thái Uy Vũ lập tức nắm lấy cổ áo Dương Phong.

– Xin anh hãy nói cho tôi biết, Thiên Nhã sao rồi?

– Thật ra, Hoàng Trung khôn khéo đó đã bắt cóc Thiên Nhã, muốn tôi trao đổi bằng nhân chứng cho tội lỗi của ông ta.

Hai chữ "Hoàng Trung" phát ra từ miệng Dương Phong khiến Thái Uy Vũ đã tức giận, nay càng căm hờn cái tên ấy hơn. Ông ta hại em gái anh ta chưa đủ hay, giờ đến con gái ruột cũng không tha.

– Làm ơn hãy để tôi giúp anh cứu Thiên Nhã!

Dương Phong nhìn Thái Uy Vũ lúc lâu. Thực sự có thể tin vị bác sĩ trị bệnh tâm thần trẻ tuổi này sao? Vợ anh có thể khiến anh ta yêu sâu đậm thế này, nói cô ấy ngốc, quả thật vẫn còn chút sai sai.

– Được! Vậy ngày mai nhờ vào anh cả!

Nói xong, Dương Phong ghé sát vào tai Thái Uy Vũ nói toàn bộ kế hoạch cho anh ta rõ để ngày mai cùng phối hợp. Một kế hoạch mạo hiểm, nếu có sai sót cả anh và Thiên Nhã đều không toàn mạng trở về.

Nắng ngày sắp tắt, trời nhá nhem tối, xung quanh tiếng côn trùng bắt đầu rộ lên. Căn phòng nơi giam giữ Thiên Nhã đã tối, nay càng tối hơn. Suất cơm hộp dưới đất dường như vẫn còn nguyên. Không phải cô muốn bỏ ăn, nhưng vì nuốt không nổi, ăn vào là nôn ra. Thức ăn làm ở lễ đường có mùi khó chịu cô ăn không quen.

"Cạch". Một chút ánh sáng dần len lỏi vào căn phòng qua cánh cửa đang được mở ra. Hoàng Trung bước vào kéo theo giọng cười tàn bạo:

– Thiên Nhã! Con không ăn sao? Con mà gầy đi thì chồng con buồn lắm đấy, rồi sẽ lại trách ta thôi!

Đôi môi khô héo của Thiên Nhã khẽ mấp máy:

– Ba thôi đi! Đừng hăm hại người khác nữa! Vậy là quá đủ rồi...ợc...

Ánh mắt Hoàng Trung có chút nghi ngờ:

– Mày...có thai rồi đúng không?

Thiên Nhã hoảng hốt. Dù cô chưa đi kiểm tra để xác nhận rõ, nhưng triệu chứng ồm ڠhén dai dẳng này không giống bệnh đường ruột tí nào. Hơn nữa, tháng này, kinh nguyệt của cô bị đứt. Nếu cô có thai thực sự thì đứa bé này phải ra sao đây? Không được! Cô nhất định không được để Hoàng Trung biết chuyện này.

– Đâu...đâu có. Con chỉ không quen ăn thức ăn lễ đường nên vậy thôi!

– Mày đừng có chối! Con bé Mai nói dạo gần đây, mày hay nôn ói lắm! Mày có cần tao sai người mua que thử thai giúp mày không? – Trong bóng tối, đôi mắt Hoàng Trung như lóe sáng hơn hẳn – Tốt! Tốt lắm! Dương Phong mà biết tin này, ba đời nhà nó cũng không dám báo cảnh sát! Thật tội nghiệp cho đứa bé trong bụng! Chưa gì đã định sẵn là không có cha!

Từng lời của Hoàng Trung như chiếc dùi giáng vào lồng ngực Thiên Nhã. Cô sợ hãi, cả người run rẩy. Ý ba cô là sẽ giết luôn anh sao?

Thiên Nhã khóc lóc, hai tay nắm lấy chân Hoàng Trung, van nài:

– Không được đâu mà! Con xin ba! Tha cho anh ấy! Không phải ba chỉ cần người tên Lý Hùng đó thôi sao?

– Cút ra...để nó sống và tiếp tục cản đường tao chi bằng cho nó về với ba mẹ nó sớm cho rồi. Tao đã tha cho mẹ con mày là đã tốt bụng lắm còn đòi hỏi gì nữa!

Ông ta đá chân, gạt người Thiên Nhã ra, bình thần bước ra khỏi phòng, mang thứ ánh sáng dơ bẩn kia đi.

Chỉ còn lại mình cô trong phòng, nấc ڠhẹn. Bàn tay cô khẽ rờ lên bụng mình. Cô như cảm thấy sinh mệnh mới kia đang gào thét, đang đau đớn vì chưa sinh ra đời đã sắp phải mất cha. Cô hận bản thân mình sao lúc trước cứ luôn lạnh lùng với anh, để rồi cuối cùng, có muốn được ở cạnh anh nhiều hơn, có một gia đình nhỏ với anh, sao trở nên quá xa vời đến thế! Bây giờ, có tự trách bản thân cũng đã quá muộn màng.

Một đêm sống trong lo sợ ngày mai sẽ ra sao cứ thế trôi qua. Và rồi, buổi sáng định mệnh ấy cũng đến.

Dương Phong lái xe tới nơi ở kín đáo của Lý Hùng, thương lượng với ông ta về kế hoạch giải cứu Thiên Nhã.

– Xin lỗi! Tôi không thể giữ lời hứa của mình sẽ cứu ông. Nhưng ông yên tâm, nếu thuận lợi, ông sẽ không sao cả. Hơn nữa, Hoàng Trung cũng bị tống vào tù!

Ngày đến Lý Hùng cũng bất ngờ với những gì anh vừa kể ông ta nghe. Hóa ra, chạy đến nơi nào cũng không thoát khỏi kiếp một sống một chết với kẻ ông ta hận nhất. Ông ta vốn là người trọng tình trọng nghĩa, lại biết ơn Dương Phong sâu nặng, tuyệt đối không từ chối:

– Tôi tin cậu! Dù gì vợ cậu cũng đang trong tay Hoàng Trung! Thôi được rồi! Chúng ta đi thôi!

– Vậy được! Ông lên xe đi!

Chiếc xe bắt đầu lăn bánh, di chuyển ra đường lớn. Đến lúc này, anh bắt đầu gọi điện cho Hoàng Trung:

– A lô! Tôi Dương Phong đây! Tôi đang đem người đến!

Hoàng Trung rất cẩn thận, ông ta muốn kiểm tra kĩ càng người anh đang tính đem đến trao đổi với ông ta:

– Bật "video call" đi! Tao muốn nói chuyện với Lý Hùng!

Theo lời ông ta, anh đưa điện thoại cho Lý Hùng.

Hoàng Trung vừa nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của kẻ từng là cộng tác làm ăn của mình thì an tâm phần nào. Coi bộ Dương Phong lần này không có mưu kế gì lớn.

– Hùng! Mày giỏi lắm! Dám phản bội tao!

– Thật không biết ai phản bội ai trước! Không có lửa làm sao có khói hả đại ca! Ông cứ chờ đó! Báo ứng sắp đến rồi!

Nói xong, Lý Hùng cười khinh bỉ, trả lại điện thoại cho anh, thật không thể nhìn gương mặt góm giếc của Hoàng Trung thêm phút giây nào nữa.

Dương Phong nhận lấy điện thoại, muốn ngay lập tức hỏi người chỉ đường ở đầu thì tiếng khóc thất thanh của một cô gái vang lên, Thiên Nhã của anh qua màn hình điện thoại mới ồm ồm tiều tụy làm sao.

– Thiên Nhã...em..

– Dương Phong! Anh đi đi! Mặc kệ em! Anh đến đây, ba em sẽ giết anh mất! Anh đi đi!

Ngất lòi, khuôn mặt Hoàng Trung ghé sát bên cạnh Thiên Nhã, nở nụ cười tàn khốc:

– Ấy chết! Tao quên nói mày. Vợ mày đang mang thai, là mang thai đó. Vui không?

– Ông...ông nói sao?

– VỢ MÀY CÓ THAI!

Cảm giác của Dương Phong lúc này thật khó tả. Anh vừa mừng muốn rơi nước mắt, vừa sợ hãi, lo lắng cho cô. Điều anh hằng mong, cuối cùng cũng đã xuất hiện, giữa anh và cô sắp có một thiên thần. Anh giờ đã trở thành người cha thực thụ. Rồi anh và cô sẽ đặt tên cho con, mặc kệ nó là trai hay gái. Tưởng tượng cảnh một nhà ba người vui vẻ bên nhau thật hạnh phúc biết mấy. Nhưng sự thực không như anh tưởng, cô và con đang gặp nguy hiểm.

– Thiên Nhã...ngoan! Đừng khóc! Chăm sóc cho con mình tốt vào! Anh yêu em, yêu con!

Ánh mắt cô tràn ngập nước mắt, khẽ mỉm cười, nếu đợi chờ không nói câu này, sợ sau này sẽ không còn cơ hội nữa:

– Vâng! Em nhất định chịu đựng được! Em yêu anh! Phong!

Hoàng Trung thấy cảnh này mà cười phá lên. Đến lúc nào còn yêu với chả đương, chết rồi xem còn yêu đương được nữa không? Ông ta giật lấy điện thoại.

– Dương Phong! Bây giờ, mày đến đầu hẻm X, ở đó, tao đã cho người chỉ đường đợi mày. Tới sớm chút, không vợ mày lo!

Màn hình "video call" tắt hẳn. Dương Phong tăng ga, gọi điện cho Thái Uy Vũ báo tin, anh bắt đầu xuất phát đến hẻm X, dặn dò anh ta quan sát kỹ định vị GPS, rồi phóng xe như bay đến chỗ hẹn. Vừa đi, anh vừa thầm mong Thái Uy Vũ có thể phối hợp ăn ý, đem cảnh sát tới đúng lúc để giải cứu cả anh, Thiên Nhã và cả thiên thần của họ nữa.

Thả sao đi rồi tui đăng tiếp nè~

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Điên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Chín giờ ba mươi phút sáng, Dương Phong gặp được kẻ chỉ đường tại đầu hẻm X. Hắn bịt mắt kín mít, lái xe máy, vẫy tay ra hiệu cho anh đi theo hắn.

Con đường đến nơi trao đổi người nghèo nàn, phải đi qua mấy con đường lớn lẫn đường nhỏ. Chắc chắn hắn đang cố tình đi vòng vèo để anh không kịp nhớ đường.

Kẻ chỉ đường dừng hẳn lại trước một con đường đất nhỏ nằm giữa một khu rừng nói:

– Xuống xe, đi bộ theo tao!

Theo lời hắn, anh và Lý Hùng xuống xe, bước theo chân kẻ kia.

Phía trước xuất hiện một căn biệt thự hạng sang lấp ló xuất hiện sau tán cây. Nghe đồn, Hoàng Trung rất thích sống ở những nơi như thế này, quả không sai!

Trong khi anh đang dần tiến vào xào huyệt của Hoàng Trung, bên ngoài khu rừng, Thái Uy Vũ cũng lái xe đến kịp, phía sau còn dẫn theo một vài chiến sĩ cảnh sát phục kích.

Vì không thể đánh động Hoàng Trung nên anh ta xuống xe đi bộ luôn.

"Soạt...". Một tiếng động nhỏ khẽ phát ra từ cốp xe sau. Nhưng Thái Uy Vũ không mấy quan tâm, nó đối với anh ta không đáng quan trọng hoặc cũng

có thể là anh ta nghe lầm.

– Thái Uy Vũ! Giờ cậu muốn ở lại đây hay đi theo chúng tôi! Sẽ rất nguy hiểm! – Một viên cảnh sát gọi.

– Vâng! Tôi nghĩ tôi sẽ đi theo các anh! Dù gì ngoài Dương Phong ra, tôi là người nắm rõ kế hoạch nhất!

Nói rồi, Thái Uy Vũ lập tức tiến vào khu rừng hành động cùng bọn họ.

Bên trong khu rừng, Dương Phong và Lý Hùng đã tiến sát đến cổng căn biệt thự. Ở đó, Hoàng Trung đã trực sẵn. Có đến chục kẻ áo vest đen đứng chung quanh bảo vệ. Tình hình thực sự không khả quan chút nào.

– Dương Phong! Chào mừng mày đã tiến sát đến ngưỡng cửa địa ngục! – Ông ta cất giọng, tay thù sẵn một khẩu súng.

– Thiên Nhã đâu?

– Chờ chút!

Hoàng Trung ra lệnh cho hai tên đàn em vào trong biệt thự. Một lát sau, Thiên Nhã ốm yếu xanh xao của anh bước ra ngoài.

– Dương Phong!

Anh thoáng thấy nụ cười đến sung sướng của cô khi nhìn thấy anh, xót xa trong lòng. Cô đang mang thai, là mang thai đó, cơ thể tiều tụy như vậy, làm sao nuôi nổi tiểu thiên thần trong bụng đây.

Lý Hùng quan sát kỹ gương mặt nhăn nhó của anh, coi bộ đã đến lúc ông ta phải báo đáp ân huệ cứu mạng lớn lao này rồi.

– Hoàng Trung đại ca! Tôi đã đến đây rồi! Ông mau thả cô Thiên Nhã ra đi! Chỉ cần thả cô ấy ra, tôi lập tức tự sát trước mặt ông!

Dương Phong quay mặt sang nhìn dáng vẻ nghiêm nghị của Lý Hùng. Anh bảo ông ta giúp anh giải cứu Thiên Nhã, không nói bắt ông ta phải chết vì anh.

– Lý Hùng...ông..

– Không sao? Cậu yên tâm! Tôi sẽ cứu vợ con cậu!

Phía bên kia, Hoàng Trung dí súng vào đầu Thiên Nhã:

– Bọn mày tưởng tao ngu chắc! Nếu muốn cứu con Nhã, Lý Hùng, mày phải bước tới chỗ tui tao trước, rồi tao khác sẽ thả người.

Ngoài miệng là nói như vậy, nhưng trong đầu Hoàng Trung nghĩ, chỉ cần Lý Hùng bước chân đến gần, ông ta lập tức nổ súng giết chết, còn bọn đàn em sẽ giải quyết Dương Phong. Vậy là coi như mọi chuyện kết thúc.

Phút giây hồi hộp nhất cũng đến, Lý Hùng bước từng bước nặng nề, dò dẫm lên phía trước.

Bên kia, Hoàng Trung cũng từ từ hạ khẩu súng xuống, để Thiên Nhã đứng dậy, rồi đẩy cô về phía Dương Phong.

Hai bên cứ bước dần dà đến gần nhau như thế.

Cho đến khi đôi tay rướm máu hôi tanh của Hoàng Trung không còn chần chừ được nữa, định chĩa súng bóp cò bắn chết Lý Hùng thì...

– Cảnh sát đây! Tất cả giơ tay lên!

Giọng nói đanh thép của những người phục kích cùng tiếng súng xung quanh rừng vang lên khiến Thiên Nhã giật mình té xuống. Còn Hoàng Trung thì hoảng loạn cực đại. Chết tiệt! Dương Phong dám phản bội ông ta. Trong lúc sợ hãi không biết phải làm gì, ông ta chạy tới túm lấy cổ Thiên Nhã, chĩa súng vào đầu cô, bắt cô làm con tin.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, tất cả mọi người đều không kịp hành động. Đặc biệt là Dương Phong, anh ôm đầu như muốn điên vì đám cảnh sát. Làm ơn đi! Không phải đã nói Lý Hùng đã mặc sẵn áo chống đạn rồi sao? Chỉ cần chờ Thiên Nhã chạy kịp đến chỗ anh nữa thôi thì họ có thể lao ra bắt sống Hoàng Trung. Thái Uy Vũ truyền đạt thông tin cho đám cảnh sát đó kiểu gì vậy!

– Thái Uy Vũ! Anh đang làm cái quái gì vậy hả?

– Xin lỗi! Dương Phong! Phía cảnh sát mạnh động quá! Họ không chịu nghe lời tôi! Họ nói nếu không hành động, cả anh và Lý Hùng đều sẽ chết!

– Vậy còn vợ con tôi thì sao đây?

Thái Uy Vũ ngạc nhiên nhìn anh:

– Anh nói sao? Vợ con...Thiên Nhã có thai?

"Pằng". Tiếng súng đánh thép tàn bạo của Hoàng Trung vang lên chen vào giữa cuộc nói chuyện của hai người, cửa vào ruột gan Dương Phong. May thay, là ông ta chỉ bắn lên trời để hù dọa đám người xung quanh tản ra.

– Các người tránh ra! Nếu không tao bắn chết nó! – Vừa nói ông ta vừa dí nòng súng vào đầu Thiên Nhã.

Cô bây giờ cũng hoảng loạn không kém Hoàng Trung, cô không thể chết, cô phải sống vì đứa con trong bụng, vì anh, vì gia đình nhỏ của họ.

– Phong! – Mắt Thiên Nhã đỏ hoe tràn đầy tuyệt vọng, miệng méu mếu gọi tên anh.

Hoàng Trung bắt đầu men theo con đường ra bên ngoài khu rừng. Cũng may ông ta đã liệu trước tình hình này mà chuẩn bị máy bay riêng trốn sang Los Angeles. Chỉ cần có thể ra đến bia rừng là có thể lái xe chạy trốn đến sân bay. Đám cảnh sát có nhanh đến mấy cũng không bắt được ông ta.

Mọi người ai nấy đều hồi hộp, lo lắng đến nghẹt thở, theo dõi từng bước chân của ông ta.

– Hoàng Trung! Ông bình tĩnh đi! Mau thả Thiên Nhã và đi đầu thú, ông sẽ nhận được sự khoan hồng từ pháp luật! – Dương Phong lên tiếng.

Nhưng có nói bao nhiêu, Hoàng Trung cũng không nghe lọt tai, ông ta quát lớn:

– Mày tưởng tao ngu chắc! Với những lỗi lầm của tao, không chung thân cũng bị xử chết.

"Pằng". Khẩu súng trong tay một viên cảnh sát đứng đằng sau Hoàng Trung bị cướp mất ngay tức khắc, đến anh ta còn không kịp há nổi miệng nói câu nào.

Người vừa bắn súng hét lên:

– Hoàng Trung! Ông tới số rồi! Chết đi!

Hoàng Trung hai mắt tròn tròn, ngoảnh mặt lại, căm phẫn nhìn kẻ vừa cho ông ta một phát đạn giữa lưng, hận không tả xiết.

– Con khốn! Thiên Hương...mày...

Phải! Người đó chính là Thiên Hương. Sự việc xảy ra quá bất ngờ, ai cũng không kịp nổi cảm xúc mà im thin thít nhìn theo cô gái với khẩu súng trong tay.

Thái Uy Vũ chỉ mới đưa một ánh mắt ngạc nhiên nhìn cô em gái của mình, tự hỏi không phải Thủy Tiên bị bệnh tâm thần, sao bây giờ có thể cư xử bình thường đến thế thì...

"Pằng". Một phát súng tiếp theo vang lên, Thiên Hương ngã xuống, mau me tuôn ra. Phát súng trả thù của Hoàng Trung đã kết liễu cõi đời của cô, cũng như cuộc đời của ông ta.

Nhân cơ hội đó, Dương Phong nhanh chóng chạy đến, đá Hoàng Trung ra khỏi Thiên Nhã, thành công cứu được cô. Các chiến sĩ công an cũng lao tới, tóm gọn Hoàng Trung. Lúc ấy, ông ta chỉ kịp đưa tay che mắt Dương Phong, lăm bắm câu gì đấy, rồi tắt thở, chết không nhắm mắt.

Thiên Nhã thấy cảnh này, nước mắt cứ trào ra, nghẹn lòng. Bà cô đã ra đi rồi sao? Người cha lúc nhỏ vẫn thường dắt cô đi dạo, mua kẹo cho cô đã không còn thật rồi. Cho dù ông ta có làm bao nhiêu việc xấu, thậm chí hãm hại cô đi chăng nữa, ông ta vẫn là bà cô. Thấy cảnh ông ta nằm bất động trên đất, cô làm sao không đau đớn, xót xa.

– Thiên Nhã! Không sao rồi! Đừng khóc nữa! – Dương Phong ôm cô vào lòng dỗ dành.

Còn Thái Uy Vũ, anh chạy đến chỗ đứa em gái đang hấp hối, chỉ còn chút hơi thở cuối cùng của mình, lạnh thấu ruột gan:

– Tiên! Sao em ngốc vậy hả?

Thủy Tiên mỉm cười, gắng nói từng chữ:

– Anh hai! Anh là bác sĩ tâm lý tôi! Em chỉ là già điên thôi mà anh cũng không biết! – Hai tròng mắt cô đỏ hoe – Em vốn nghĩ chỉ cần già điên giống Thiên Nhã trước đây để trốn tránh mọi tội lỗi mình đã gây ra, nhưng em thực sự không thể làm vậy. Hằng đêm, hình ảnh bà Quyên chết không nhắm mắt luôn giày vò em, đứa con đã chết của em khóc lóc tìm em. Vậy nên, em phải chuộc lỗi, em phải giết chết Hoàng Trung.

Thái Uy Vũ lúc này mới chợt nhớ ra cái tiếng sột soạt phát ra từ cốp xe sau anh nghe được lúc mới đến đây. Thì ra đó là Thủy Tiên, cô đang trốn ở trong đấy. Chắc chắn mấy lần anh nói chuyện với Dương Phong qua điện thoại về kế hoạch giải cứu Thiên Nhã, cô đều nghe trộm. Nên mới nhân lúc anh không đề ý, trốn vào cốp xe sau của anh, theo anh đến tận đây.

– Thủy Tiên! Đáng lẽ em phải để anh bắn chết ông ta mới phải!

– Không! Em mới là người đó. Anh hai à? Hiện tại, em thấy lòng mình rất thanh thản và hạnh phúc. Em chưa bao giờ thấy vui thế này!

Hai mắt Thủy Tiên đã trực nhắm lại, bàn tay khẽ buông lỏng. Trước khi thở hơi thở cuối cùng, vẫn gắng gượng nói với Thái Uy Vũ:

– Anh hai! Em là...là...Thái Thủy Tiên!

Nói rồi, nhịp đập trái tim của cô dừng lại hẳn, cô đã trở về với cát bụi vĩnh hằng. Cuối cùng, cô cũng thể là một con người thực sự.

– Thủy Tiên! – Thái Uy Vũ hét lên, tiếng hét hòa vào tiếng nấc đến nghẹn lòng.

Những người xung quanh vẫn chưa hết bàng hoàng với mọi chuyện vừa xảy ra. Tất cả sự việc vừa diễn ra đúng là bi kịch!

Lý Hùng tự giác đưa tay cho một cảnh sát công vào, nói muốn tự thú.

Bấy giờ, chỉ còn lại nỗi đau, nỗi mất mát người thân, những giọt nước mắt bao trùm cả khu rừng.

- Mai là phần kết rồi nha. Thả sao cho tui đi nà~

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Một tháng sau...

Mọi chuyện đã trở về vị trí bắt đầu của nó. Mọi tội lỗi của Hoàng Trung được phơi bày ra ánh sáng, từ việc hối lộ các quan chức cấp cao đến kinh doanh ngầm. Hàng loạt người có liên quan cũng theo đó lộ diện và chịu hình phạt của pháp luật. Đến bây giờ, người ta vẫn không thể tin được trên đời này lại có một kẻ nhân tâm như ông ta.

Từng ngày, từng ngày, tên ông ta phủ đầy khắp các tờ báo và truyền hình.

Còn những người trong cuộc thì sao?

Thiên Nhã vẫn chu tất tang lễ cho Hoàng Trung một cách vẹn toàn. Dương Phong cũng không còn chấp nhặt chuyện cũ nữa, dù gì ông ta cũng chết rồi.

Thái Uy Vũ quyết định đem tro cốt của Thủy Tiên về quê an táng, mong cô ở trên trời có thể đoàn tụ cùng ba mẹ.

Ngày hôm nay thì...

– Phong! Cái này thì sao? – Thiên Nhã chăm chú nhìn gương mặt nhăn nhó của anh.

– Hờ phần trên quá rồi! – Anh trả lời.

Một tuần sau họ sẽ tổ chức lễ thành hôn. Thời gian quả thực rất gấp rút. Nếu không tổ chức sớm chỉ sợ bụng cô ngày càng lớn, mặc áo cưới sẽ không đẹp. Biết là vậy, nhưng cô vẫn bắt anh xong tang lễ cho ba đầu đầy mới làm lễ thành hôn công khai. Anh thì đương nhiên là chỉ biết nghe lời.

– Em mệt lắm rồi! Cái này rốt cuộc có vừa ý anh không đây?

Anh vẫn lắc đầu.

– Để em tự chọn thì đến sáng mai cũng không xong!

Nói rồi, anh đứng lên, đảo mắt qua những chiếc áo cưới được trưng bày trong cửa hàng. Ngón tay trở lên, chỉ vào một chiếc treo trên tường. Một chiếc váy cưới đơn giản, không quá cầu kỳ, nhưng lại toát lên vẻ thanh cao của người đang mặc.

Thiên Nhã nhận lấy chiếc váy từ cô nhân viên, rồi vào phòng thay đồ. Lúc lâu sau, cô bước ra, khóa sau chiếc váy vẫn chưa kéo lên.

– Làm ơn kéo giùm tôi! – Cô nhờ cô nhân viên đang đứng bên cạnh.

Anh lập tức đứng lên.

– Để tôi!

Anh tiến đến chỗ cô, nhẹ nhàng kéo khóa, vẫn không được. Cuối cùng, anh quay sang:

– Mới một tháng ở nhà thôi mà em đã lên mấy cân lận cơ à?

Khóe miệng cô cong lên:

– Anh đang mĩa mai tiểu thiên thần trong bụng đúng không?

– Anh giỡn thôi! Kéo được rồi!

Sau hai giờ đồng hồ vật lộn với đồng váy cưới trong cửa tiệm, họ cuối cùng cũng chọn được cái ưng ý nhất, mà cô nhân viên cũng có thể thở phào nhẹ nhõm nghỉ ngơi.

Ngày 19 tháng 02 năm XXXX, một ngày thật quan trọng và đáng nhớ.

– Cô Hoàng Thiên Nhã! Cô có đồng ý lấy anh Đoàn Dương Phong làm chồng không?

– Tôi đồng ý! – Cô trả lời.

– Còn anh Đoàn Dương Phong, anh có đồng ý lấy cô Hoàng Thiên Nhã làm vợ không?

– Tôi...không đồng ý!

Vị giám hôn, Thiên Nhã, Thái Uy Vũ, bà Mươi cùng tất cả vị khách ngồi dưới đến dự hôn lễ đều đưa anh mắt tập trung về phía Dương Phong. Anh đang nói cái gì? Không đồng ý, ý anh là sao?

Thái Uy Vũ nhìn họ, mỉm cười. Đoàn Dương Phong bề ngoài lạnh lùng, nhưng đối với Thiên Nhã thì khác. Anh đang thực mong chờ câu trả lời chính xác lại từ vị từ miệng Dương Phong.

Vài giây sau đó trôi qua, Thiên Nhã bắt đầu cảm thấy điên tiết với câu trả lời của Dương Phong. Cô liếc anh, một ánh mắt như muốn giết người:

– Đoàn Dương Phong! Anh dám không đồng ý?

Ngắt lời, cô nghe anh đồng đặc tuyên bố với mọi người:

– Tôi đương nhiên không đồng ý lấy em ấy về làm vợ, vì tôi lấy em ấy về thực ra là để làm bà hoàng của tôi. Em ấy nói một, tôi làm một, tuyệt đối không làm hai.

Cả hội trường lễ cưới phá cười lên vì câu trả lời của anh. Trong thâm tâm của bất kỳ cô gái nào xuất hiện trong lễ cưới đều thầm ghen tỵ với cô gái đứng cạnh anh.

Thiên Nhã mỉm cười hạnh phúc:

– Phong! Anh thật biết điều!

Mọi lễ nghi đã hoàn tất, cô dâu và chú rể bắt đầu lao vào tiếp khách. Đa số họ đều là bạn làm ăn của Dương Phong.

– Anh uống ít thôi! Em không chịu nổi được mùi rượu, sẽ nôn đấy! – Thiên Nhã khẽ nhéo vào hông anh.

– Anh phải uống để lấy khí thế tối nay...

Chưa kịp dứt lời, cô đã ngay lập tức thể hiện uy quyền "bà hoàng của Đoàn Dương Phong":

– Anh uống thêm nữa đi xem tối nay có bị đá ra khỏi phòng không?

Anh nghe xong, cảm thấy mình sai rồi, quá sai rồi. Cho cô làm bà hoàng, rốt cuộc biến cô từ một Thiên Nhã ngốc nghếch, ngoan ngoãn thành một cô vợ dữ dằn. Nhưng không sao, đối với chuyện giường chiếu, anh thách cô dám biểu tình chống lại anh.

Sau khi lễ thành hôn kết thúc, họ mời Thái Uy Vũ về nhà ăn một bữa cơm tối.

– Vũ! Sau này, anh có dự định gì không? – Cô hỏi.

Anh ta cười:

– Thật ra sau đám cưới, anh sẽ sang Mỹ du học một thời gian!

Người vui nhất lúc này chính là Dương Phong. Còn gì vui hơn khi tình địch tự động rút lui khỏi cuộc chơi.

– Tôi thấy anh làm vậy rất đúng! Khả năng chữa bệnh tâm thần của anh đúng là có vấn đề!

Thiên Nhã nghe cũng có lý. Dù gì người thành công chữa bệnh cho cô không phải bác sĩ Thái Uy Vũ đây mà lại là cái con người ngồi cạnh cô bây giờ – tên chồng vô si Đoàn Dương Phong. Thái Uy Vũ ít nhiều cảm thấy thất vọng về bản thân sau đó, thêm việc không hề nhận ra Thủy Tiên đang giả điên nữa.

– Vậy...bao giờ anh đi?

– Ngày mai.

– Nhanh vậy sao?

Thoáng thấy ánh mắt có chút buồn của Thiên Nhã, chồng cô quả thật không vui chút nào. Sao cô lại rầu lòng vì người đàn ông khác? Mặc dù anh biết Thái Uy Vũ bỏ cuộc ngay từ lúc biết cô có thai với anh, nhưng không hiểu sao cái mùi giấm chua ấy cứ ám anh mãi.

– Quyết định của người ta thì em nên tôn trọng chứ! – Anh quay sang Thái Uy Vũ – Ngày mai, chúng tôi đi tiễn anh!

Giấu giếm cỡ nào, anh vẫn không thoát nổi ánh mắt như chim ưng của Thiên Nhã:

– Phong! Sao em cứ có cảm giác anh là đang muốn đuổi Thái Uy Vũ đi sớm í nhỉ?

Nghe xong, Thái Uy Vũ ngồi đối diện phá cười lên:

– Không...không...thật ra anh là người muốn đi sớm thì đúng hơn!

Bữa cơm kết thúc, mọi người ngồi lại trò chuyện vui vẻ.

Đến tận chín giờ tối, Thái Uy Vũ mới ra về.

Lúc này, trong căn phòng riêng tư của vợ chồng Phong Nhã thực có biến.

– Thiên Nhã! Anh thèm thịt!

Anh ngồi trên chiếc ghế sofa, đối diện với cô đang chăm chú dán mắt vào chiếc điện thoại trên giường. Cả cơ thể vừa mới tắm xong, tỏa mùi hương nam tính ngào ngạt.

– Hồi này, ăn bao nhiêu thế mà anh chưa thỏa sao?

Bất quá, anh đứng lên, ghé sát vào mặt cô, ánh mắt vô cùng tà mị:

– Nhưng anh thèm thịt của em!

– Em đang mang thai! Thịt thà gì chứ?

– Cẩn thận chút là được!

Cô bỏ điện thoại xuống, ngược mắt nhìn anh. Quả thật không thoát nổi rồi! Cái ánh mắt muốn đốt cháy người khác kia, ý gì cô đương nhiên hiểu.

Khuôn mặt cô bắt đầu đỏ ửng. Chẳng biết vì lý do gì, hiện tại, não cô đã thu nhỏ dần, trở thành Thiên Nhã ngốc nghếch trước đây, luôn bị anh lừa gạt. Anh nói đúng! Ban ngày, cô có thể làm bà hoàng của anh. Nhưng ban đêm, cô thật phải ngoan ngoãn làm vợ anh.

Nếu nói không muốn chuyện đó là nói dối. Chẳng biết từ khi nào, cô bị anh làm cho hư hỏng mất rồi. Nếu nói toạc ra thì ngại chết.

Hơi thở của anh phả vào mặt cô càng lúc càng mạnh. Cô biết anh đang rất kiên nhẫn mong chờ câu trả lời của cô.

Cuối cùng...

– Thiên Nhã...em...!

Cô ôm anh, hôn cuồng nhiệt. Món quà này cô muốn dành cho anh từ lâu lắm rồi...sự tự nguyện từ cô.

Thiên Nhã hiện chính là người may mắn trong những người khổ nhất trên thế giới này.

~Hết~

Vậy là kết thúc rồi nha~ Chúc mấy cậu một ngày lễ vui vẻ nà.....Có gì sau này ủng hộ tui tiếp nhe

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Đến Phát Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.